

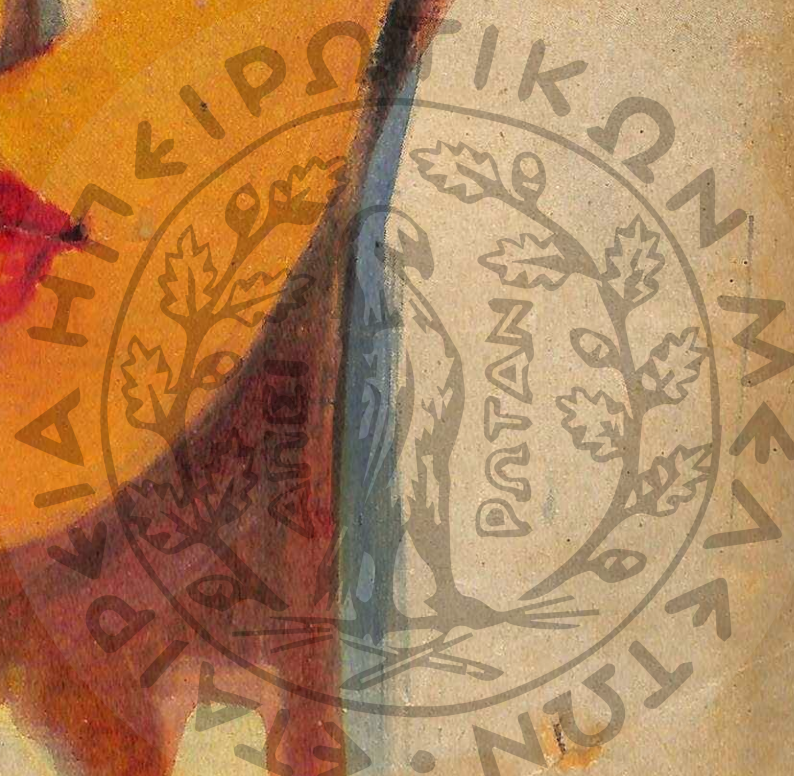
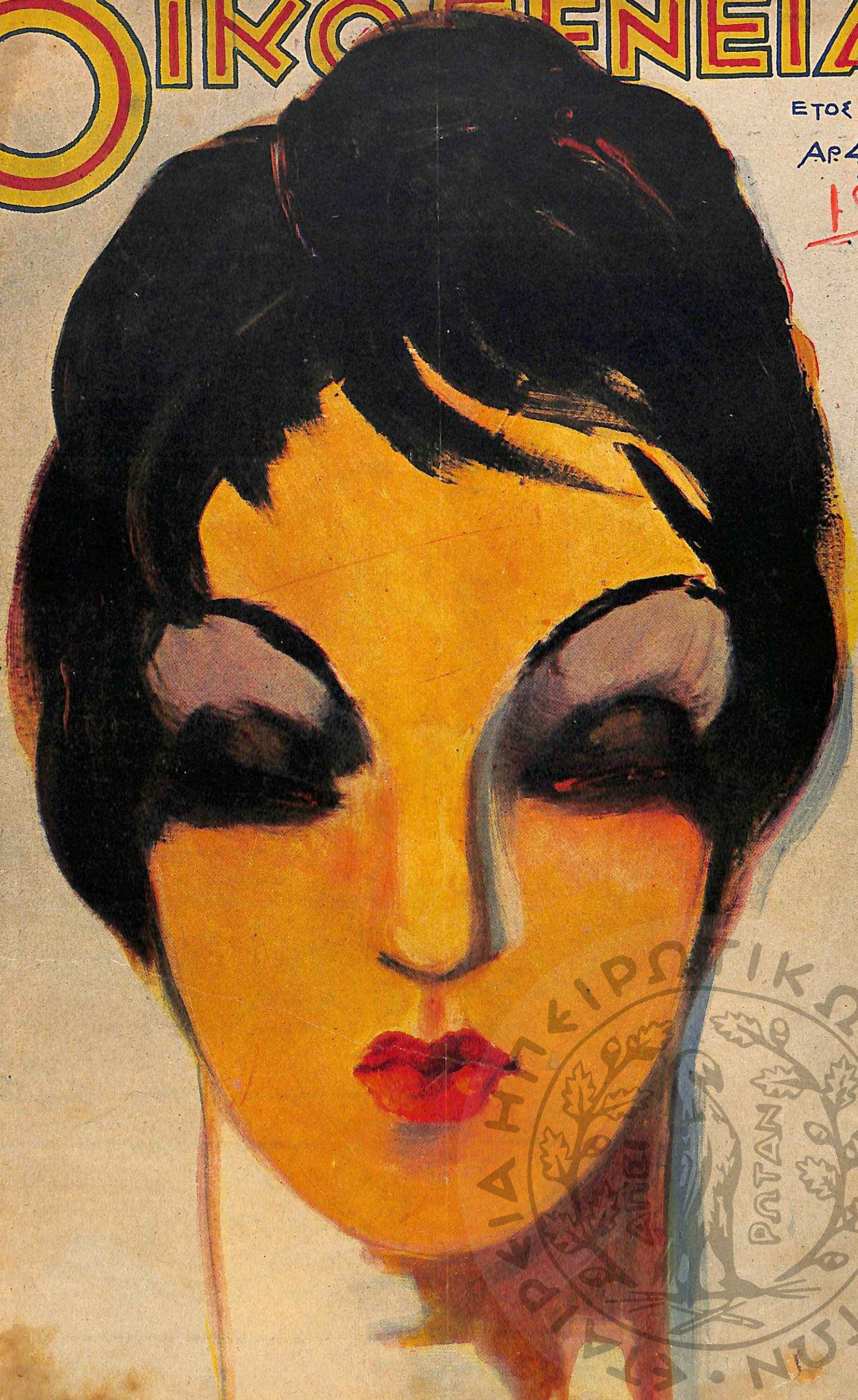

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 12^ο

ΑΡ 463

1935

ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Καί τιμὸς Ἀσυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΔΟΥΤΡΟΥ σκεφθῆτε τί ἀστείον πού εἶναι οἱ καυμένοι οἱ παχείς! Τού-
ναντίον τί εὐκίνητοι πού εἶναι οἱ λεπτοί. Μὴν
ἀναβάλλετε. Κάμετε χοῆσον

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

πού το συνιστοῦν ὅλοι οἱ ἰατροὶ κατὰ τῆς παχυσαρ-
κίας. Τὸ υπερβολικὸν πάχος ἐξαφανίζεται καὶ ὁ
ἄνθρωπος γίνεται ἐλαφρὸς, εὐκίνητος, εὐδιάθετος.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

ΜΕΤΑΞΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Τὸ κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ» ἤρξεν
νὰ πωλῇ ὅλα τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα
με τιμὰς πραγματικῆς ἐκπτώσεως, ἴτοι:
Μοντέρνα μεταξωτὰ ἐπιτοίμῃ καὶ σκέπῃ,
καθὼς καὶ διὰ πρωινὰ φορέματα, κου-
λουάρια, κορὲτ Καρνατίς, κορὲτ Λονίς,
Σεμιζι κ.λπ., ὡς καὶ κάλτσες μεταξωτῆς.
Μερικὰ εἶδη με τὰς τιμὰς τῶν :

Κορὲτ - ντὲ - σὺν ὁ πῆχυς 45.
Τουὰλ - ντὲ - σὺν ἄσπρορουχὸν 40.
Κορὲτ σατέν 90.
Μαροκὲν ἔξτρα - ἔξτρα 100.
Σεμιζι φορεμ. καὶ ὑποκαμίσων 65.
Κάλτσες μεταξωτῆς ἀπὸ ἄραχ. 60.

Ἐποφεινήθητε τῆς Μεταξωτῆς Ἑβδο-
μάδος, διὰ νὰ ἀγοράσετε τὰ μεταξωτά
σας δι' ἀσπρόρουχα καὶ φορέματα με
τὰς μεγάλαις ἐκπτώσεως.

Προσοχὴ εἰς τὴν ἀκριβὴ διευθύνσιν
μας :

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΑΚΡΟΠΟΛ»
ΕΡΜΟΥ 18 Α

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 - Ἀθήναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος

Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1
Ὁρὰ 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς
Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ. Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ
160.

Ἔτοιμα καὶ ἐπὶ Πα-
ραγγελία
Γυναικεῖα Φορέματα
ΣΤΟΝ
ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ

Εὐαγγελιστρίας - Περικλέους 58.

ΡΟΜΠΕΣ ΖΑΠΩΝΕ ἀπὸ δρ. 175
ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ » » 475
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΑΡΟΚΕΝ » » 950
» ΚΡΕΠ ΦΡΙΖΟΛ » » 850
ΠΑΛΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΜΑΡΟΚΕΝ 950
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΡΕΠ ΖΩΡΖΕΤ » » 650
ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ » » 250
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ » » 950
ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ Μάλλινα 850

Καὶ ἅπαντα τὰ καλοκαιρινὰ φορέμα-
τα ἀπὸ δρχ. 250.

Ἀναλαμβάνομεν φασόν.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Π Α Σ Α
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Ο ΧΟΡΟΣ δίνει μεγάλη χαρὰ καὶ εὐτυχία, μὰ εἶναι
μόνο γιὰ τοὺς εὐκίνητους καὶ τοὺς λεπτοὺς
Τὴν ἴδια αὐτὴ χαρὰ ἡμποροῦν νὰ νιώθουν καὶ
οἱ παχείς ἂν πέρουν

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

εἶναι μοναδικὸν νὰ ἐλαττώσῃ τὸ βάρος σας ἐντε-
λῶς ἄβλαβα, νὰ ἀνανεώσῃ τὸ αἷμα καὶ νὰ σᾶς
κάμῃ λεπτὸν εὐδιάθετον καὶ νέον

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Νά ἕνας κόρακας... ἀκροβάτης! Ὁ
κόρακας αὐτὸς μπορεῖ θαυμάσια νὰ
στέκεται ὀρθίως, ἀπάνω σ' ἕνα τόπι,
πού κυλάει! Ἀνῆκει δὲ στὸν κ. Φρέντ
Μπιτλ, κτηματὴ στὸ Τσέστερ τῆς
Ἀγγλίας. Ἕνας πλούσιος Ἀμερικα-
νὸς ἔδωσε τελευταῖα στὸν Μπιτλ 25
χιλιάδες δολάρια, γιὰ ν' ἀγοράσῃ
τὸν κόρακα - ἀκροβάτη, ἀλλὰ ὁ Μπι-
τλ δὲν δέχτηκε.

Τί εἶναι πάλι αὐτό; Ἕνα αὐγὸ χήνας, ἀπλού-
στατα, τὸ ὁποῖο γεννήθηκε με ζωγραφισμένον
ἀνεξήγητα στὸ φλοιὸ τοῦ αὐτοῦ τοῦ φεῖδι πού
βλέπετε!... Εἶναι τὸ πῶς ἀλλόκοτο αὐγὸ τοῦ
κόσμου κι' ἀνῆκει στὸν πτηνολόγο κ. Μπιλ
Σνάττερ, ἀπὸ τὴν πόλιν Φλαρεντία τῆς Ἀλα-
βάμας (Ἀμερική)

Ἰδοὺ τώρα ἕνας ἐξαιρετικὰ ἰδιότρο-
πος Γερμανὸς, ὁ κ. Φοίτς Μπάμπελ.
Ὁ Μπάμπελ εἶναι ὁ πῶς ἐκκεντρικὸς
ἄνθρωπος τῆς Γερμανίας. Ζῇ στὸ Μό-
ναχο κι' ἔμεινε 60 εὐλογητὰ χρόνια
κρεββατωμένος, γιὰ νὰ προφυλάγεται
ἀπὸ τὰ... κορολογήματα!

Καὶ τέλος, σᾶς συνιστῶμεν τὸν ἀξιο-
περίεργο νάνο κ. Βύμπραντ Ἀδλκερ,
τελωνειακὸ ὑπάλληλο στὴ Βοστώνη.
Ὁ κ. Ἀδλκερ ἔχει ἀνάστημα μόλις 70
ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου! Καὶ τὸ πε-
ριεργότερο εἶναι ὅτι τὰ ἑπτὰ ἀδελφεῖ-
του, καθὼς καὶ τὰ τρία παιδιὰ του,
εἶναι ὅλα κανονικοῦ ἀναστήματος. Ἡ
δὲ σύζυγός του, τὴν ὁποία βλέπετε
πλάι του, πρέπει νὰ σκύψῃ... γιὰ νὰ
μπορέσῃ νὰ φτάσῃ τὸ χεῖρ του, ὅπως
ἀκριβῶς γίνεται καὶ με τὰ μωρὰ!...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

“ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ, ΣΟΒΑΡΑ...”

σε κάποια εφημερίδα την εξής αγγελία:

«Ζητείται νέα σοβαρά, μορφωμένη και πεπεισμένη για θέσι εμπιστοσύνης. Προτιμάται η γνωρίζουσα ξένες γλώσσας. Ηλικία, απαραίτητως, άνω των είκοσι πέντε...»

Η Νίνα είχε απαντήσει και είχε γράψει τα προσόντα της. Παρελίωνε μονάχα να αναφέρει ότι ήταν μόλις είκοσι χρόνων. Η απάντησις αυτή για την ηλικία ήταν, κατά την γνώμη της, κάτι εντελώς γελοίο. Από μικρή εργαζόταν στο γραφείο του πατέρα της, και τα βράδια μελετούσε ξένες γλώσσες. Μετά το θάνατο του πατέρα της είχε υπηρετήσει επί ένα διάστημα και σ' άλλο γραφείο. Τι σημασία λοιπόν αν ήταν πολύ νέα;

«Ωστόσο, μόλις έλαβε από τα γραφεία της 'Εταιρείας, την γραπτή πρόσκληση να παρουσιάσει στον Διευθυντή της, η Νίνα ντύθηκε όσο μπόρεσε πιο σεμνά, μάζεψε τις ξανθές, άτακτες μπούκλες των μαλλιών της και πήρε όσο μπόρεσε πιο σοβαρό ύφος.

Ο Μίστερ Γούντριτς, ο διευθυντής της 'Εταιρείας, την δέχτηκε ο ίδιος, της υπέβαλε διάφορες ερωτήσεις και φάνηκε ευχαριστημένος από τα συστατικά της. «Ετσι η Νίνα προσελήφθη και πέντε λεπτά κατόν, ξεχνώντας ότι έπρεπε να παύει τον ρόλο μιας σοβαρής, ώριμης νέας, γελαστή και πετώντας από τη χαρά της, κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες και ούτε πρόσεξε σχεδόν έναν συμπαθητικό, μελαγχολικό νέο, ο οποίος ανέβαινε, εκείνη τη στιγμή. Έκείνος όμως γύρισε και την κούταξε και σκέφθηκε:

— “Ω, τι χαριτωμένη νέα! Ποιά νάναι τάχα;”

Την επομένη, όταν η Νίνα πήγε, για πρώτη φορά, στη νέα θέσι της, παρουσιάστηκε, όπως της είχε πει ο Μίστερ Γούντριτς, στην Μίς Νιούτον, την προϊστάμενη του τμήματος, στο οποίο θα εργαζόταν.

Καλήμερα, Μίς Νιούτον, είπε η νέα, είμαι η Μίς Ρόσσιτερ, η κανονικά γραμματέας. Δάβετε την καλωσύνη, σας παρακαλώ να με καθοδηγήσετε στα καθήκοντά μου.

Η γεροντοκόρη την κούταξε προσεκτικά και φάνηκε ικανοποιημένη από το σεμνό και σοβαρό ύφος της. Κι' όταν λίγες μέρες κατόν την ούτως σχετικά ο Μίστερ Γούντριτς, του είπε με πεποίθησι:

— Φαίνεται μία σοβαρή νέα στην, οποία μπορεί κανείς να βασιστεί.

Πράγματι, όπως απέδειχθη, η Μίς Ρόσσιτερ ήταν μία νέα, έπας πρέπει. Κούταξε τη δουλειά της

με άνεση, να κάνει παρέα με τις συναδέλφους της. Αυτές ήταν κοπέλλες νέες, όχι νεότερες απ' αυτήν, δέβαια, ειδήμες και ζωηρές, ή όποιες δεν είχαν άλλη σκέψη παρά πώς να τελειώσουν τη δουλειά τους το γρηγορότερο, για να πάνε να διασκεδάσουν. Φαντάζεται κανείς τι πρόβλεδο μαρτύριο ήταν αυτό για την καμένη τη Νίνα, της οποίας η καρδιά λαχταρούσε για γέλια και χαρές. Στην αρχή, τ' άλλα κορίτσια προσάδηναν να την παρασύρουν στην παρέα της, αλλά εκείνη με την πρόφασιν πώς είχε ακόμα να εργασθί, άφηνε τις άλλες να φύγουν και έφραγε κατόπιν μόνη της με το σοβαρό ύφος της.

Φυσικά, οι προϊστάμενοι της έσαν ενθουσιασμένοι μαζί της. Η Μίς Ρόσσιτερ ήταν μία ιδεώδης υπάλληλος.

Ο νέος, τον οποίο η Νίνα είχε συναντήσει στη σκάλα την πρώτη μέρα που είχε έρθει, εργαζόταν κι' αυτός στα γραφεία «Μπέλλινγκτον και Σίαν» και η Νίνα δεν άργησε να τον ξεχωρίσει από τους άλλους νέους υπαλλήλους. Ο Ζόσελιν Χάρμογουορθ — τι γλυκό όνομα, αλήθεια! — ήταν χαριτωμένος νέος. Το γέλιο του αντιχούσε εύθυμο και νεανικό, όταν στο σχολίο σμα έφραγε με καμιά τρελλοπαρέα κοριτσιών. Ένα βράδυ μάλιστα η φτωχή Νίνα έλαμψε με πικρά δάκρυα.

Τα κορίτσια είχαν συμφωνήσει να πάνε το επόμενο βράδυ στο ντάσιονγκ. ‘Αλλά τότες έλειπε μια

ακόμα για να συμπληρώσουν την παρέα τους. Η Νίνα, η οποία τρελλανόταν για το χορό, είχε την κορυφή έλπιδα μήπως της προτινούν να πάη μαζί τους. Είχε αποφασίσει να δεχθί για να ξεσκάσει κι' αυτή, μία φορά λιγάκι. Κατά βάθος είχε την έλπιδα μήπως γνωρισθί με τον Ζόσελιν. ‘Αλλά η απογοήτευσίς της υπήρξε μεγάλη, όταν τα κορίτσια την άγνοησαν και πήραν κάποια άλλα από άλλο τμήμα. Έκείνο το βράδυ, η Νίνα έλαμψε.

Κατά σύμπτωση, η Μίς Νιούτον, η οποία είχε συμπάθειση την νέα για την αξιοπρεπή συμπεριφορά της, έλεγε στον Μίστερ Γούντριτς την επομένη το πρωί, ότι έπρεπε να δώσουν στη Μίς Ρόσσιτερ ένα εισιτήριο για τις διαλέξεις που έδινε κάθε τόσο η Διεύθυνσις, για τους ανωτέρας υπαλλήλους της.

— Η Μίς Ρόσσιτερ, είπε η γεροντοκόρη, είναι τόσο σούαρη, τόσο μελετηρή, ώστε ασφαλώς, η διαλέξις μιας θα την ενδιαφέρει.

Έτσι η Νίνα βρέθηκε εφωδιασμένη μ' ένα εισιτήριο εισόδου στην αίθουσα των διαλέξεων. Κι' αντί να πάη στο ντάσιονγκ, βρέθηκε στη διάλεξι με την πεποίθησι, ότι θα έλπιε τρομερά. Μπροστά της έβλεπε, από σειράν, άγνωστα τα κεφάλια των ανωτέρων υπαλλήλων με τα ψαρά μαλλιά τους ή τις αλκαίες τους. Της φαινόταν μάλιστα τόσο κομική ή παρυσί της εκεί μέσα, ώστε με κόπο συγκράτησε τα γέλια της.

Κι' όμως η Νίνα βρήκε την διά-

λεξι ενδιαφέρουσα και την ακολούθησε προσεκτικά ως το τέλος. Τη στιγμή που η άδουσα άρχισε να άδειάζη, είδε να προχωρούν μπροστά της ο Μίστερ Σμύθερ, ο υποδιευθυντής της 'Εταιρείας, και ο Ζόσελιν Χάρμογουορθ. Ο νέος μιλούσε κι' έλεγε:

— Συμφωνώ εν μέρει με τον διευθυντή, αλλά βρίσκω ότι ο καθηγητής Γκρένγκορντ είναι πιο πειστικός στο σύγγραμμά του.

Πήσανον να έχετε δικήν, Μίστερ Χάρμογουορθ, είπε ο Σμύθερ, δεν έχω φωνική την άξίωσι να περνά ως ειδικός στα οικονομολογικά ζητήματα, όπως είπατε σεις, νεαρό φίλε μου.

— “Ω, μα βλέπετε, έχανα ειδικές εποχές στο Κάμπριτζ, απάντησε ο νέος με μετριοφροσύνη.

Η Νίνα έμεινε κατάπληκτη. “Ωστε ο εὐθύμιος και ξεγνοιαστός Ζόσελιν είχε προτιμήσει να παραμυθεύη στη διάλεξι παρά να πάη στο ντάσιονγκ... Καί είχε κάνει τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιον του Κάμπριτζ... Κι' όμως υπηρέτησε ως μικρός υπάλληλος στα γραφεία των ‘Τζόν Μπέλλινγκτον και Σίαν.”

Ήταν αφάνταστο! Τι να σήμαινε αυτό τάχα;

Την επομένη, όταν η Νίνα μπήκε στο γραφείο του προϊσταμένου της, τον βρήκε στενοχωρημένο.

— Βρίσκομαι σε άδιέξοδο, Μίς Ρόσσιτερ, είπε ο Μίστερ Γούντριτς. Είναι ανάγκη να αύγω άμέσως για το Μάντσεστερ. Το συμβούλιο συνερίζεται αύριο και πρέπει να υποβάλουμε τη λογοδοσία της τριμηνίας. Λογάριαζα να συνεργασθώ με σήμερα και να ξελεγγύσωμε μαζί τα κατώσταχα μας. Τώρα πρέπει να εμπιστευθώ σε σάς ολόκληρη αυτή τη δουλειά. Για τ' όνομα του Θεού, κούταξετε ή άδράσεις να είναι σωστές κι' ο λογισμόςός εν τάξει. Φυσικά ξέρω ότι μπορεί να βασισθώ σε σάς. “Ως τώρα δεν έχω κανένα παράπονο από σάς, Μίς Ρόσσιτερ. Έλπίζω ότι και σ' αυτή την περίστασι θα με βγάλετε άσποποδόσω.

Της έδωσε ακόμα μερικά οδηγίες και ο Μίστερ Γούντριτς έφυγε. Όταν έμεινε μόνη της, η κατόνχη Νίνα στάθηκε σαστισμένη μπροστά στον όγκο της εργασίας που έπρεπε να ξεκαθαρίσι μόνη της. Η αδιτηρητική δεν ήταν από τα κυριότερα προσόντα της και με φρίκη κούταξε τις άτέλειωτες στήλες των αριθμών που ήσαν άραδιασμένοι εκεί...

“Όλη την ημέρα, η νέα βασανίστηκε με την καταισνική αυτή εργασία.

Ήταν πέντε πελά το απόγευμα και η Νίνα όχοή, αναμυαλισμένη και νευροσπασμένη, είχε πετάξει τα ένοχλητικά απογυάλια, τα οποία φορούσε για να της δίνουν ύφος σοβαρό, είχε βγάλει τη ζανέττα της με τα σεμνά, μακριά μανίκια, γιατί την ένοχλούσε και είχε απομείνει με μία λεπτή μπλούζα, χωρίς μανίκια και άνοιχτή στο λαιμό. ‘Ασφαλώς, αν έβλεπε κανείς την Νίνα εκείνη την στιγμή, στην χαριτωμένη άταξία της περιβολής της, δεν θα την έβγαζαν για παραπάνω από δεκαπέντε χρόνων. “Όλη η σο-

φία της είχε... πάει περίπατο! “Όπως πηγαίνο δεν δάχω τελειώσει ούτε τα μεσάνυχτα, στέναξε η νέα μ' απόγνωσι, έτοιμη να κλάψη. “Ωστόσο δυσίτηκα πάλι στους άτέλειωτους λογαριασμούς της.

Ξαφνικά, χωρίς να το άντηληφθί, η πόρτα του γραφείου άνοιξε σιγά, και ο Ζόσελιν Χάρμογουορθ στάθηκε καίσιπληκτος στο κατώφλι. ‘Επειδή η νέα δεν είχε άντηληφθί την παρουσία του, εκείνος έβηξε έλαφρά και κατόν φώτισε με εύγένεια.

— Συγγνώμην, Μίς, μήπως σάς ένοχλώ;

Η Νίνα γύρισε άπότομα και τον κούταξε.

— “Ω, είπε ο Ζόσελιν σαστισμένος. Έσείς θα είπατε βέβαια ή μικρότερη άδελφή της Μίς Ρόσσιτερ. Της μοιάζετε καταπληκτικά!...

— Δεν έχω καμιά άδελφή! Απάντησε ή Νίνα λίγο άπότομα. Έβλεπε τίποτε από μένα; Είμαι πολύ άπασχολημένη, όπως βλέπετε.

Ο Ζόσελιν πλησίασε στο γραφείο και έβριξε ένα έξεταστικό βλέμμα στα χαρτιά και στα κατώσταχα.

— Θεέ μου, είπε κατάπληκτος κι' αγανακτισμένος, είναι δυνατόν ο προϊστάμενός σας να σάς άνάθεσε όλη αυτή την εργασία; ‘Αλλά αυτό είναι άντικουστό! Ξέρω ότι εκτιμά έξαιρετικά την γραμματέα του, αλλά εγώ δεν θα ζητούσα ποτέ, άπο κανένα κορίτσι, τόση δουλειά!...

‘Αλλά πώς ξέρετε έσείς, τί δουλειά έχω να κάνω; είπε η Νίνα και άμέσως χαμογέλασε γιατί κατάνηθε ότι ο νέος σκόπευε να την βοηθήσι.

— Γιατί ή δουλειά αυτή είναι για μένα, όχι για σάς. “Αν δεν έφραγε ο προϊστάμενός σας τόσο διστακτικός, θα είχε σκεφθί ότι αυτή ή εργασία δεν είναι για την γραμματέα του, σκεπτόμενος έξια κι' αν είναι.

Λέγοντας αυτά τα λόγια, ο νέος τράβηξε μία καρέκλα δίπλα στη Νίνα.

— Φοβόμην, έλεε ή νέα, πώς δεν θα μείνω πολλή καιρό ακόμα ως γραμματέας του μετά το θάλασσημα που έχω... Τώρα μάλιστα που θα μαθευθί, ότι...

— Τι πράγμα θα μαθευθί; ρώτησε ο Ζόσελιν, βλέποντας μ' άπορία τα κατακόκκινα τόξα, μάγουλα της νέας. ‘Αφού εγώ θα σάς βοηθήσω...

— “Ω, δεν πρόκειται γι' αυτό, έλεε ή Νίνα και τα μάτια της δούλωσαν. ‘Εγνώσι την απάτη μου. Είπα ψέμματα γα να με προσλάβουν δοκιμαστικός. Και σεις ακόμα δεν μπορείτε να κάνετε το είκοσι να γίνει είκοσιπέντε.

— ‘Αλλά δεν καταλαβαίνω! φώναξε ο νέος στενοχωρημένος για την λήθη της Νίνας. Τι θα πη, το είκοσι να γίνει είκοσιπέντε;

— Νά, ή ηλικία μου, ψιθύρισε ή νέα, είμαι πέντε χρόνια νεώτερη απ' ότι πρέπει κι' όπως ξέρετε ο Μίστερ Μπέλλινγκτον έχει ιδέες δικές του. Θαρρεί πώς είμαι τριάντα χρόνων, όπως το νομίζουν κι' όλοι οι άλλοι εδώ μέσα...

— Έκτός από μένα, έλεε ο Ζόσελιν. ‘Ανόητη μικρούλα! Πώς σάς πέρασε από το νού ότι ο θεός μου Τζόν είναι τόσο παράλογος και στενοκέφαλος;

— ‘Ο θεός σας Τζόν;

— Νά, ο γέρο Μπέλλινγκτον. Νά, που πρόδωσα κι' εγώ το μυστικό μου. Είναι κι' αυτό μιά από τις

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ο ΛΗΘΑΡΓΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(‘Αρθρον του ‘Αγγλου φυσιοδιδου Τσάρλς Τίλμπερυ, μέλους της Ζωολογικής ‘Εταιρείας του Λονδίνου.)

Α εύτυχέστερα ζώα είναι εκείνα που ο καθ' ύλην τη διάφορα του χειμῶνος, το... φέρνουν στον ύπνο. Με τον έρχομὸ τῶν πρὸ τῶν φυχρῶν ἡμερῶν θυβίζονται σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα κλίμακα θανάτου.

Τὸ συνάδελφός μου διάσημος ‘Αγγλος φυσιοδιδὸς ‘Ολβερ Πάιν παρακολούθησε τὰ παντικῶνα αὐτά, όταν ἡ πρῶτη θερμὴ ἡλιανὲς ἀκτίνες τοῦ Μαρτίου ἐμπάνουν στὴ φωνή τους καὶ τὰ ἐξοποιούσαν διενεῖ ἡ ὥρα νὰ ζωντανήσουν.

Πλησίασε σιγά-σιγά καὶ πᾶνόντας ἕνα τὸ τοποθέτησε στὴν ἀνοχτὴ τοῦ παλάμου. Ἐπὶ δέκα λεπτά

μὴ νάρχη ἀπὸ τὴν ὁποία ζυτνοῖν τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Μαρτίου. ‘Ολο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔχουν νὰ σκεφθοῦν οὔτε γιὰ φαί, οὔτε γιὰ τίποτα.

Ἡ ἀράχνη — τὸ ὑπομονετικὸ αὐτὸ ἔντομο πρὸ πεμνένι καρτερικώτατα, τὴ λεία τῆς νὰ πιστῇ στὸ δόχτυ τῆς, — μόλις ὁ καιρὸς ψυχραίνει, πηγαίνει καὶ ἐγκαθίσταται σὲ μὴ σκοτεινὴ καὶ κάπως ἐστὴ γωνία. ‘Αλῶνει τὸν ἰσθὸ τῆς

ἐκεῖ καὶ ὕστερα κοιμάται ὅλο τὸν χειμῶνα. Πολλὲς φορὲς θὰ δῖτε τοὺς ἰσθὸς τῆς στήμενους σὲ μέση στὰ ὁποία δὲν ὑπάρχει ἔχνος ἄλλου ἐντόμου. ‘Ετσι, κάποτε, ἔνας φυσιοδιδὸς ἀνακάμψε μὴ ἀράχνη πού εἶχε ἐγκατασταθῇ σὲ μὴ ὑπόγειο στοῦ, 60 μέτρα κάτω ἀπὸ τὴ γῆ! Διετηρεῖτο ἐν τούτοις σὲ καλὴ κατάρτησι.

Ἡ ἀράχνη φημίζεται γιὰ τὴν ἀντοχὴ τῆς στὴν πείνα. Μπορεῖ νὰ ζῇσι δίχως τροφὴ καὶ δὴ χρόνια!

Πολλὰ ζῶα διαχειμῶνουν καὶ μέσα στὸ σπίτι μας. ‘Ενα ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶνε ἕνα εἶδος μικρῶν παντικῶν, πού ὑπάρχει σὲ πολλὲς ὥρες τῆς Εὐρώπης.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ τραχικὰ κᾶνουν τὸν τελειότερον χειμῶνιτικὸ ὕπνο: ἀποσύρονται μέσα στὴ φωνή τους στὸ τέλος ‘Οκτωβρίου

πολλὲς ἰδιοτροπίες τοῦ θεοῦ μου. Είναι τῆς γνώμης διὰ καθε νέος πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἡ διάφορο τί σπουδὲς εἶχει κάνει. ‘Εἰς τὴν ὑποτίθεται διὰ εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς υπαλλήλους. ‘Εμπνέει μάλιστα νὰ κάνω παρέα με τοὺς νεαροὺς συναδέλφους. Είναι ἀρετὴ διασκεδαστικὴ δὲν λέγω, ἀλλὰ... εἰς ποτὲ δὲν ἤρθετε μαζί μας καὶ ἔτσι...

‘Ο νέος κόμπασε, κοκλίνισε καὶ τέλος πρόσθεσε.

— ‘Εμπεός, ἄς τελειώσωμε τὴν ἐργασίαν αὐτή.

Ἡ Νίνα τὸν κούταξε ἐκεῖ πού ἐκαζόταν. Τέλος τὸν ρώτησε.

— Πόσο χρόνον εἰσθε;

— Δεκαπέντε χρονίδια καί... μοιροῦριζε ὁ νέος, κατόν σταιμῆσε, γέλασε καὶ εἶπε.

— Εἶμαι είκοσιπέντε χρόνων καὶ ὑποθέτω πὸς θὰ συμφωνήσετε μαζί μου διὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, πού δίνει τὸ δικαίωμα νὰ φωνάξω τὴν γραμματέα τοῦ Διευθυντοῦ μᾶλλον μὴ τὸν καὶ τὸν δῶντες τοῦ καὶ ἰδίας τοὺς ἀνθρώπους;

— ‘Ασφαλώς, νά. Τὸ παρελθὸν δὲν ἔδωσε πᾶς σὲ μισολόγ. Καθότανε περὶ στὴν ἀνοχτὴ τοῦ παλάμου κούταζόντας με ἀσκαρδαμικῶς.

ἡ στὶς ἀρχὲς Νοεμβρίου καὶ δὲν ἀνοίγουν τὰ μάτια τους παρὰ μόνον τὸν Μάρτιο.

Τὸ φθινόπωρο πού τὰ παντικῶνα αὐτὰ ἐτοιμάζονται γιὰ τὸν μακρὸν χειμῶνιτικὸ ὕπνο τρώνε μονομιάς ὅλο τὸ ἀπόθεμα τῆς τροφῆς πού ἔχουν κι' ἀπὸ τὸ πολὺ πάχος φαίνονται σάν μεταλλίσεις πού

μπορεῖ νὰ τις κλίσῃ κανεὶς ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι εὐκολότατα. Ἡ φωνή τους ἐνὸς μικροῦ παντικῶν εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα κλίμακα θανάτου γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

‘Ο συνάδελφός μου διάσημος ‘Αγγλος φυσιοδιδὸς ‘Ολβερ Πάιν παρακολούθησε τὰ παντικῶνα αὐτά, όταν ἡ πρῶτη θερμὴ ἡλιανὲς ἀκτίνες τοῦ Μαρτίου ἐμπάνουν στὴ φωνή τους καὶ τὰ ἐξοποιούσαν διενεῖ ἡ ὥρα νὰ ζωντανήσουν.

Πλησίασε σιγά-σιγά καὶ πᾶνόντας ἕνα τὸ τοποθέτησε στὴν ἀνοχτὴ τοῦ παλάμου. Ἐπὶ δέκα λεπτά

μὴ νάρχη ἀπὸ τὴν ὁποία ζυτνοῖν τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Μαρτίου. ‘Ολο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔχουν νὰ σκεφθοῦν οὔτε γιὰ φαί, οὔτε γιὰ τίποτα.

Ἡ ἀράχνη — τὸ ὑπομονετικὸ αὐτὸ ἔντομο πρὸ πεμνένι καρτερικώτατα, τὴ λεία τῆς νὰ πιστῇ στὸ δόχτυ τῆς, — μόλις ὁ καιρὸς ψυχραίνει, πηγαίνει καὶ ἐγκαθίσταται σὲ μὴ σκοτεινὴ καὶ κάπως ἐστὴ γωνία. ‘Αλῶνει τὸν ἰσθὸ τῆς

ἐκεῖ καὶ ὕστερα κοιμάται ὅλο τὸν χειμῶνα. Πολλὲς φορὲς θὰ δῖτε τοὺς ἰσθὸς τῆς στήμενους σὲ μέση στὰ ὁποία δὲν ὑπάρχει ἔχνος ἄλλου ἐντόμου. ‘Ετσι, κάποτε, ἔνας φυσιοδιδὸς ἀνακάμψε μὴ ἀράχνη πού εἶχε ἐγκατασταθῇ σὲ μὴ ὑπόγειο στοῦ, 60 μέτρα κάτω ἀπὸ τὴ γῆ! Διετηρεῖτο ἐν τούτοις σὲ καλὴ κατάρτησι.

Ἡ ἀράχνη φημίζεται γιὰ τὴν ἀντοχὴ τῆς στὴν πείνα. Μπορεῖ νὰ ζῇσι δίχως τροφὴ καὶ δὴ χρόνια!

Πολλὰ ζῶα διαχειμῶνουν καὶ μέσα στὸ σπίτι μας. ‘Ενα ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶνε ἕνα εἶδος μικρῶν παντικῶν, πού ὑπάρχει σὲ πολλὲς ὥρες τῆς Εὐρώπης.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ τραχικὰ κᾶνουν τὸν τελειότερον χειμῶνιτικὸ ὕπνο: ἀποσύρονται μέσα στὴ φωνή τους στὸ τέλος ‘Οκτωβρίου

πολλὲς ἰδιοτροπίες τοῦ θεοῦ μου. Είναι τῆς γνώμης διὰ καθε νέος πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἡ διάφορο τί σπουδὲς εἶχει κάνει. ‘Εἰς τὴν ὑποτίθεται διὰ εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς υπαλλήλους. ‘Εμπνέει μάλιστα νὰ κάνω παρέα με τοὺς νεαροὺς συναδέλφους. Είναι ἀρετὴ διασκεδαστικὴ δὲν λέγω, ἀλλὰ... εἰς ποτὲ δὲν ἤρθετε μαζί μας καὶ ἔτσι...

‘Ο νέος κόμπασε, κοκλίνισε καὶ τέλος πρόσθεσε.

— ‘Εμπεός, ἄς τελειώσωμε τὴν ἐργασίαν αὐτή.

Ἡ Νίνα τὸν κούταξε ἐκεῖ πού ἐκαζόταν. Τέλος τὸν ρώτησε.

— Πόσο χρόνον εἰσθε;

— Δεκαπέντε χρονίδια καί... μοιροῦριζε ὁ νέος, κατόν σταιμῆσε, γέλασε καὶ εἶπε.

— Εἶμαι είκοσιπέντε χρόνων καὶ ὑποθέτω πὸς θὰ συμφωνήσετε μαζί μου διὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, πού δίνει τὸ δικαίωμα νὰ φωνάξω τὴν γραμματέα τοῦ Διευθυντοῦ μᾶλλον μὴ τὸν καὶ τὸν δῶντες τοῦ καὶ ἰδίας τοὺς ἀνθρώπους;

— ‘Ασφαλώς, νά. Τὸ παρελθὸν δὲν ἔδωσε πᾶς σὲ μισολόγ. Καθότανε περὶ στὴν ἀνοχτὴ τοῦ παλάμου κούταζόντας με ἀσκαρδαμικῶς.

Ἡ ἀράχνη φημίζεται γιὰ τὴν ἀντοχὴ τῆς στὴν πείνα. Μπορεῖ νὰ ζῇσι δίχως τροφὴ καὶ δὴ χρόνια!

Πολλὰ ζῶα διαχειμῶνουν καὶ μέσα στὸ σπίτι μας. ‘Ενα ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶνε ἕνα εἶδος μικρῶν παντικῶν, πού ὑπάρχει σὲ πολλὲς ὥρες τῆς Εὐρώπης.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ τραχικὰ κᾶνουν τὸν τελειότερον χειμῶνιτικὸ ὕπνο: ἀποσύρονται μέσα στὴ φωνή τους στὸ τέλος ‘Οκτωβρίου

πολλὲς ἰδιοτροπίες τοῦ θεοῦ μου. Είναι τῆς γνώμης διὰ καθε νέος πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἡ διάφορο τί σπουδὲς εἶχει κάνει. ‘Εἰς τὴν ὑποτίθεται διὰ εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς υπαλλήλους. ‘Εμπνέει μάλιστα νὰ κάνω παρέα με τοὺς νεαροὺς συναδέλφους. Είναι ἀρετὴ διασκεδαστικὴ δὲν λέγω, ἀλλὰ... εἰς ποτὲ δὲν ἤρθετε μαζί μας καὶ ἔτσι...

‘Ο νέος κόμπασε, κοκλίνισε καὶ τέλος πρόσθεσε.

— ‘Εμπεός, ἄς τελειώσωμε τὴν ἐργασίαν αὐτή.

Ἡ Νίνα τὸν κούταξε ἐκεῖ πού ἐκαζόταν. Τέλος τὸν ρώτησε.

— Πόσο χρόνον εἰσθε;

— Δεκαπέντε χρονίδια καί... μοιροῦριζε ὁ νέος, κατόν σταιμῆσε, γέλασε καὶ εἶπε.

— Εἶμαι είκοσιπέντε χρόνων καὶ ὑποθέτω πὸς θὰ συμφωνήσετε μαζί μου διὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, πού δίνει τὸ δικαίωμα νὰ φωνάξω τὴν γραμματέα τοῦ Διευθυντοῦ μᾶλλον μὴ τὸν καὶ τὸν δῶντες τοῦ καὶ ἰδίας τοὺς ἀνθρώπους;

— ‘Ασφαλώς, νά. Τὸ παρελθὸν δὲν ἔδωσε πᾶς σὲ μισολόγ. Καθότανε περὶ στὴν ἀνοχτὴ τοῦ παλάμου κούταζόντας με ἀσκαρδαμικῶς.

—Νά μιά χαριτωμένη κοπέλλα!... σκέφθηκε ὁ νέος.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Γιατί όχι;

‘Ο πατέρας (την ὥρα πού τραπεί με τὴν οικογένειά του). Σ' αὐτὸν τὸν πα

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ
ΕΠΙ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'

ΤΩΝ Α. SIMOND ET M. C. POINSOT

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τότε ο πρίγκηψ Τσέρσκυ, ακολουθώντας τον Άγγλο λόρδο, διέσχισε μία αυλή, ανέθηκε μια σκάλα και βρέθηκε σ' ένα κυκλικό διάδρομο. Εκεί ζήτησε να προσαντολιστεί, γιατί δεν έβλεπε καθαρά γύρω του. Στη μία πλευρά του διαδρόμου αυτό ηταν μία σειρά από πόρτες, οι οποίες οδηγούσαν σε μικρά δωμάτια. Τα δε δωμάτια αυτά έμοιαζαν με τα θεωρεία ενός θεάτρου.

Ένα γκαρσόνι ωδήγησε τον σ' ένα απ' τα θεωρεία αυτά κι' έκλεισε πίσω τους την πόρτα. Και ο λόρδος είπε υιγανά:

— Αν ήμουν στο Παρίσι προχτές, θα εμπόδιζα να συνοδεύσετε την πριγκίπισσα ντε Πολινιάκ. Θέλετε τη λύση του αινίγματος... Ίδου την...

Και ο Άγγλος άνοιξε ένα μικρό φεγγίτη.

Ο Τσέρσκυ έβγαλε τότε ένα μούγκρισμα μανίας. Είχε καταλάβει!

Κεί κάτω, στο μπουντουάρ που ήταν η σκηνή του παράδου αυτού θεάτρου, η πριγκίπισσα ντε Πολινιάκ έπαιζε με το Ρώσο πρίγκηπα, στη θέσι του οποίου ήταν τώρα κάποιος άλλος.

Ολόγυρα στα θεωρεία, καμμία τριανταριά θεαταί, έκαιτο μωυριόχοι, που είχαν φτάσει στο έσχατο σημείο της διαστροφής, ύψηλα πρόσωπα της αυτοκρατορίας, μεγάλες κυρίες, που το όργιο αυτό τις διασκέδαζε, απολαμβάναν το θέαμα.

Πλήρωναν για να απολαύσουν τεράστια ποσά στην πριγκίπισσα κι' έτσι μπορούσε να εξηγήσει κανείς το μυστικό του ανεξάντλητου πλούτου της. Έκανε θεατρικές επιχειρήσεις με τεράστια κέρδη!

Επάνω στη σκηνή, από την οποία δεν φαινόταν καθόλου τα θεωρεία, ο διευθυντής μίας μεγάλης Παρισινής έφημερίδος, άνθρωπος περασμένης ηλικίας, ρόγγαζε από πόνο κι' έρωτα καθώς τον χτυπούσε μ' ένα μαστίγιο ή ψευδοτεταμένη πριγκίπισσα. Τον κλωτσούσε, τον έριχνε γονατιστό, του έβγαζε την περρούκα, τον έσερνε στο πάτωμα και τον προσέβαλε με τις χειρότερες λέξεις.

Εκείνος υτριογόριζε, πνιγόταν, κάθε τόσο απαντούσε στις προσβολές της με άλλες ανάλογες, και κάθε τόσο πάλι, την έκτενε να σταματήσει αυτό το μαρτύριο. Και, μέσα στα θεωρεία, οι θεαταί διασκέδαζαν με τους εξευτελισμούς αυτούς.

νός μέλους της καλύτερης κοινωνικής τάξεως.

Έξαφνα, μια φασαρία τρομακτική ακούστηκε, που σταμάτησε τις αναπνοές των θεατών, τις κραυγές του γέρου σατύρου και τη μανία της πριγκίπισσας.

Τη φασαρία αυτή την έκανε ο Ρώσος πρίγκηψ Τσέρσκυ.

Το κύτταγμα του στη σκηνή-μπουντουάρ, δεν είχε βαστάξει ούτε τριάντα δευτερόλεπτα. Και ξυπνεί με τη φαντασία του τον έαυτό του στην ίδια αυτή σκηνή, όχι βέβαια τόσο κομψό σαν το σημερινό διευθυντή της έφημερίδος, μα πάντως κομψό και γελοίο στα μάτια των θεατών, που τον παρακολουθούσαν από τα θεωρεία.

Ένα σύννεφο αίματος πέρασε τότε απ' τα μάτια του άγγλου Ανατολίτη, του πρωτόγονου ακόμα, και τρομερό μεσα στο λύσσα του. Ήθελε να υκτώσει την Πολινιάκ!

Με κλωτσιές και με σπρωξιματα προσπαθούσε τώρα να

σπάσει το ξύλινο τοίχωμα του θεαρείου του. Ούρλιαζε από τη λύσσα του. Θα πηδούσε επάνω στη σκηνή...

Μα ακούγοντας τη φασαρία και τις φωνές η πριγκίπισσα ντε Πολινιάκ κατάλαβε ποιός ήταν ο δράστης αυτής της σκηνής και κατάλαβε τις προθέσεις του.

Μ' ένα πήδημα τότε βρέθηκε έξω απ' τη σκηνή... Ο διευθυντής της έφημερίδος, μη καταλαβαίνοντας τίποτε, την έκλιπαρούσε να μη φύγει και την ακολουθούσε κλαίγοντας. Έκείνη

και κλωτσώντας τον ως τη σκάλα της εξέδου. Εκεί, έδωσε μία σύντομη διαταγή στο θυρωρό, μία άλλη στον άμαξά, που ακολουκούσαν απάνω στην έξοδο του και μπήκε μαζί με τον έραστή της της ημέρας μέσα στο άμαξι, το οποίο ξεκίνησε μ' αστραπιαία ταχύτητα.

Ένωμεταξύ, μέσα στο θέατρο των έρωτικών όργιων, ο πρίγκηψ Τσέρσκυ, ο οποίος είχε κατορθώσει να σπάσει το

χωρίσμα του θεαρείου του, πηδούσε επάνω στη σκηνή, ούρλιαζοντας απειλές θανάτου, κι' έπειτα, μη βλέποντας κανένα επάνω στη σκηνή, ώρμησε προς την πόρτα από την οποία είχε ξεφύγει η Πολινιάκ. Εκείνη όμως είχε την έμπνευση να κλειδώσει το μπουντουάρ της φεύγοντας, για να επιβραδύνει την καταδίωξη του πρίγκηπου, από τον οποίον ήξερε ότι δεν έπρεπε να περιμένη καμμία χάρι.

Ο Ρώσος πήρε μία πολυθρόνα, τη σήκωσε ψηλά και, καταφέροντας την με την τεραστία του δύναμις επάνω στην πόρτα, την έκανε κομμάτι. Έψαξε μία στιγμή για να βρει τη σκάλα, έκτομιζοντας συγχρόνως φριχτές βλαυτήμιες, την κατέθηκε μ' ένα τεράστιο πήδημα, και βρέθηκε μπρός στην βαρεία κλειστή άμαξοπορτα.

Εμεινε τότε εκεί εξαντλημένος, και εξακολουθώντας να βρίζει και να βλαστημάει, με άφρους στα χείλη και με αίμα στα μάτια, ως ότου τέλος παρυσιαστική ο Άγγλος λόρδος, ο οποίος τον είχε οδηγήσει εκεί κι' ο οποίος με το Άγγλικό φλέγμα του κατώρθωσε να τον καθυποτάξει.

Ένωμεταξύ, η πριγκίπισσα ντε Πολινιάκ έφευγε.

Αφού έδωσε διαταγή στον άμαξά να την οδηγήσει στο μέγαρό της, και να ειδοποίηση άμέσως την καμαριέρα της, μόλις έφτασε εκεί, τυλίχτηκε βιαστικά σ' ένα πενιούρα, έριξε ένα ζευγάρι γοβάκια μέσα στο άμαξι, μάζεψε βιαστικά τις μετοχές της και τα πολυτιμότερα κοσμήματά της και πρόσταξε:

— Στο σταθμό!...

— Σε ποιόν, κυρία; ρώτησε ο άμαξάς.

— Σε όποιον θέλεις, μα κάνε γρήγορα... Πρέπει να έχω φύγει από το Παρίσι σε μισή ώρα.

Ο άμαξάς μαστίγωσε τα άλογά του. Ο σταθμός του Βορρά ήταν ο πλησιέστερος. Έτρεξε σ' αυτόν με όλη την ταχύτητα των αλόγων του. Μέσα στο άμαξι στο διάστημα αυτό, η Πολινιάκ ντυνόταν. Ο γέρος, πάντα μισόγυμνος, πάντα αναστενάζοντας, ζητούσε εξηγήσεις. Έκνευριασμένη έκείνη του κατάφερε καμμία δεκαριά χαστούκια. Κι' αυτός φανταζόμενος ότι η παράδοξη έρωτική σκηνή εξακολουθούσε, έλεγε λόγια άγρια.

Τέλος έφτασαν κάποτε στο σταθμό. Η πριγκίπισσα ντε Πολινιάκ έριξε μία χούφτα χρυσά νομίσματα στον άμαξά. Είπε να οδηγήσει το διευθυντή της έφημερίδος στο σπίτι του, ξεχνώντας όμως να του δώσει τη διεύθυνσή του, έβγαλε ένα εισιτήριο για το πρώτο

τραίνο που θα έφευγε και ώρμησε μέσα στο σταθμό, όπου χάθηκε μέσα στο πλήθος.

Τότε ο άμαξάς ρώτησε το διευθυντή της έφημερίδος:

— Πού κατοικείτε, κύριε;

— Θέλω να πάω μαζί της! Μαζί της! φώναζε έκκενος. Ποδ είμαστε εδώ!

— Στο σταθμό του Βορρά. Η πριγκίπισσα έφυγε.

— Τη θέλω! Τη θέλω!

Είχε φτάσει σε σημείο παροξυσμού! Είχε χάσει πειά κάθε λογής και, πηδώντας επάνω στη σκηνή, θέλησε να τρέξει μέσα στο σταθμό, έτσι όπως ήταν. Μα μερικοί άστυνομικοί έτρεξαν και τον έπιασαν. Τότε ο άμαξάς τους είπε μ' ετοιμότητα:

— Το δυστυχισμένο! Το ήθελε μια τρέλλας μέσα σ' άμαξι και πέταξε τα ρούχα του απ' το παρθύρου. Πρέπει να τον πάω στο σπίτι του το φτωχό!

Οι άστυνομικοί ξανάβαλαν δια της βίας το διευθυντή της έφημερίδος μέσα στο άμαξι, καθισαν πλάι του, και κατώρθωσαν, όχι χωρίς δυσκολία να τον κανουν να τους πη τη διεύθυνσή του.

Φαντάζεσαι κανείς εύκολα τη θριαμβευτική έπιστροφή που στο μέγαρό του.

Την άλλη μέρα, η ίδια ή έφημερίδα τους άφαιρανε ένα στήλη ολόκληρη στο άτύχημα, που είχε συμβεί στα μινίγια του διευθυντού της, κι' αυτό για να προλάβει τις κακές φήμες, που είχαν άρχισι κιόλας να κυκλοφορούν εις βάρος του. Μίλησαν πολύ γι' αυτήν την υπόθεσι εκείνη, την εποχή με λέξεις συγκεκαλυμμένες κι' οι αναγνώσται της έφημερίδος παρακάλεσαν το Θεό για την αποκατάστασι της υγείας του διευθυντού της, ο οποίος τόσο εργαζόταν για το καλό της χώρας.

Ας ξαναγυρίσουμε πάλι στο θέατρο των όργιων.

Ο Ρώσος πρίγκηψ και ο Άγγλος λόρδος ξανανέθηκαν πάλι στη σκηνή-μπουντουάρ, ενώ οι προσκαλεσμένοι έφευγαν διακριτικά, πολύ στενοχωρημένοι, γιατί είχε διακοπεί τόσο άπρόσπτα το άπολαυστικό θέαμα.

Ο λόρδος είπε στον πρίγκηπα:

— Άλγη ψυχραιμία, τί διάβολο! Πάμε να σου πάρουμε στού Μπρεμπάν. Τί κρίμα να μη σάς ειδοποιήσω ότι ήταν προτιμότερο να αποτελέσετε και σεις μέλος του όμιλου των θεατών, παρά να γίνετε ο ίδιος θέαμα. Μα έπρεπε προηγουμένως να έγκριθη η πρόσληψή σας από τον πρόεδρο του όμιλου μας κι' εγώ έλειπα από το Παρίσι.

— Ωραίος, μα την αλήθεια, ο όμιλός σας... Φαντάζομαι τί θα είνε ο πρόεδρος σας! μούγκρισε ο Τσέρσκυ.

— Σιατή, για το Θεό!... ψιθύρισε ο Άγγλος. Μη μιλάτε έτσι για την Αυτό Μεγαλειότητα.

— Πώς;... Η Αυτό Μεγαλειότητα ο αυτοκράτορ είνε ο πρόεδρος του Όμιλου των Θεατών του θεάτρου της Πολι-

νιάκ.

Ο Τσέρσκυ κόντευε να χάσει το μυαλό του. Όστε ο αυτοκράτορ των Γάλλων τον είχε οη να κατακτή την Πολινιάκ, έπειτ' από μία πόλη, που εξέτελιζε για πάντα το νικητή.

Μα ο ξετρελλαμός του πρίγκηπου δεν βόστησε πολύ. Δεν ήταν κακός διπλωμάτης. Κι' αναστρέφοντας σε μία στιγμή τους ρόλους, φώναξε:

— Πάντως, είμαι προυβεδλωμένος... Κι' ο Ναπολέων ΙΙΙ, ο οποίος ήταν εν γνώσει του πράγματος, δεν έπρεπε πωτέ ν' άνεχθη να γίνη μία τέτοια προσβολή εις βάρος μου. Η προσβολή αυτή άντανακλά στον ίδιο τον Ύψηλό Κύριό μου τον Τσάρο... Θα του στείλω άμέσως με ειδικό ταχυδρόμο μία έπιστολή, στην οποία θα του άποκαλύψω τα πάντα.

Και θα χρειαστή Γαλλικό αίμα για να ξεπλύνει αυτή την προυβελή.

Αυτό είνε δουλειά δική σας, άπάντησε ο Άγγλος λόρδος. Δεν μπορώ να σάς συμβουλευώ τίποτε... Ωρεβουάρ, αγαπητέ μου πρίγκηψ.

Κι' οι δυό διπλωμάται χωρίστηκαν. Τα πράγματα, καθώς βλέπετε, έπαιρναν άσχημη τροπή. Δεν χρειάζονται συχνά περισσότερα για να κηρυχθή πό-

λεμος μεταξύ δυό χωρών.

Ο Τσέρσκυ τελείωσε τη νύχτα του μέσα στο γραφείο του. Η άρπνια κι' η άλλεπάλληλες συγκινήσεις του είχαν σκατέψει τα νεύρα. Μα διατηρούσε αρκετή διανοητική διαύγεια, για να μην αφήσει τον έαυτό του να παρασυρθή από την παραφρρά του. Δεν έστειλε λοιπόν στον Τσάρο την έκτεταμένη και λεπτομερή έπιστολή που έγραφε επάνω στο θυμό του. Κατά τα χαράματα, πλάγιασε.

Σηκώθηκε πολύ άργα, προγευμάτισε, πήρε τον άέρα του, κάνοντας μόνον έναν περίπατο στο άσος της Βουλώνης, σκέφτηκε, ζύγισε τα πράγματα κι' απόμεινε μπερδεμένος... Κατά το βράδυ, ο δημοσιογράφος Κάρολος Δ... πήγε και τον έπεσεκέφθη.

— Α!... Είμαι ευχαριστήμενος που σάς βλέπω! τον έβεβαίωσε ο πρίγκηψ.

— Κι' εγώ ακόμα περισότερο, ύψηλότατε.

— Μήπως ήρθατε να μου μιλήσετε για την Πολινιάκ;

— Ναί, έχω νεότερα να σάς άναγγείλω.

— Κι' εγώ το ίδιο... Ξέρω πειά όλο το μυστικό της...

Κι' ενώ έπιναν μία μπουτίλα κρασί Ξερές, ο πρίγκηψ διη-

γήθηκε όσα είχε μάθει. Όταν τελείωσε, ρώτησε:

— Είστε τώρα ευχαριστήμενος, που τα μάθατε όλα;

— Τα ήξερα όλ' αυτά, άπάντησε χαμογελώντας ο δημοσιογράφος.

— Ίδως; Τα ξέρατε;... Μα άν τα ξέρατε, έχω τόν δικαίωμα να σάς ύποψιαστώ...

— Όχι, τόσο γρήγορα! Εύαρεστηθήτε πρώτα, ύψηλότατε, να μ' άκούσετε, όπως σάς άκουσα.

— Με μεγάλη μου ευχαρίστησι.

— Εν πρώτοις, άρχισε να λεί ο δημοσιογράφος, μάθετε το έξης: Δεν ξέρετε παρά μόνο τα δυό τρίτα του μυστικού της πριγκίπισσας ντε Πολινιάκ, ενώ εγώ ξέρω και το τρίτο τρίτο.

— Εξηγήστε μου, σάς παρακαλώ, αυτά τα μαθηματικά!

— Πρώτον τρίτον: Πώς περνάει κανείς μία νύχτα έρωτος μαζί με την πριγκίπισσα. Αυτό το ζέσαμε άορίστως και σεις μωρεμάστε να το καθορίσετε: Δεύτερον τρίτο: Πώς και με ποιά χρήματα ζή η Πολινιάκ; Άπο τί εισπράξεις του πρωτοτύπου θεάτρου της, όπως μω έίπατε προό λίγους κι' όπως ήξερα εγώ από χτές. Τρίτο τρίτο: Η πολιτική και ο έρωας. Γι' αυτό δεν ξέρετε τίποτε και θα σάς πληροφορήσω εγώ σχετικώς. Θα ήθετε μάλιστα πώς έχω τόν δικαίωμα σ' ένα μικρό ευχαριστώ εκ μέρους σας.

— Λέγετε γρήγορα... Κάθομαι επάνω σ' άναμμένα κάρδουνα...

— Εν πρώτοις, ήσυχάστε: Παρ' όλα όσα σάς έίπε ο φίλος σας ο Άγγλος λόρδος, ο αυτοκράτορ Ναπολέων δεν παρακολούθησε την παράστασι που δώσατε εν άγνοιά σας.

Ο Τσέρσκυ άνοιξε τα μάτια του διάπλατα κι' έπιασε τα χέρια του συνομηλότη του.

— Είστε βέβαιος; Μου τ' όρκίζετε;

— Είμαι βέβαιος και σάς τ' όρκίζομαι. Σας όρκίζομαι ότι ο αυτοκράτορ και η άκόλουθιά του, ειδοποιημένοι έγκίρως, άπεσφύρθησαν πριν κανέτε την εμφάνισή σας στη σκηνή με την Πολινιάκ.

— Πώς; Γιατί;

— Θυμάστε ότι του κάκου σάς έκτευσα να μην πάτε στο ραντεβού που σάς έδωσε η Πολινιάκ. Μυριόμυρια κάτι. Βλέποντας όμως την έπιμονή σας, πήρα κι' εγώ μί άλλη απόφασι.

Ο δούε ντε Μορνύ, ο ύπουργός των Έσωτερικών, τα ξέρει όλα, σκέφτηκε. Θα τον ειδοποιήσω. Κι' αν ύπάρχει κανένας κίνδυνος, θα τον προλάβω. Έστειλα λοιπόν μία έπιστολή στο δούκα, ο οποίος έμαθε έτσι από μένα το ρόλο που έπρόκειτο να παίξετε, πολύ άργα για να σάς ύποψιαση, αλλά αρκετά έγκαιρως, ώστε να ειδοποιηθούν τόν αυτοκράτορα κι' όλους τους άλλους να φύγουν από τα θεωρεία και να προλάβει τη γελοιοποίησή σας...

— Μα γιατί ο φίλος ο Άγγλος λόρδος μου έίπε τ' αντίθετα;

— (Ακολουθεί)

Η πριγκίπισσα Ματθίλδη
(Πίναξ του Βιντεχάιτερ)

Η κόμισσα ντε Πουρτάλες, η φραία κυρία της τιμής της Ευγενίας

(Ακολουθεί)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ!

θεός μου έπιμένει, σώνει και καλά, να παντρευτώ... Μου έχει ετοιμάσει κι έναν κατόλογο άρκετά μακροσκελή, με τα όνομα των ύποψων ή αν μελλοντικών συζύγων μου... Και δεν παίει κάθε φορά που με βλέπει να μου ποιονίζω το μυαλό με τις εξής στερεότυπες φράσεις :

— Παιδί μου, πρέπει να παντρευτείς πια... Είσαι ο μόνος, ύστερα από μένα, που φέρνεις το τιμημένο όνομα της οικογενείας μας ! 'Ο μακαρίτης ο πατέρας σου δεν άφησε άλλα παιδιά, εκτός από σένα... Και πρέπει να μη σήσης το οικογενειακό μας όνομα ! Πάρε λοιπόν αυτόν τον κατάλογο. Είναι όλα κορίτσια γνωστών μου οικογενειών, πλούσιων κι ευπολύτητων, όλα θέλουν κι ώραία, και... και... άλλωστε, διάβλε, θα κρίνεις και μοναχός σου !... Στις μητέρες των έχω μιλήσει σχετικά από καιρό... Έπισημάνουντες λοιπόν, γνώρισε τις, μιλήσε μαζί τους κι' όποια σου άρεσει, την διαλέγεις και την παίρνεις !...

Έγώ τότε έπαιρνα τον κατάλογο, ύποσχόμην πως θα τις έπισκεφθώ με πρώτη ενταρία, κι' άρχιζα πάλι τα είκοσιτετράωρα γλέντια μου με τους φίλους μου... Φυσικά, ο κατάλογος χανόταν, ή περίφημες ύποψιφες νυφούλες λησμονούνταν, κι' ή δουλειά μας επρατοόσε κορδόνια, με καινούργιες νουθεσίες εν μέρους του θεού μου και με καινούργιους πάλι καταλόγους !...

Μία μέρα, επιτέλους, σάθηκαν τα ψέμματα... 'Ο θεός μου τόσο σφοδρά με μάλλωσε, ώστε φοβήθηκα μήπως με άποληρώσει !... Γι' αυτό, πήρα — για είκοστή !... Την πενήνταστή φορά !... Κι' έγω δεν ξέρα ! — τον περιβόητο κατάλόγο του, γραφομηχανημένο έννοείται σε πολυάριθμα αντίτυπα, κι' αποφάσισα να έπισκεφθώ τις... μέλλουσες συζύγους μου, για να διαλέξω !

Τις έπισκέφθηκα... Γνωρίστηκα μαζί τους και μιλήσαμε μαζί τους, και τις ξόγισα καλώς — καλώς !...

Ποιά απ' όλες όμως διάλεξα ; Για να το βοηθή, άγαπητοί μου άναγνώστα, δεν έχετε παρά να διαβάσετε τα παρακάτω. Είναι σημειώσεις από το σημειωματάριό μου, σχετικές με την καθεμία που γνώριξα και με την έντοπιση που μου προέβεντο !...

Ίδού ή σημειώσεις μου :
«Νούμερο 1. Δεσποινίς Κάριεν ντε Ρουαντέ, λεωφόρος Βυλλέρ 214 Πέμπτη βράδυ.

Την είδα... Κάθισα άρκετές ώρες μαζί της... Ή μιά της, εύγε-

νική κυρία και «δασκαλεμένη» άσφαλώς από τον θεό μου, προφανώς έπείγουσα εργασία και μιά άφησε μόνον στο σαλόνι... 'Ω, τί ύπεροχη δεσποινίς !... Πιάνω, τραγούδι, κουβεντούλα και πρό πάντων χείλια και μάτια θεσπέσια, ούράνια !... 'Αμα τις δώδες, θα ξαναγυρίσω πάλι σ' αυτή την Κάριεν, για να δω τί έντοπιση θα μου κάνει τότε !... Μά μου φαίνεται από τώρα ότι αυτή θα είναι ή μέλλουσα μου !...

Επίσης άπόψε πρέπει να πάω και στη λέσχη. Θα με περιμένη ο Ζωρς με τους άλλους για το γλέντι μας στο καμαρά του «Γαλαξίου Κοίτου»... Να μην ξεχάσω άφροντα να πεταχτώ κι' ως τη Νανά. Έχω μέρες να τη δω και θα μου εινε κακιωμένη... Άφροντα βράδυ είναι καλεσμένος σε τρεις χορούς. Σε ποιόν απ' όλους θα πάω, διάβλε ; 'Ας είναι : 'Αν προλάβω ως τότε να κοιμηθώ, ίσως να δω κανένα όνειρο, που να με βγάλει από την άπορία !

Ίδού ή έπομένη σελίς του καρνέ μου :

«Νούμερο 2. Δεσποινίς Στεφανίς βαν δέρ Χούτ, δόος 'Αστεροσκοπίου άρ.45, Κυριακή

Θεέ μου !... Είναι ή πιο άληγορή κοπέλλα του κόσμου, με το θαυμασιώτερο παράσημο που είδα ποτέ μου !... Και τί φανέται !... Και τί οίκ !... Και τί λεπτότης !... Μου πρόσφερε «καφέ-ώ λα» με χάρη προηγουμένης που προσφέρει συμπάνια !... Άφου, φαντασθήτε ότι το ήπια εύχαρίστως αυτό το φριχτό «καφέ-ώ λα» !... Διάβλε ! Έχει γούστο να είναι αυτή ή γυναίκα των όνειρών (!;) μου, ή τελειοτάτην ή «μοραία γυναίκα» της ζωής μου. Κι' από προικα, άλλωστε, είναι όλες παραπολυτάλantes, ή εύλογημένες ! Μπαρόδο, καλέ μου θεέ ! Είσαι !... Διά... Πρόνοια για μένα ! Κι' άρχίζω να βρίσκω πολύ ενδιαφέρον αυτό το νυφονυχτήριο, στο όποιο με έξασόλυσες !...

Ή τρίτη κατά σειράν σελίς του καρνέ μου λέει τί εξής :

«Νούμερο 3. Δεσποινίς Ίουλιανή ντε Ρεκρέ, δόος Πικπου άρ.9, 9.

Τρίτη άπόγευμα

Από δόλοληρες ώρες αίσθηματιζής κι' άξέχαστης κουβέντας μαζί της...

«Αχ, τί μάτια ήσαν τα μάτια της !

«Αχ, τί χείλια ήσαν τα χείλια της !

στομα χείλια της ;

«Αχ, τί κομψά πόδι που είχε ;

Και πως να τα περιγράψω ;

Άλλά ποιος ο λόγος να τα περιγράψω ;... Και για ποιόν ;... Μου άρχει που χαράχτηκαν όλα αυτά στο μυαλό μου βαθιά !... Κι' όταν θέλω να τα ξαναθυμηθώ, τα άναπολώ άπλούστατα και ξαναγεύομαι νοσερά τις άλημονήτες αυτές ώρες, που πέρασα κοντά της !

Επίσης πρέπει τώρα να περάσω απ' τη μοδίστρα κυρία Τάδε, για να έξοφλήσω το λογαριασμό των φορεμάτων εκείνης της διαβολο-Λιλις !... 'Αχ, θα με καιστροέψη, Θεέ μου, αυτό το κορίτσι !... 'Όλο καπέλλα και τουαλέτες φτιάχνει... Μου δικαιολογείται ότι μονάχα για μένα τα φτιάχνει έπειδή θέλει νάμωυ φανταίνεται διαρκώς όμορφη !... Μάλιστα της έχω επαναλάβει δι' μου άρκετά ύπερβολικά και δίχως... τουαλέττα !... Άλλά μπορεί να γεμίσει το κεφάλαι της Λιλις, έστω κι' αν της παρατάξεις τα λογικότερα των έλπιχημάτων ;

Ή τετάρτη σελίς του καρνέ μου λέει τα εξής :

«Νούμερο 4. Δεσποινίς Ζορζέτ ντε Ποτορόζ, βουλεβάρτο 'Ωμαν, άρ.27.

«Αχ, τί γλυκύτης, τί...

Άλλά ποιος ο λόγος να τα επαναλάβω όλα αυτά ;... Τα χαρίσματα της εινε άπεριγράπτα. Προσέστε όλα μαζί τα χαρίσματα των προηγουμένων τριών, και θα λάβετε μια άμυδρή ιδέα των χαρισμάτων της τετάρτης αυτής δεσποινίδος Ζορζέτ κλπ...

Όποτε, άς προχωρήσουμε στην πέμπτη σελίδα του καρνέ μου, άγαπητοί μου άναγνώστα. Ίδού την :
«Νούμερο 5. Δεσποινίς Ρόζα Ντυπόν, καμαριά της δεσποινίδος Μελανίς ντε Ποτορόζ, βουλεβάρτο 'Ωμαν, φυσικά (!), αριθμός βέβαια ο ίδιος...

Πώς ;...

Παραξενεύεστε ίσως, άγαπητοί μου άναγνώστα !... Τέλειωσε καλώς ο μακροσκελέστατος κατάλογος του θεού μου, ο σχετικός με τις πολύφρονες άριστοκρατικές νυφούλες ;... Και για να τον συμπληρώσω, χρειάστηκε να ταξινομήσω σ' αυτών και τις καμαριέρες της κάθε μιάς ύποψηφίας μνηστής μου ;

«Οχι !... Τίποτε απ' αυτά δεν συνέβη !... 'Ο κατάλογος ήταν και μένει μακροσκελέστατος. Και καμιά άλλη καμαριέρα δεν προκειται να φιγουράρει εδώ !...

Ότε και θα φιγουράζει βέβαια αυτή ή άνεκδιήγητη Ρόζα Ντυπόν, αν δεν της άξιζε κι' απ' το παραπάνω. Μά άς έξηγηθώ καλύτερα, περιγράφοντάς την :

Τί ταχυπλινά !... Τί θελκτική διαβόλυσσα !... Τί ματάκια

γλυκά και χαμηλόβλεπα, σωστά μάνα Φραγκοπαναγιάς !... Τί χείλη, τί ροές και δροσερό μοντέλα, τί κορμί, τί σβελητάδα και τί χείρι !... Και προπάντων τί παλάμη τσου-χτερή !...

Άχ, ιδού τί συνέβη, άγαπητοί μου : Περιστό να σάς πω ότι στην καθεμία που πήγαινα, τρυπούσα ευκολότατα κατόπι κι' από ένα ή περισσότερα φιλά, τη στιγμή που τις άποχαρτούσα !... Το νόμιζα τόσο φυσικό αυτό, ώστε τους ζητούσα φυσικότατα το φιλά και φυσικότατα επίσης μου τόνιζαν κι' εκείνες.

Όταν λοιπόν εισέπραξα το φιλά της δεσποινίδος ντε Ποιορόζ, και έφρενα κατενθουσιασμένος άπ' όλα, σε μια στιγμή της μαυρισμένης σκιάς του μεγάρου της άνταύθιθας άφύρτα με την καμαριέρα της, που άνέβαινε...

«Αχ, τί ταχυπλινά !... Τί θελκτική διαβόλυσσα !... Άλλά περιστό να προσε-ρήσω, γιατί το διαβάσατε και παραπάνω...

Μου ήρθε να τρελλαθώ εκείνη τη στιγμή απ' το άνέκφραστο εοξέ-απτήλα, το κυριαρχικό κι' άπαιτητικό, αυτού του χαριτοβούτου δηλ.κού. Και δίχως να σκεφθώ τίποτα, μια που με ένθουσε καλώς ή σχετική έρημιά γύρω μας, την άρπαξα στην άγκυλιά μου, στήριξα τα δάχτυλά μου να της φιλήσω τα δροσερά κεράσια των χειλιών της.

Με μπάτισε και μου είπε :

— Έμειν από το Σεπαντέν ! Και στο χωριό μου αυτό ή γυναίκες φιλιούνται μονάχα από τους άνδρες τους !... Να κι' άλλη μια άκόμη για να μην το ξεχάσετε !...

Και μούδωσε δεύτερο μπάτισ, που είδα τον σφαιρό με τον άσπρονό και με την πούλια...

.....

Πήγα στο θεό μου και του είπα :

—Θεέ μου, έσεις γιατί δεν θύλετε να παντρευθήτε ;

—Μά στο είπα, σατανά, χίλιες φορές !... Για πολλούς λόγους !... Κι' ο σπουδαιότερος απ' όλους είναι ότι... ότι δεν θάμω βέβαιος αν θάμω ο πατέρας του... παιδιού μου !

—Κι' έγω, θεέ μου, δεν παντρεύομαι για τον ίδιο λόγο !... του είπα ξερά και σταθερά. Τις νυφούλες που μου σύστησε θα σου τις χάριζα εύχαρίστως, αν τις δεχόσουν... 'Όσο για μένα, δεν μου κάνουν !...

Κι' όμως, τρεις μήνες αργότερα παντρεύτηκα, άγαπητοί μου άναγνώστα !... Ποιά όμως απ' όλες διάλεξα για σύζυγό μου ;

Έδώ είναι ο γοήτρος !... Για να μη σπάσετε το κεφάλι σας, θα σάς το πω. Παντρεύτηκα την καμαριέρα, που ήξερε να δίνει μπάτισους... Μ' αυτή ταυλάχιστον είχα τη βεβαιότητα πως θα ήμουν ο πατέρας του παιδιού μου !...

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Έντομεταξί, ο Τανεγκύ, ακούγοντας αυτά τα λόγια, δεν μπορούσε να καταλάβει τί σήμαιναν και περί τίνος έπρόκειτο... Άλλά στις τελευταίες φράσεις του Βάσιγκτων, φρότιστρε κάπως για τα διατρέγοντα, και ξεφώνισε :

— Χάθηκε, λέει, ή μαρκούλα σας ;... Όποτε έχετε κόρη κυβερνήτη μου ;

Ο Ζάν Πώλ σήκωσε το κάτω-χρο κεφάλι του και στά μάτια του φάνηκαν — για πρώτη φορά ίσως στη ζωή του — δάκρυα θεομά... Και με τρεμάμενη φωνή μωρουήρισε :

— Ναι, έχω κόρη, Ισιότα !... Είναι εκείνη την όποια όνομάζουν Καίτη - Λόβ, και μαζί με την όποια ταξίδιζες από την Ίσλαν-δία ως την Άμερικη, άπάνω στη φρεγάτα !...

Και πριν προλάβει ο Τανεγκύ να ουρλιάσει απ' τον πόνο του, ο Ζάν Πώλ πρόσθεσε σφίγγοντας τα δόντια του με λύσσα :

— Και δεν είναι μονάχα κόρη μου, Ισιότα !... Είναι επίσης και κόρη της... της πρώην συζύγου της... της άρχουσας δηλαδή κομίσσης 'Αρμάγ, που λέγεται τώρα λαίδη 'Αρδέσλ !

Πώς !... Κόρη της γυναίκας μου είναι ή Καίτη Λόβ !... Θεέ μου, ό Θεέ μου !... όληλα άσυγχρότητας ο Τανεγκύ. Κόρη σου και κόρη της γυναίκας μου !... Και γιατί δεν μου το είπες ως τώρα, κυβερνήτη ;

Το χτύπημα αυτό ήταν για τον Τανεγκύ πολύ δδνηρό.

Ο Ζάν Πώλ έγινε στυγνός και άπασιός στην όψη... Ή λύσσα κόχλασε μέσα του, και δυνάμει άφάνταστα τον σπαραγμό του... Και με δραχνή φωνή, άποκρίθηκε :

—Δεν στο είπα, νά !... Έξου-δα ηλιότινα το μυστικό αυτό στην ψυχή μου, όπως κρύβει κανένας μια ντροπή του, ένα άσχος του !...

Γιατί αν σου άποκαλύπτα το γεγονός αυτό, θάπρεπε άκόμη να σου άποκαλύψω και το εξής : 'Ότι ή μισορή εκείνη γυναίκα, τόσο τερατώδης είναι, τόσο σατανικά άπονη, και τόσο άνημερη, ώστε... ό-στε θέλεις κάποτε να σκοτώση την ίδια της την κόρη, την Καίτη-Λόβ !...

Τό φαντάστηκες αυτό ποτέ σου, Ισιότα ;... Φαντάστηκες ποτέ, ότι αυτή ή γυναίκα μελέτησε κάποτε κι' άπαιτεράθηκε να εκτελέση ένα έγκλημα τόσο φριχτό, που θάκανε και τα θηρία άκόμη να άνατριχιάσουν ;... Να σκοτώση δηλαδή το ίδιο της το παιδί ;

Άφροί έβγαζαν απ' το στόμα του. 'Ο πόνος του, άφάνταστος, όσο και ή μαγία του, τον είχαν παραμορφώσει.

— Ναι, συνέχισε, αυτή θέλανε να σκοτώση το παιδί της !... Και αυτή άκριβώς μου το άραξε τότε !... 'Ω, δεν άμφιβάλλω καθόλου κι' αυτό !... Δεν σου είπα πριν, Ισιότα, ότι ή Μερυλ είναι στην Άμερικη ;... Και ότι είναι, μάλιστα, πολύ κοντά μας ;... Ίδού λοιπόν ή άπόδειξη των λόγων μου !...

— Θεέ μου, έχεις δόση ! μωρουήρισε ο Τανεγκύ, νουδιασμένος άκόμη απ' την άπόγνωσή του. Άλλά, γιατί άρα γε θέλανε να σου άρπάξουν το παιδί, ή διαβολική αυτή γυναίκα ;

Ο Ζάν Πώλ γέλασε άγρια. Και άποκρίθηκε μωρουήριζοντας :

— Μην είσαι άφελής, Ισιότα !... Είναι εύκολο, να μαντέψης τον ύστερόβουλο σκοπό αυτής της ένεργείας της : Μου άραξε το παιδί, το όποιο είχα έμπιστευθή στην οικογένεια του άρχιστρατήγου, για να με κάνει να ψηφισθώ μαζί του κατηγορώντας τον κι' άμέλεια !...

Μά κι' αν δεν το κατορθώσει αυτό, κι' άσφαλώς δεν μπορώ να έχω κανένα παράνομο κατά το άρχιστρατήγου κατορθώνει τουλάχιστον το εξής : Νάχη στα χείρια της έναν διηρο πολίτη για μένα, όπως είναι ή κόρη μου, για να άποφύγην το μίσος μου, τις καταδίδες μου, και την εκδίωξή μου !

Άχ, Ισιότα !... Δεν την ξέρες έσύ, όσο έγω, τη διαβολική αυτή γυναίκα !

Τότε ο Βάσιγκτων, θεώρησε καλό να επέμβη. Πλησίασε τον Ζάν Πώλ, τον χτύπησε έλαφρά και με βαθύτατη συμπόνο στον ώμο, και του είπε :

— Θάρρος, φίλε μου... Ή κοινές προσπάθειες όλων μας φαντάζομαι ότι θα καρποφορήσουν... Θάρσουμε την κόρη σου. Θά την σφίξω — είμαι βέβαιος — πολύ γρήγορα !

Ήταν γεμάτη από ένθουσιασμό, ή φωνή του έλεκετο αυτόν άναδούπο. Στη φαντασία ψυχής του, ο πατέρας είχε παραμορφώσει τον πόλεμο !...

Στα άποσπόμενα αυτά λόγια του Ζάν Πώλ, ο Βάσιγκτων πετάχτηκε όρθος, και τα μάτια του έλαμψαν από άγάλληση. Ή ένέπνοσε της Φιλαδέλφειας απ' τους Άγγλους ήταν μια σπουδαιότητα έπαιγία ύπερ των Άμερικανών !...

Κι' άφελόταν άποκλειστικά, στην άφιξη του Γαλλικού στόλου, την όποια ο Ζάν Πώλ είχε άναγγείλει από χθές !

Άπλωσε λοιπόν με άνεκδιήγητη χαρά το χέρι του, έσπρεξε το χέρι του Ζάν Πώλ και φώναξε :

— Πιάνω, είπα το άγαλλό ανείμω της Άμερικης και ο πατήρορας άγγελός μου !... Όχι έ-να όχι ή πατρίδα μου θα ξερά-σους ποτέ, τα δά σου άφείλουμε !... Φροντίσεις για την ίσολή άποδοί μας και κατά τις στιγμές άκόμης εκείνης, κατά τις όποιες ή πατρική καρδιά σου είναι οργισμένη !... Είμαι ύπεράνθρωπος, φίλε

γαρά στην άγκυλιά μου. Σε πληροφόρώ άκόμη για το εξής : 'Απάνω στο πτώμα του άτυχούς και πα-στού ύπηρετου σου Νάιμτ, βρέθηκε κι' αυτό το χαρτί, καρφομένο με στυλέτο !

Ο Ζάν Πώλ άραξε το χαρτί αυτό, το όποιο ήταν τρυπημένο και γεμάτο από κηλίδες αίματος ξερού. Και διάβασε τις εξής φράσεις, γραμμένες με χέρι σταθερό :

«Όσοι θέλουν τον χαμό μας, θα χτυπιούνται άμειλιχτα σε ό,τι προσφίλες έχουν σ' αυτόν τον κόσμο !... Άς σωφρονιστούν λοιπόν, κι' άς πάρουν τις καταδίδες των έναντίων μας»

Ο Ζάν Πώλ έκθαμβος, πρόσεξε περισσότερο στο γραμικό χαρακτήρα του σημειώματος αυτού. Κι' άφου το περιεργάστηκε άρκετή ώρα, μωρουήρισε κατόπιν :

— Ά, μά δεν ύπάρχει άμφιβολία !... Είναι ο γραμικός χαρακτήρας της Αιμιλίας Σάντ - 'Εριγιά !... Όποτε και ή δυο έχιδνες, λοιπόν, βόσκονταν στην Άμερικη !... Ή Μερυλ και ή Αιμιλία !... Φέδια φαρμακερά, βάνες ύποπτες και αίμοχαρές, σκυλήματα δραμερά και ή δυο τους !...

Ά, μά την πίστι μου, αυτή ή πρόκλησή τους θα είναι και ή τελευταία !... Άς τις συντρίψω, και δεν θα ξαναδραχίσουν πια κανένα !...

Έμεινε κατόπιν για λίγες στιγμές σκεπτικός... Τά σκεπτικά του μύτια έλαμπαν, και το προσωπικό του παραμορφωνόταν απ' τις προσπάθειες του να γαληνέψη. Και τέλος, με φωνή κάπως ήρεμη πια, πρόσθεσε :

«Άς άφήσουμε τώρα τους δικούς μου πόνο, κι' άς φροντίσουμε για κάτι που είναι πιο σπουδαίο

του Ζάν Πώλ, ο Βάσιγκτων πετάχτηκε όρθος, και τα μάτια του έλαμψαν από άγάλληση. Ή ένέπνοσε της Φιλαδέλφειας απ' τους Άγγλους ήταν μια σπουδαιότητα έπαιγία ύπερ των Άμερικανών !...

Κι' άφελόταν άποκλειστικά, στην άφιξη του Γαλλικού στόλου, την όποια ο Ζάν Πώλ είχε άναγγείλει από χθές !

Άπλωσε λοιπόν με άνεκδιήγητη χαρά το χέρι του, έσπρεξε το χέρι του Ζάν Πώλ και φώναξε :

— Πιάνω, είπα το άγαλλό ανείμω της Άμερικης και ο πατήρορας άγγελός μου !... Όχι έ-να όχι ή πατρίδα μου θα ξερά-σους ποτέ, τα δά σου άφείλουμε !... Φροντίσεις για την ίσολή άποδοί μας και κατά τις στιγμές άκόμης εκείνης, κατά τις όποιες ή πατρική καρδιά σου είναι οργισμένη !... Είμαι ύπεράνθρωπος, φίλε

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΤΗΣ ΜΙΣ ΜΠΡΑΟΥΝ

ΤΟΥ Κ. RHODES

ΤΑΝ πέθανε ή μητέρα α της, ή Μαίρη Μπράουν ήταν τριάντα χρόνων και τότε μονάχα, για πρώτη φορά ένοιωσε τί θα πη έλευσε ο ή α. "Ως τότε ζούσε κάτω από τον δεσποτικό ζυγό της αυταρχικής εκείνης γυναίκας. Δεν ήξερε σάν τ άλλα κορίτσια τί θα πη χορός, γέλιο, διασκέδασις. Ούτε θέατρο, ούτε συναυλίες, ούτε κινηματογράφος υπήρχαν για την Μαίρη. Και τα χρόνια περνούσαν μονότονα κ' ημοίωσεν, χωρίς μιά φίλη, χωρίς ένα φίλο. Η αλήθεια ήταν ότι κανένας νέος δεν γύρισε ποτέ να την κοιτάξει. "Οχι πώς ήταν άσχημη, γιατί, αν τα πλούσια, όλόκληρα και κυματιστά μαλλιά της ήσαν καλά χτενισμένα, κ' αν τα μεγάλα βαθυγάνα μάτια της είχαν λίγη περισσότερη ζωή στο βλέμμα τους, ασφαλώς θα μπορούσε να πη κανείς πως ή Μαίρη ήταν μιά όμορφη κοπέλλα. "Αλλά και τό ντυσίμό της ήταν πάντοτε άκαλαίσθητο και τό συννευμένο ύφος της, τό φοβερό μυστικό να πη κανείς, έξουθενόνη κάθε άλλη γάρι της. Κι έτσι, παρ' όλη τη μεγάλη προίκα της, σέ ήλικά τριάντα χρόνων ή Μαίρη ήταν άπαισθη άκόμη.

Μετά μιά μακριά κοπαστική άρραστοία, κατά την όποία ή φτωχή Μαίρη μαρτύρησε μέ τις πορξενειές της μητέρας της, ή Μίσσις Μπράουν πέθανε.

Στήν αρχή, σάν τό πουλί πού ξμεινε καιρό περιωυμένο στο ζούλιό του και δεν τολμά να πετάξει, όταν τού άποδόσαν την έλευθρία του, έτσι και ή Μαίρη δεν ήξερε τί να κάνει με την άνεξαρτησία της. Δειλή και συννευμένη καθώς ήταν, έξακολούσαν να ζή άποτρανημένη από τόν κόσμο με μόνη συντροφιά, την γονιά Τζάνετ, την πατή ύπηρετριά της.

Η γυναίκα τού οικογενειακού γατρού, τους, ή Μίσσις Ρίξον και ή γυναίκα τού πάστορος της "νορίας, ή Μίσσις Γκρέν, ήσαν ή μόνες, ή όποιες την συντρόφευαν καμιά φορά. Μιά μέρα ή Μίσσις Ρίξον άποφάσισε ν' αναλάβη ατή τη καθήκοντα Μαίρη ν' άποτινάξει τό καταθλιπτικό βάρος της μοναξιάς και της μελαγχολίας της. Την έπεισε να κάνει μερικές τουαλέτες και να πάη μαζί της και μέ τόν άνδρα της σ' ένα ταξίδι άναγνώσε στις γοσσώνες άντες της Νορθγιάς.

Η Μαίρη εύχαριστήθηκε μέ τό ταξίδι αυτό κ' ήταν έπιστοφισή στο σπίτι της, φοβήθηκε να ξαναγύρει την μονότονη ζωή της κ' άποφάσισε να ταξιδεύη για ένα γόννο στην ήπειρωτική Εβρώπη. Παρακάλεσε την γυναίκα τού γα-

τρού να την συνοδέψη, μα έκείνη δεν εύκαιρούσε κ' έτσι, επειδή δεν είχε καμιά φίλη, ή Μαίρη πήρε την μεγάλη άπόφασι να ταξιδεύη μόνη της.

Πήγε στην Έλβετία, στην Ιταλία και κατέληξε στο Παρίσι. Εκεί άγόρασε μερικές κομψές τουαλέτες, διασκέδασε όσο μπόρεσε με τις νέες γνωριμιές που έκανε και πέρασε ευχάριστα τόν καιρό της. Τέλος νοστάλγησε τό σπίτι της και έπιστρεψε στην Άγγλία.

Η Μαίρη τώρα, ήταν κάπως διαφορετική. Είχε γίνει πού όμορφη και ντυνόταν με γάρι. Άσυναίσθητος όμως ή ρουτίνα της παλαιάς ζωής της ξανάρχισε ή ίδια πάλι. Η νέα ένοιωσε τώρα την μοναξιά της περισσότερο από πριν και δεν ήξερε τί να κάνει, για να διασκεδάση την πλήξη της.

Πέρασαν έτσι δυό άκόμα μονότονα και πληνκτικά χρόνια και τέλος μιά μέρα ή Μαίρη είχε στην ύπηρετριά της.

Τζάνετ, σκέφθηκε να νιοφίλης της, ή όποια προτού πεθάνει ρουσιάζετα κανείς και τα χρόνια περνούν. "Αν έξακολούθησώ ατή τη ζωή, θα τρελλαθώ. "Αν είχα ένα παιδάκι... "Εσύ τί λές ;

Όταν ευχάριστο να είχαμε ένα παιδάκι στο σπίτι, Μις Μαίρη, είχε ή Τζάνετ, ή όποια λυπόταν για την μοναξιά της κυρίας. Θα προτιμούσα βέβαια να σάς έδλεπα παντρεμένη, με δυό - τρία παιδάκια δικά σας, αλλά μιά πού αυτό δεν γίνεται, φυσικά, αν είχατε ένα παιδάκι, θα διασκέδαζε την μοναξιά της ζωής σας... "Ωστόσο... έπρόσθετε ή Τζάνετ διστακτικά, σκεφθήτε καλά προτού τό άποφασίσετε μήπως τό μετανοήσετε κάποι...

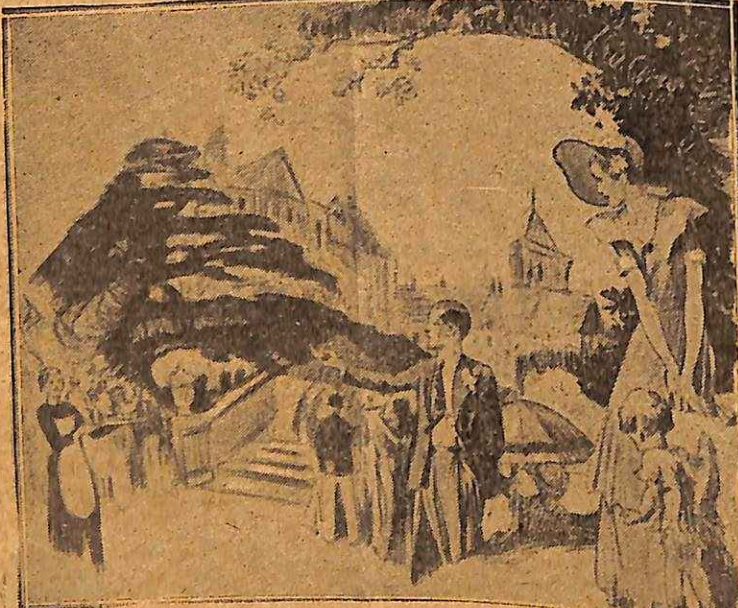
"Αλλά γιατί να μετανοήσω Τζάνετ ;

Νά... έ'ορτε, φοβάμαι μήπως ο κόσμος παρεξηγήσει την παρουσία ενός παιδιού στο σπίτι σας. "Ω, φώναξε ή Μαίρη και έγινε κατακόκκινη. Ποιος θα τολμούσε να σκεφθή κακό για μένα, Τζάνετ ; Μήπως είμαι ή πρώτη γεροντοκόρη πού θα υποθέτηση ένα παιδί ;

Η Τζάνετ συμφώνησε. Η ήθικη της άγαπημένης κυρίας της, ή όποια είχε μεγαλώσει στα χέρια της, ήταν άναμφισβήτητη και κανείς άσφαλώς δεν θα τολμούσε να την παρεξηγήσει.

Η μικρούλα Κρίστι την όποια ή Μαίρη πήρε από τό "Άσυλο, ήταν ένα λεπτό, ευαίσθητο πλασματάκι, δυό χρόνων, τρυφερό και άξιαγάπητο, όλόκληρο, με βαθυγάνα μάτια. Κι άμέσως, όπως ήταν έπόμενο, ή διασημένη γι' άγάπη ψυχή της Μαίρης τό λάτρεψε. "Ωστόσο, παρ' όλη την γνωστή, άμεση ζωή της Μαίρης Μπράουν, ή κακοήλωσησά δεν άργησε να ξεπλάση εις βάρος της.

Η Μαίρη για να μην άδικήσθ τη μικρούλα στο μέλλον, δεν είχε σέ κανένα, ότι την ήπηρε από τό άσυλο.

Τόν άκολούθησε μιά όπάλλος μ' ένα δίσκο...

"Ελεγε, ότι τό παιδάκι ήταν κάποιος φίλης της, ή όποια προτού πεθάνει δεν είχε κανέναν άλλον στήν κόλα. Αλλά ο κόσμος ήξερε ότι ή Μαίρη δεν είχε φίλες και με συννευμένη ειρωνεία, μιά μέρα, ή ρος, ζήτησε να μάθη τ' όνομα ατήν φίλης της. Η Μαίρη είπε ότι ή φίλη της ζούσε στα βόρεια της Άγγλίας και γι' αυτό ήταν άαυτό έγινε πιστευτό.

Η Κρίστι μοιάζει καταπληκτικά με την μακαρίτισσα την μητέρα της, έπρόσθεσε ή Μαίρη και έβγαλε να της μοιάσει σέ όλα.

Είνε χαριτωμένο παιδάκι, είπε ή Μίσσις Γκρέν, αλλά σάς μοιάζει τόσο καταπληκτικά με τή χουγάνα μάτια της, ώστε νομίζει κανείς πως είνε δικό σας, παιδάκι.

Έκείνο τό βράδυ, όταν έβαλαν την μικρούλα στο κρεβάτι της, ή Μαίρη επανέλαβε στην Τζάνετ

Μιά μέρα, σέ κάποια φιλική-πική άγορά συνέβη κάτι τό όποιο άλλαξε όλοτετα τη ζωή της Μαίρης. Η νέα είχε ντυθή με μιά όμορφη τουαλέτα, και μαζί με την μικρή Κρίστι είχε πάει στή γιορτή. Χαρώθηκε μερικούς γνωστούς της, γύρισε έδω κ' εκεί, όόσόν τη μικρούλα κορόσχησε. Και επειδή ήταν ή ώρα τού ταγιοιού, τό παιδί ζήτησε να φάη. "Αλλά, μέσα στήν κόσμο πού είχε συννευνηθεί για τό τοάι, ή Μαίρη μάταια ζήτησε να την σερβίρουν. Η μικρή γράνιαζε. Τότε, κάποιος κύριος, ο όποιος από ώρα κτύπαζε τη Μαίρη, πλησίασε.

"Αν μου έπιτρέπετε, κυρία μου, της είπε, θα φροντίσω εγώ, για τό τοάι σας, καθώς και για ένα φλυτζάνι γάλα για τό παιδάκι σας.

Προτού προφθάσει ή νέα να εύχαριστήση τόν άγνωστο, έκείνος άπομακρύνθηκε και σέ λίγο έπιστρεψε πάλι. Τόν άκολουθούσε μιά όπάλλος μ' ένα δίσκο φορτωμένο. Βρήκε ένα άδειο τραπέζι, έφερε καρέκλες και έπε.

Θα μου έπιτρέπετε να συστηθώ, κυρία μου, είμαι ο δόκτωρ Μόρλεϋ.

"Ελπίζω πως θα πάρετε τό τοάι μαζί μας, είπε ή Μίσσις, γιατί άμφιβάλλω αν θα κατορθώσετε να βρείτε άλλο τραπέζι έλεύθερο.

Αν κατάν, ρωτούσε κανείς την Μαίρη, τί έλεγε τόση ώρα, με τόν δόκτωρα Μόρλεϋ κ' ατή δεν θα ήξερε τί ν' άπαντήσει. "Ενα μονάχα ήξερε, ότι λυπήθηκε κατάκαρδα όταν έβγαζε ή συγγιλή να έπιστρέψει στο σπίτι της. "Ενώ σηωνόταν για να φύγη, ή Λαίδη Γκράχαμ, ίπύς την προστασία της όποιας γινόνταν ή φιλική άπάντησή, πλησίασε στο τραπέζι τους και είπε :

"Εδώ βρισκεσθε, δόκτωρ Μόρλεϋ ; Σας ζήτησαν παντού. "Ελπίζω να περιποιηθήκατε την Μις Μπράουν και την χαριτωμένη ατή μικρούλα... Θα είνε συγγενής σας ασφαλώς, Μις Μπράουν... Σας μοιάζει τόσο πολύ...

Χωρίς να περιμένη άπάντησι, ή Λαίδη Γκράχαμ, γύρισε για να χαρώθηκε κάποιον κύριο κ' έτσι μονάχα ο δόκτωρ Μόρλεϋ είδε τό ξαφνικό χρώμα πού σκέπαζε τή μάγουλα της νέας και άπόρησε. Την χαρώθηκε κατόπιν και άπομακρύνθηκε. Δυό νέες ή όποις έπλητοσαν λίγο πού πέρα, έγέλασαν να λίσουν την άπορία του.

Δόκτωρ Μόρλεϋ, είπε ή μιά απ' αυτές, σάς είδα πού πάσαντε τό τοάι σας με την Μις Μπράουν. Σας διηγήθηκε τό παραμύθι της για τό παιδί ;

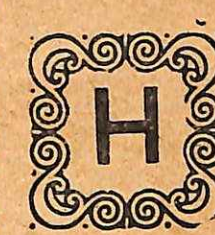
Ναι, Μου έτε ότι είνε ή κόρη κάποιας φίλης της. "Αλλά τί τό παρξέξω βρισκατε σ' αυτό ;

Τό παρξέξω είνε, είπε ή άλλη νέα με καία, πως ή Μις Μπρά-

ΙΔΙΟΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΥΩΠΩΝ

Τα παθήματα των μυώπων. "Όταν ή μυωπία κ' ή άφρημαδα συμβαδίζουν... Τά θάσανα ενός καθηγητού της "Οξφόρδης. Πώς ζήτησε συνών μιν από την άγελάδα. Και πώς έβρισε άγελάδα την κόρη τού άρχιεπισκόπου. Η γεροντοκόρη πού ήθελε να μπη μέσα στη νεκροφόρο.

μυωπία γίνεται συχνά άφομή πολλών κομικών παρξήγησης, μαζύ δε με την άφρημαδα, καταντά πραγματικά τραγική, πού πάντων για τούς ήλικιωμένους.

Πολύ δυστυχώς είνε οι μύωπες, οι όποιοι από άσυχχώρη ή πηλαρσκειά δεν ένοιούν να φορέσουν γυαλιά, καθώς κ' έκείνοι πού ξεχνούν τα γυαλιά τους στο σπίτι τους.

Παραμυθώς είνε ή μυωπία των κ. κ. καθηγητών. "Όσο από τούς άναγνώστας μας έτυχε να είχαν στα μαθητικά τους ή τ φοιτητικά τους χρόνια καθηγητάς μύωπας, άσφαλώς θα γέλασαν πού εις βάρος τους. "Ανεκδοτα μύωπων ύπάρχουν άπμπολλα. Έδώ θα περιοριστούμε σέ μερικά, τα πού χαρακτηριστικά.

Στό Πανεπιστήμιο της "Οξφόρδης είχε καταστή πείραγμος για τη μυωπία του ο καθηγητής Μαξουελ Μάρτιν, συχνά δε κατά τη διάλεξη των παραδόσεων είχε γίνει ήρωας πολλών παρξήγησης. Μεταξύ των θυμάτων της μυωπίας του, ή όποια πολλές φορές είχε έθδει σέ σύγχρονοι με τόν μαυροτίνακα.

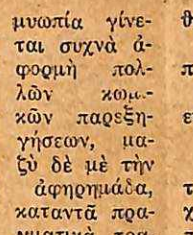
Τό παρακάτω ανέκδοτο του είνε αθεντικώτατο και τό μεταφράζουμε από ένα Άγγλικό περιοδικό.

Κάποε, ο έν λόγφ καθηγητής, έπιστρέφοντας από τό κολέγιο στο σπίτι του, έπήγε κ' έπεσε έπάνω σέ μιά άγελάδα, την όποια όδηγούσε μ' ένα σκονί, καταμεσής στο δρόμο, ένας Σκωτσέζος χωριάτης. Νομίζοντας λοιπόν ότι τό θύμα της άδεξιότητός του ήταν κάποιος κυρία, ο κύριος καθηγητής ύποκλήθηκε ευγενέσ ατα και ζήτησε συνών μιν της...άγελάδας !...

Φαντασθήτε όμως την έκπληξή του και τα νεύρα του μαζύ, όταν άκουσε έκείνη τη στιγμή τόν Σκωτσέζο χωριάτη, σκαμένο στο γέλια, να τό λέη :

Δεν χρειάζεται, κύριε, τόση ευγένεια σέ μιά άγελάδα !...

"Επειτα από λίγες μέρες, και σέ ένα άκριβώς μέρος, ο άδιδόρωτος έκείνος καθηγητής... συννευρήθηκε με την κόρη τού άρχιεπισκόπου Ντίν. Καθώς θυμήθηκε τότε, τό προηγούμενο πάθημά του, γύμισε για μιά στιγμή πώς είχε άπέναντί του πάλι την άγελάδα τού Σκωτσέζου και κατακόκκινος από τόν νεύρωνα την μητέρα... Θα τό καταλάβης μόνη σου, όταν θα κατξς στην άγκαλιά σου ένα δικό σου παιδί...

Θυμό του, της είπε :

Πάλι μπροστά μου βρέθηκες, παληοαγελάδα !...

Τό τί έπακολούθησε, είνε φυσικά εύκολο να τό φαντασθήτε.

Μιά γεροντοκόρη, πού ήταν από τα νεύρια της μύων, διηγείται συχνά στις φίλες της ένα τρομερό πάθημά της, πού της συνέβη στη Γλασκώδη έδω κ' είκοσι έντε χρονια.

Την πόλι έκείνη της Σκωτίας την έπισκοπούσαν τότε για πρώτη φορά. "Όταν λοιπόν βγήκε από τόν σιδηροδρομικό σταθμό, έξω στο δρόμο, προτίμησε να προχωρήσει με τα πόδια και να μιν περιμένη τό λεωφορείο, τό όποιο τραβούσαν άλογα. Στα μισά όμως τού δρόμου άρχισε να βρέχη κ' ή θέσις της έ-

στιγμής την ύποχρέωσε να μεταχειρισθή αυτό τό μεταφορικό μέσο. "Ανεβοκατεβάζοντας την όμπρέλλα της, έκανε νόημα στον όδηγό να σταθή. Έκείνος όμως δεν της έδωσε διόλου σημασία... Την προξέπερασε και συνέχισε τό δρόμο του. Φρονιασμένη τότε, άρχισε να τρέχει έσπώντας του, βροχώντες μέσα στα νεύρα.

—Στάσου ! Στάσου !... φώναζε, με λαχανιασμένη φωνή.

"Ο όδηγός, βλέποντας την έμπονή της, σταθήκε.

—Τί συμβαίνει, δεσποινίς ; της είπε, μόλις τόν πλησίασε.

—Θέλω να μτώ μέσα.

—Να μπήτε μέσα ;

—Μάλιστα.

"Ο άμαξάς τότε έβγαλε τό συμπόνη από τό στόμα του και της έπε γελιστά :

—Ευτυχώς, δεσποινίς, ότι είνε αδύνατον να μπήτε στο άμαξι μου.

—Τί άνοήσιες είν' αυτές πού μου λές ; "Ανοξέ μου την πόρτα, γιατί έχω γίνει μούσκεμα !...

—Κι όμως, δεσποινίς, έπέμενε ο άμαξάς. Δεν μπορείτε να μπήτε... Δεν ύπάρχει θέσις !...

—Να βρεθώ !... τόν διέκρινε άπότομα έκείνη. Είσα πού άγενής έσύ κ' έλιν σου οι έπαβάτες !...

—Μην έπιμένετε, δεσποινίς, της είπε πάλι ύπομονετικά ο άμαξάς. "Ο μόνος μου έπαβάτης είνε ένας νεκρός... "Αν θέλετε να πάρετε θέσι πλάι του, έχει καλώς... Περάστε !

Τό λεωφορείο ήταν άπλουστά ή νεκροφόρος τού νεοκρομένου !...

Η μυωπία συχνά έχει άκόμη πού δυσάρεστες συνέπειες.

Έδώ και λίγο καιρό, ένας νεαρός έπαρξωτής τραυματίστηκε σοβαρά, επειδή ήθελε να περάσει μέσα από τόν...καθρέφτη μιάς μεγάλης βιτρίνας σ' ένα κατάστημα νεωτερισμών τού Βερολίνο.

γενε δύσκολη. Η ήμερα ήταν ήγρη κ' ή ήλιξη, μαζύ με τή παννά σύννεφα έκαναν τη νέα να βλέπη χειρότερα. Ούτε ένα άμαξι δεν φανόνταν πούθενά. Τί να κάνει ;...

"Επιτέλους, κ' αφού πιά ή βροχή της είχε μονοκίνη τα ρούχα, διέκρινε ένα λεωφορείο να έρχεται πούς τό μέρος της. Τ' άλογα προχωρούσαν γοργά και τό όχημα χορητούσε έπάνω στήν λιθοστρωτο δρόμο. Μολοντί δεν ήταν συνησμένη να ταξιδεύη με λεωφορείο, όστόσο, ή άμνηχανία έκείνης της

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΟΙ...ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ ΤΟΥ ΤΕΡΡΑ'ΙΓ

"Ο περιφημότερος απ' όλους τούς συγγραφείς για τή λογοτεχνία του μαγαριταρία, είνε ο Πονσόν ντε Τερράν, ο συγγραφέας τού "Ροκαμβόλ".

Ίδου δυό έξαφρηματικά σχετικά δείγματα, για να πάρετε μιά ιδέα και για τό είδος των πολυαριθμών άλλων :

...τότε, με τό ένα χέρι ο κύριος τόν άρπαξε απ' τό λαιμό και με τό άλλο τόν έφτυσε σέ πρόσωπο ή

Και τό δεύτερο :

...Ελξε λιποθύμησι ή άτυχής !... Τά χέρια της ήσαν κατάφυχα, όπως τή χέρια τού φειδιού... !

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ο "ΡΟΚΑΜΒΟΛ," ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Η μυθιστορηματική ζωή ενός μεγαλοκαρχαρίου. Από γκαρσόνι έγινε τραπεζίτης! Ο Ουστρίκ επιχειρηματίας. Η πρώτες θριαμβευτικές επιτυχίες. Τα περίφημα «κόλπα» του μεγαλοκαρχαρία. Πώς έγινε «ειδικός» στις διερρηχνανίες της μετάξης. Το σατανικό παιχνίδι με τις μετοχές. Πώς κέρδισε 12 δις εκατομμύρια γαλλικά φράγκα. Η πτώσις του κολοσσού, κλπ.

Η Ν. περυσμένη εβδομάδα, έγινε για λίγες ώρες, από τη ρυλκή, όπου ήταν κλεισμένος τέσσερα δόκλαρα χρόνια, ο πιο σκοτεινός ο πιο μυστηριώδης κ' ο πιο έγκληματικός επιχειρηματίας της εποχής μας, ο περίφημος Γάλλος χρηματιστής και τραπεζίτης Αλβέρτος Ουστρίκ, ο επιλεγόμενος «Ροκαμβόλ» του Χρηματιστηρίου του Παρισιού.

Μέσα σ' αυτές τις λίγες ώρες ο διάσημος αυτός μεγαλοκαρχαρίας ωδηγήθηκε για τρίτη φορά στο δικαστήριο για να καταδικασθεί σε μερικά ακόμη χρόνια φυλάκισης για τις κολοσσικές απάτες του και τις τρομακτικές του καταλήψεις.

Τ' όνομα του Αλβέρτου Ουστρίκ δεν μπορεί κανείς να το ξεχάσει και τόσο εύκολα, γιατί η ιστορία της ζωής αυτού του σατανικού ανθρώπου είναι ένα παράξενο και συναρπαστικό μυθιστόρημα, από εκεί που δεν μπορεί να συλλάβει και η πιο θερμή φαντασία ενός συγγραφέως.

Η ζωή του Ουστρίκ, του «Ροκαμβόλ» του Χρηματιστηρίου των Παρισιών, αρχίζει πριν από τον πόλεμο. Ο σατανικός αυτός άνθρωπος ήταν τότε ένα ασήμαντο, αλλά και φτωχό γκαρσόνι σ' ένα καφε-νείο της Καρμασόν. Έξω από το γκαρσόνι αυτό έγινε άφαντο από αυτή την πόλη για να εμφανισθεί ύστερ' από λίγον καιρό σε μια άλλη επαρχιακή κοινότητα, όπου άρχισε να κάνει τον μικροεμπόρευστο και να κοροϊδεύει τον κόσμο με τα φανταστικά κεφάλαιά του και τις επιπερδείς επιχειρήσεις του. Μα ο Ουστρίκ τότε ήταν ακόμη δειλός και δεν υπονομιζόταν, διόλου τη μελλοντική «καρριέρα» του. Όπως όλοι οι Γάλλοι, ήταν οικονομικός και τα λίγα λεφτά που είχε δεν τα απομιμνήσκοντο σε αμφιβολές επιχειρήσεις και δεν επιθυμούσε διόλου να τα πολλαπλασιάσει με τολμηρές κερδοσκοπίες. Οι Γάλλοι, όταν έχουν μερικές οικονομίες, αγοράζουν ασφαλείς τίτλους για να έχουν ήσυχον με το μικρό, μα βέβαιον και ταχικό εισόδημά τους.

Ο πόλεμος, ωστόσο, όπως ξέρετε, έφερε μια γενική αναστάτωση. Οι περισσότεροι φίλοι του Ουστρίκ έφυγαν για το μέτωπο. Έκείνος, λιγότερο πατριώτης, κατάφερε να μείνει στα μετόπισθεν. Είχε διαδώσει δεξιά και αριστερά, ότι ήταν σπουδαίος χημικός κ' έτσι μπόρεσε να μη σ' ένα εργοστάσιο της Τουλούζης που έφτιαχνε βαμβάκω-πυρίτιδα. Εκεί πέρα τότε, είδε πως μια από τις πιο επιπερδείς δουλειές, την εποχή εκείνη, ήταν η δουλειά του προμηθευτού στρατιω-τικών ειδών. Ο Ουστρίκ λοιπόν,

παράτησε τους διαταγμούς του και τη δειλία του και ούχτηκε με τα μούτρα σ' ένα σωρό προμήθειες, κερδίζοντας με τη σατανική κ' α-εσιθάναση εισοδήματα του πνεύματός του την επιμετοσύνη των πιστωτών του, που του άνοιγαν ελεύθερα τις αποθήκες τους και τα ταμεία τους.

Ο Ουστρίκ γ' αυτούς ήταν πολύτιμος άνθρωπος, γιατί ήξερε καλύτερα από όλους να διαφθείρει συνειδήσεις και να τους δώσει εύκολα και μεγάλα κέρδη. Μ' αυτόν τον τρόπο ο Ουστρίκ κατάφερε να σχηματίσει μια άρκετα στρογγυλή περιουσία. Ένας άλλος στη θέση του θ' αποτραβιόταν τότε από τις επιχειρήσεις και θα ζούσε ήσυχον και ά-νιστα από τα εισοδήματά του. Μα ο Ουστρίκ είχε καινού-ναι τώρα τη μεγάλη απόλαυση του εύ-κολου κέρδους και είχε ξεκινήσει με μια λιγυγώδη ταχύ-τητα για το κίνησι των εκατομμυρίων.

Η πρώτη δουλειά ήταν να πείσει τους ιδιοκτήτες του εργοστασίου της βαμβάκω-πυρίτιδας να το μεταβάλουν σε ανώνυμη εταιρεία, στην οποία ο Ουστρίκ έλαβε μέρος ως επιχειρηματίας πειά, αγοράζοντας αρκετές μετοχές της. Έπειτα, ήρθε η σειρά του Παρισιού. Ο μέλλον μεγαλοκαρχαρία σ' έφθασε, μα μέσα, θριαμβευτικά στην κοσμοπολίτικη πόλη. Πότε τώρα έγινε αυτό το κοσμοπολίτικο γεγονός; Τον 'Ιούλιο του 1919.

Μα η απληστία του Ουστρίκ είχε από-ροστη. Στη Λυών, υπήρχε μια εταιρεία που έκανε εμπόριο μετάξης. Ήταν η εταιρεία «Αρμάν και Βεντέ», μια μικρή επιχείρηση της οποίας η μετοχή δεν ήταν διόλου περσι-στη στο Χρηματιστήριο. Ο Ουστρίκ, ωστόσο, κατάλαβε από την πρώτη στιγμή πως με τις μετοχές αυτές θα πραγματοποιούσε τα τεράστια όνειρά του: να γίνει ο πιο κλοσικός άνθρωπος του κόσμου! «Αρχισε λοιπόν ν' αγοράζει σιγά σιγά τις μετοχές της εταιρείας «Αρμάν και Βεντέ», κ' ένα όραμα προφύλαξε έχοντας στα χέρια του τόσες μετοχές, όσες του χρεια-ζόντουσαν για να μη ως συμβου-

λος στην εταιρεία. Στην προσεχή τότε συνέλευση των μετόχων, αν και ήξερε καλύτερα απ' όλους την οικονομική κατάσταση της εταιρείας, βεβαίωσε όλον τον κόσμο, ότι μπορούσε να αυξηθεί το μερίσμα, για ν' άνεθούν η μετοχές στο χρηματιστήριο. Η πρότασή του έγινε δεκτή με μεγάλο ενθουσιασμό κ' ο Ουστρίκ από την άλλη μέρα άρχι-σε μια σκοτεινή δουλειά: το φρενι-κό ανέβασμα των μετοχών.

Κι' αλήθεια, όλες σχεδόν η ε-φημερίδες άρχισαν να γράφουν μα-κροσκελή άρθρα για την εταιρεία «Αρμάν και Βεντέ», η οποία είχε λάβει ισχύος από το εξωτερικό κολοσσικές παραγγελίες. Αυτές η είδησεις, φυσικά, έφεραν το πο-θούμενο αποτέλεσμα στο χρηματιστήριο. Η μετοχή της εταιρείας άρχισαν να ανεβαίνουν με μια καταπληκτική ταχύτητα. Όλος ο κόσμος έβλεπε ότι η αγορά τέτοιων μετοχών θα έφερε μεγάλα κέρδη. Ο Ουστρίκ όμως, αν-τι ν' αγοράζει, κά-νι το αντίθετο: πουλάει τις μετο-χές του στο πεν-ταπλάσιο της α-ξίας τους και κερ-δίζει ένα σωρό εκα-τομμύρια.

Το εκάστο-ω-στόσο ήταν αναστά-φρευτο. «Υστερ' από λίγους μήνες δη-μοσιεύθηκε στις ε-φημερίδες μια εί-δησις που πάγωσε το αίμα εκείνων που είχαν αγοράσει με τις οικονομίες τους τις μετοχές της Λυ-ονέζης εταιρείας «Αρμάν και Βεντέ». Η είδησις α-ν-τή ήταν η εξής: η εταιρεία «Αρμάν και Βεντέ» σταμά-τησε ξαφνικά τις πληρωμές της, για-τί δεν είχε ούτε μια πεντάρα στα ταμεία της!...

Αυτό ήτο το προ-τό «κόλπο» του Ουστρίκ. Ο απα-τεών είδε πως ήταν ανάνηστος και με την ίδια επιτυχία.

Επειδή ο Ουστρίκ ήταν πειά, έδινος στις υποθέσεις της μετά-ξης, μια ιταλική εταιρεία που ε-φτιαχνε τεχνητή μετάξη ζήτησε τη μετοχή της στο Χρηματιστήριο του Παρισιού. Ο καρχαρία άρχι-σε άμεσα να ενδιαφέρεται γ' α-υτή την επιχείρηση, όπως ενδιαφε-ρόταν και για ένα σωρό άλλες. Η Ουστρίκ αγόραζε όσες μπορούσε περισσότερες μετοχές, γινόνταν ε-

τοι σύμβουλος της εταιρείας και ύ-στερα έπειθε τους άλλους να πλε-ρωθούν μεγάλα μερίσματα στους κατόχους των μετοχών της εται-ρείας, γιατί η μετοχή αυτής θα ανέβαιναν άμεσα στο Χρηματι-στήριο. Κι' έτσι γινόνταν πάντα. Η μεγαλύτερες γαλλικές εφημε-ρίδες, που πληρονοούνταν καλά από τον Ουστρίκ, δημοσίευαν στις οικονομικές ειδήσεις τους ε-νοικά σχόλια γ' αυτές τις μετοχές, εξαπατώντας έτσι τους αγοραστές οι οποίοι ορμηκινόντουσαν σ' αυτές τις μετοχές όλες τις οικονομίες τους. Ο Ουστρίκ τότε πουλούσε τις δικές του μετοχές και κέρδιζε κολο-σσιαία ποσά, γιατί ύστερ' από λίγο η επιχείρησις χρεοκοπούσε!...

Το 1929, ο Αλβέρτος Ουστρίκ μπορούσε πειά να πη ότι είχε πραγ-ματοποιήσει τα όνειρά του. Ήταν κυρίως δις σχεδόν της γαλλικής δισημηνίας της μετάξης και η περιουσία του έφτανε στο 12 δι-σεκατομμύρια φράγκα. Ο μεγαλο-καρχαρίας αυτός είχε ήρηνους προ-στάτες στην Κυβέρνηση και στη Βουλή, καθώς και στα δημοσιογρα-φικά περιβάλλοντα.

Μα το ξέσπασμα της παγκοσμίου κρίσεως παρέσυρε στην τρομακτική δίνη του και τον Ουστρίκ. Η με-τοχή δεν προσελκύνει πειά εκεί-νους που έχουν κάνει μερικές οικο-νομίες. Αντί λοιπόν ν' αγοράζουν, πουλόν διαρκώς εκείνες που έχουν στα χέρια τους. Ο Ουστρίκ βλέπει τώρα να πλησιάζει η καταστροφή και για να κρατήσει σε ύψηλ επί-πεδο τις τιμές αγοράζει αυτές και αδιάζει έτσι τα ταμεία της Τρα-πέζης του. Ο άπατεών τότε, ο δ-ποίος όνομασθηκε τόσο επιτυχώς «Ροκαμβόλ» του Χρηματιστηρίου του Παρισιού, κατάφυγε στους πολιτι-κούς φίλους του για να πετύχει την ύποσθηξί της Τραπεζής της Γα-λλίας. Ο Ουστρίκ άρχισε να δια-φθείρει συνειδήσεις, να προσεταιρί-ζεται τους δημοσιογράφους, τους γερονταγούς, τους πολιτικούς, με την ελπίδα ότι θα κατάφερε να σώσει την κολοσσία περιουσία του.

Μα το σκάνδαλο αυτό δεν άργη-σε να ξεσπάσει με πάταγο. Ο Ου-στρίκ συνελήφθη ως άπατεών και κλείσθηκε στις φυλάκες. Η κατη-γορία ανέφερε ότι η απάτες του σφαιρίσαν στα θύματά του δύο δι-σεκατομμύρια γαλλικά φράγκα!...

Οι Γάλλοι, όπως ξέρεται κ' από το «σκάνδαλο Σταβίνου», εινε καθώς βλέπετε, τα αιώνια θύματα των «Ροκαμβόλ» του Χρηματιστηρίου.

ΖΩΡΖ ΛΑΡΙΚ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απολύ-τως Ικανοποιητικές τιμές, πα-λαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δόκλινες βιβλιο-θήκες. Γράψατε: «Οικογέ-νεια», Λέκια 7, Αθήνας.

Ο Ουστρίκ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΡΧΝΙΑ

Η ΠΡΟΖ ΤΟΥ ΑΛΕΤΤΑ

ΤΟΥ MAURICE LEBLANC

Α ΠΗΤΕ μου, λυπάμαι πολύ... 'Αλλά, αν επιμέ-νης να πάμε στη δ-ξίσι της κυρίας Κρεχάνς, πρέ-πει να μου δώσης μερι-κά χρήματα... 'Εγώ δεν εννοώ να πάω εκεί με τη ροζ παλιντουαλέ-τα μου!...

Τα λόγια αυτά της Σουζάννας έφταναν πονηρά μέσα τους. Π' α-υτό, ο Ζάν ένοιωσε την ελπίδα να της πη, τη στιγμή εκείνη, ότι ποτέ του δεν είχε επιμενεί να πάει στο χορό της κ. Κρεχάνς, κ' ότι λίγο τον έμελλε να νη πηγαίναν η δ-ξί... Συγκρατήθηκε όμως, γιατί φοβή-θηκε τα νεύρα της γυναίκας του και περιορίστηκε μοναχά να πη:

—Μά, αγαπητή μου, τί έχει η ροζ τουαλέτα σου;... Είλε. Ένα ωραίο κομψοτεχνηματάκι ραπτικής, που σου πάει θαυμάσια, και...

—Με υποχρέωσες! Ξεφώνισες εκ-νευρισμένη η Σουζάννα. Την έχω φορέει τόσες φορές φορές ως τώρα. Όλα κ' είλες, και τα μικρά παιδιά ακόμη, την έχουν δι' άπαντα μου...

Όταν η φράγα φαινόταν πειά σαν γυναίκα του 1881... 'Αλλωστε, ξέ-ρεις ποιά θα εινε επίσης καλεσμέ-νη στης κ. Κρεχάνς;...

—Μά πως θέλεις να το ξέρω;... 'Εγώ έστειλα τις προσκλήσεις;... —Ούφ, καίμενε!... Τόν ξέπαινο θέλεις να κάνης; Φαντάσου, λοι-πόν, δι' θα εινε κ' η πριγκίπισσα Ντουγκλωφ!...

—Και μ' αυτό, τί; Έκανε ανό-ρεχτα ο Ζάν.

—Πώς;... Δεν σου κάνει εντύ-πωσι αυτό; Ξέρεις ποιά εινε η πρι-γκίπισσα Ντουγκλωφ;... Είλε. Η πιο κομψοτεχνηματάκι ορσοκράτης του Παρισιού!... Η τουαλέττες της κάνουν πάντα κρότο κ' η εφημερί-δες τις περιγράφουν ως την τελεν-ταία τους δαντέλλα!... Πώς θα την αντιμετώπισω λοιπόν εγώ, με τη ροζ κορυλλοτουαλέτα μου;

—Μά, αγαπητή μου, εκείνη εινε πριγκίπισσα κ' εκατομμυριού-χος!... Κι' εσύ εσαι η σύζυγος ε-νός μικροεργοστασιαρχου όπως ε-γώ!... Με την Ντουγκλωφ θέλεις να συναγωνισθης;...

Τα μάτια της Σουζάννας, υπέ-ροχα και λαμπρά, βούρκωσαν. Κι' ο Ζάν την κίτταξε λαχταρισμένος. Ήταν η θελική της ούζυγος, χα-ριτόδωτη σαν κούκλα, ξοτική, η χαρά και το καμάρι της ζωής του... Λάτρευε τα σφόνδια μάτια της, το όραμα και σκληρό στόμα της, και τη γοητευτική επιπολαότητα κ' α-μυαλοσύνη της...

Ναι, τη λάτρευε όπως λατρεύει κανένας το άσπρο μοναχοπαί-δι του, τη λάτρευε έτσι όπως ήταν: σπά-ταλη, άμυαλη, ιδιότροπη, σκληρή συχνά, αλλά πάντοτε όμως χαριτω-μένη, δροσερή, θελική και τιμω-τάτη!...

Και της είπε: —Καλά, Σουζάννα!... Μπορείς να παραγγείλης μια καλή τουαλέ-τα...

τα... Θέλω να είσαι η πιο όμορφη του χορού... Ξέρεις ότι είμαι αδυ-νατος απ' τη λατρεία που σου έχω, κ' έτσι δεν μπορώ τίποτα να σου άρνηθώ!...

Η Σουζάννα έμεινε έκθαμβη. Δεν είχε έλλισι μια τόσο γρήγορη νί-κη. Της ήταν άγνωστος τώρα ο σω-ρός των επιχειρημάτων που είχε προετοιμάσει. Και συνημένη λι-γο, ψιθύρισε:

—Σ' ευχαριστώ, Ζάν!... Κι' ε-γώ πάλι θα φροντίσω να μην ξε-δύω πολλά!... Ως πέντε χιλιάδες φράγκα μοναχά... Και μάλιστα θα πουλήσω για κανένα πεντακοσάριο τη ροζ τουαλέτα, κ' έτσι η και-νούργια θα μου κοστίζει ακόμη πιο φτηνά!...

Πήγε κοντά του ύστερα και τον φίλησε στο ρυτίδωμένο μέτωπό του. Ο Ζάν δέχτηκε τη χάρη της, το πορτοφόλι του αυτό το δοκώδες ποσό... 'Αλλά...

Όλα κ' έμειναν, λαμπρό-ναι, μέγα προσηλά, έμψυχο λουλούδι, μέσα στην πανάκριδη και υπέροχη τουαλέτα της, ευτυχισμένη, ξα-ναμένη από θρίαμβο κ' απ' τη συναίσθησι της υπεροχής της, τοί-λεγε τη στιγμή εκείνη:

—Κύτταξε με, Ζάν!... Δεν είμαι απαράμιλλη σε κομψότητα και σέ; Η τουαλέτα μου εινε άριστοτεργη-να κατασκευής και πρωτο-ντίας!

Η πριγκίπισσα Ντουγκλωφ θα βρή-

σι, οι όμοι του καινούργιας, το στήθος του βαδούλωνε. Κι' ενώ η καρδιά του λάτρευε τη Σουζάννα του κ' ήταν ευτυχισμένη, η ψυχή του—άντιθετα—άνησυχόσε για τις σπατάλες του σπι-τιού του, έβλεπε σκοτεινό το μέλλον κ' αγωνιούσε στα τελευταία...

Το έσπασε βράδυ του χορού της κ. Κρεχάνς, έφτασε επιτέλους. Έν-τωμεταξύ η καινούργια υπέροχη τουαλέτα έτοιμάστηκε, αλλά κό-τισσε... Ξη χιλιάδες φράγκα! Η περιφρονισμένη ροζ τουαλέτα που-λήθηκε βέβαια σ' ένα γνωστό κα-τάστημα μεταχειρισμένων φορεμά-των, αλλά μόνο για τριακόσια φρά-γκα!...

Πίνοντας έναν πονεμένο στενα-γμό ο Ζάν, πλήρωσε τον λογαρια-σμό... Ήταν χτύπημα δόλεριο για το πορτοφόλι του αυτό το δοκώδες ποσό... 'Αλλά...

Όλα κ' έμειναν, λαμπρό-ναι, μέγα προσηλά, έμψυχο λουλούδι, μέσα στην πανάκριδη και υπέροχη τουαλέτα της, ευτυχισμένη, ξα-ναμένη από θρίαμβο κ' απ' τη συναίσθησι της υπεροχής της, τοί-λεγε τη στιγμή εκείνη:

—Κύτταξε με, Ζάν!... Δεν είμαι απαράμιλλη σε κομψότητα και σέ; Η τουαλέτα μου εινε άριστοτεργη-να κατασκευής και πρωτο-ντίας!

Η πριγκίπισσα Ντουγκλωφ θα βρή-

ξέπαινατος το δάσκαλό της απόψε! Φαντάζομαι τί μούτρα θα κάνει, μό-λις με συστήσει σ' αυτήν η κυρία Κρεχάνς, όπως μου υποσέχθηκε!...

Και διπλασιάζοντας τους έπαινους της για την άνεση της — για να κάνει πιο χτυπητό έτσι τον δικό της προσηλά θρίαμβο — πρόσθεσε:

—Μά σόν ξεραίς, καίμενε Ζάν, τί σις γυναίκα εινε η πριγκίπισσα αυτή!... Όλο το Παρίσι την ζή-λευει για την κομψότητα του ντυ-σμάτός της!...

Το αυτοκίνητο τους έφερε σε λί-γο στο μέγαρο της κυρίας Κρεχάνς. Η Σουζάννα επιτέδης είχε άρροπο-ήσει, για να βοη γαμάτα πειά α-πό τους καλεσμένους τα σαλόνια της οικοδοσούνης. Έτσι η εισόδος της θα ήταν πιο θριαμβευτική και η εμφάνισις της θύκανε μεγαλείτε-ρη εντύπωσι: Θα την θαύμαζαν στο διάβα της οι άνδρες, αλλά — προπάντων! — θα περιεργάζοντου-σαν την άριστοτεργητική τουαλέ-τα της με πιο άνεσι η γυναίκες, κ' εξαπαντος θα... χλωμάζαν από το φθόνο τους!...

Δεν έπαισε ξέω στους ύπολογι-σμούς της η Σουζάννα... Η εμφά-νισις της υπήρξε εμφάνισις λαμπρο-κομψου ανάμεσα σ' άστέρια που τρεμόσβηναν... Πληθώρα δορυφό-ρων, κύκλωσαν άμεσα το φωτεινό κ' έμψυχο αυτό μετέωρο... Κι' η άλλες καλεσμένες δάγκωσαν τα χ-λι των από ξήλια, πίσω απ' τις άνοιχτες βεντάλιες τους...

Η Σουζάννα θριάμβευε, σινε-παρμένη απ' την ευτυχία της!... 'Αλλά σε λίγο, ψιθύρος σ-γαλός κ' έντονος κατόπιν, άκούστηκε στο λαϊνό σαλόνι, το κοντινό με-την εισόδου... Ο ψιθύρος αυτός με-ταδόθηκε σιγά-σιγά και στ' άλλ-α σαλόνια... Κι' άμεσα, σαν από θαύμα, οι κομψοτεχνηματάκι της Σουζάννα κ' έτο ζαν πρὸς τα κεί, ενώ η γυναίκες έστρεψαν τα βλέμ-ματά τους με καινούργια κυρφή ά-γνια πρὸς το λαϊνό αυτό σαλόνι.

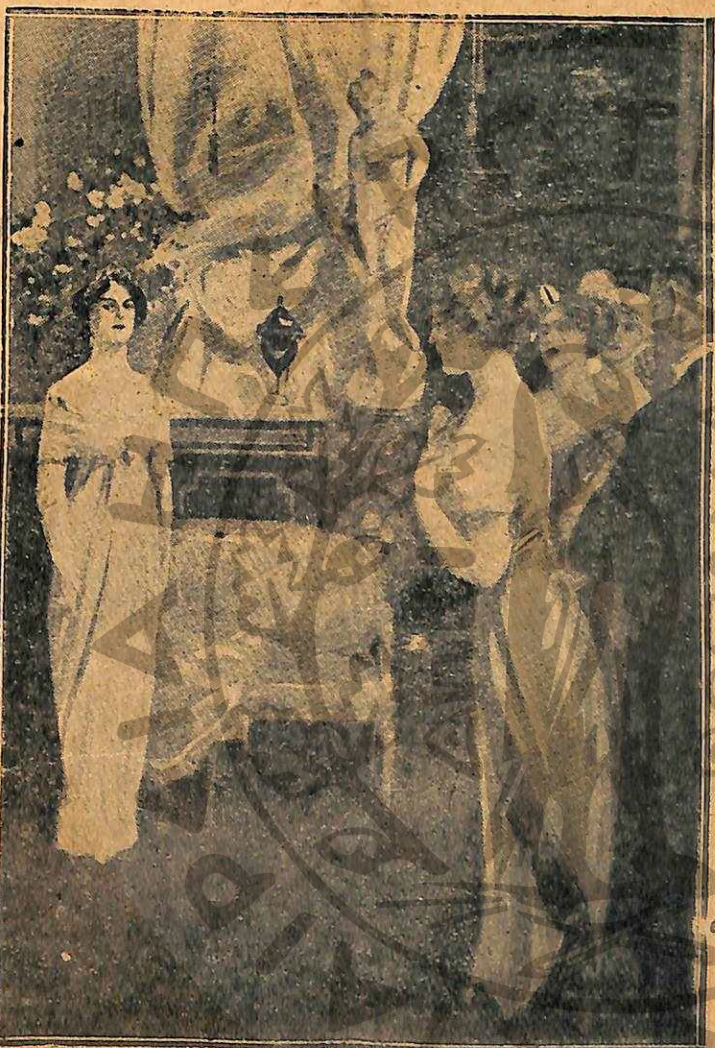
Ερχόταν, επιτέλους, η ξακουστή πριγκίπισσα Ντουγκλωφ!...

—Ελα, Σουζάννα μου, να σε πα-ρουσιάσω στην ύψηλότητά της!... Της είλε τότε στο σπίτι η κυρία Κρε-χάνς, με κάποια έκπνοση χαίρεκα-κίας στο πρόσωπό της έναντι της πριγκίπισσας.

Γιατί, τόσο η κυρία Κρεχάνς, ο-σο κ' η άλλες κομψές κυρίες του Παρισιού, δεν εφώνευσαν την πρι-γκίπισσα για την άσχημη υπε-ροχή της...

Έντωμεταξύ, η πριγκίπισσα ε-μπαινε στο σαλόνι... Ήταν μια γυ-ναίκα όχι πολύ νέα πειά... 'Αλλά η εμφάνισις της άμείσως αχμάλω-τις και τον πιο δύσκολο παρατηρη-τή ακόμη: Ή αν η έναρξια της άρχι-τις, της σύγνετης και φυσικής κομψότητας, της πιο άμο-ναις απ' όστις στο ντύσιμό της, και το ζωντανό σκίθλο της γυναι-κής χάριτος και καλαισθησίας!

Κι' η άσχημη στην άριστοτεργη-ματική εμφάνισι της πριγκίπισ-σα αυτή, φορούσε τη... ροζ τουα-λέτα της Σουζάννας, διασπαρπέ- (Η συνέχεια εις την σελ. 1342)

Ήταν η ενσάρκωσις της άρχοντις, της εδνεικής και φυσικής κομψότητας...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

ΕΙΜΑΙ, κύριε, ένας λωποδύτης... Μου έτυχαν πολλά άφροδίτα στη ζωή μου, αλλά αυτό που μου έτυχε πρώτος ξεπερνάει όλα τα άλλα... Ακόμα και τώρα δεν μπορώ να πιστέψω πως βόλεψα με τον άνδρα που με άρεσε. Αλλά, κύριε, είνε. Δεν θα μπορούσατε να καταλάβετε τίποτα, αν δεν σας διηγηθώ με τη σειρά αυτά τα άφροδίτα γεγονότα που με άσπασαν.

Από καρδιά είχα βάλει στο μάτι το σπίτι του ανδρόγυνου Σάουερς, του δόκτορος Σάουερς και της Έλσας της όμορφης και νέας γυναίκας του.

Ένα απόγευμα λοιπόν που το ανδρόγυνο έλειπε, τσούκωσα τον κούρ στο σπίτι τους και τα κατάφερα μια χαρά. Τ' άφησα ήταν στο μπουφό: όμορφα κομμάτια!

Το μαρμαριζόμενο κολλή στο σφράγισμα, του κομοδίνου. Χίλια μάρκα στο συντάκι του γραφείου! Αυτό το ανδρόγυνο δεν είχε άρα γε φαντασθή ποτέ του ότι υπάκουον στον κόσμο, εκτός από τους αστυνομικούς, και λωποδύτες; Όπως κι' αν είνε, είχα κάνει ένα ανέλιπτο στο εκλόπος κείνο το απόγευμα κι' έφτιαχνα ένα μόνό το κλοπιμαίο, όταν άξαφνα άκουσα κάτι κλάμματα και ύστερα τις σπαραχτικές φωνές ενός παιδιού που έρχονταν από το διπλανό δωμάτιο.

Η πρώτη σκέψη μου ήταν να το βάλω στα πόδια. Μα αν τύχαινε κείνη τη στιγμή να τρέξει κανείς κοντά στο παιδί που έλαιγε, ήμουν χαμένος. Τι έκανα λοιπόν; Χάθηκεν γρήγορα με το μόνό μου κάτω από ένα ντιβάνι και περιμένα.

Μά το παιδί — θα ήταν δίχως άλλο ένα κοριτσάκι — ξεφώνιζε διαρκώς, γιατί δεν πήγαινε κανείς κοντά του να το ησυχάσει. Κανείς! Αυτό ήταν άσχημο! Για φαντασθήτε! Ένα κοριτσάκι να κλάει σπαραχτικά ολομόναχο!

Πρέπει να σας πω τώρα, ότι λατρεύω τα παιδάκια: είνε η αδυναμία μου. Αν ήμουν παντρεμένος είμαι βέβαιος ότι θα γινόμουν ο πιο εύθυμος πατέρας του κόσμου. Μά, εκτός από αυτό, έπρεπε με κάθε τρόπο να σωπάσω εκείνη τη διαβολική μικρούλα, γιατί, όπως ξεφώνιζε θα σήκωνε στο πόδι όλοκληρη τη γειτονιά!

Παράτησα λοιπόν τον μόνό μου κάτω από το ντιβάνι και δίχως να το πολυσκεφθώ έτρεξα κοντά της.

Πάνω σ' ένα μεγάλο κρεβάτι κάτσαπο με ούς κοσμήτες στις άκρες, ήταν ξαπλωμένο ένα ξανθό κοριτσάκι, ένα σαστό άγγελουδάκι που είχε ξυπνήσει με γοήνα και έκλαιγε άσπαραχτικό.

Προσπάθησα λοιπόν να το σωπάσω, να το κάνω να γελάσει, μα ήταν μούσκεμα από τη ξέστη κι' έ-

πρεπε με κάθε τρόπο να το αλλάξω. Κιτάξαμε γύρω μου, πήγα στο κομμάτι, άνοιξα τα συρτάκια και τέλος βρήκα τα ρούχα που γύρευα. Η μικρούλα, όταν την άλλαξα, ησύχασε λιγάκι, κι' άρχισε να με κοιτάζει με περιέργεια. Ύστερα μου χαμογέλασε κι' άρχισε να παίξει μαζί μου σαν να είμαστε φίλοι από καιρό. Τι χαριτωμένο κοριτσάκι που ήταν! Και τί ξύπνο! Μέσα σε λίγη ώρα είχε κάνει άνω-κάτω το κρεβάτι. Ξεκαρδίζονταν από τα γέλια κάθε φορά που γούρλωνε τα μάτια μου και πλησίαζε το πρόσωπό μου κοντά στο δικό του. Αλλά τα παιχνίδια με είχαν ενθουσιάσει τόσο που δεν σιλόλογιζόμουν πια που βρισκόμουν. Δεν είχα καταλάβει λοιπόν πως κάποιος είχε ανοίξει την πόρτα και είχε μπει μέσα στο δωμάτιο. Το κατάλαβα, όταν άκουσα μια φωνή να μου λέει:

— Μά τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

δύσκολη. Τι έπρεπε να κάνω; Να το σκάσω άπτομα από την πόρτα; Κάθε κίνηση μου ήταν επιβλαβής.

— Έπαυσα... με τη μικρούλα... ψιθύρισα σαστισμένος.

— Μά πως; Με το παιδί μου; Έκων' εκείνη και πήρε το ξανθό άγγελουδάκι στην αγκαλιά της.

— Την άκουσα που έλαιγε... Λιανολογιήθηκα. Και τη λυπόμηναι... Δεν μπορούσα να την ησυχάσω... Έσπρωξα λοιπόν την πόρτα και μπήκα μέσα...

— Η μητέρα της μικρούλας γύρισε με τρομο γύρω το δωμάτιο. Έπειτα μου έριξε μια ματιά κι' έλπιζε πως δεν σιλόλογιζόμουν πια που βρισκόμουν. Δεν είχα καταλάβει λοιπόν πως κάποιος είχε ανοίξει την πόρτα και είχε μπει μέσα στο δωμάτιο. Το κατάλαβα, όταν άκουσα μια φωνή να μου λέει:

— Μά τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

ΤΟΥ ΜΟΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Ο κύριος Σάουερς, ο ανδρόγυνος, το σκάσω άπτομα από την πόρτα; Κάθε κίνηση μου ήταν επιβλαβής.

— Έπαυσα... με τη μικρούλα... ψιθύρισα σαστισμένος.

— Μά πως; Με το παιδί μου; Έκων' εκείνη και πήρε το ξανθό άγγελουδάκι στην αγκαλιά της.

— Την άκουσα που έλαιγε... Λιανολογιήθηκα. Και τη λυπόμηναι... Δεν μπορούσα να την ησυχάσω... Έσπρωξα λοιπόν την πόρτα και μπήκα μέσα...

— Η μητέρα της μικρούλας γύρισε με τρομο γύρω το δωμάτιο. Έπειτα μου έριξε μια ματιά κι' έλπιζε πως δεν σιλόλογιζόμουν πια που βρισκόμουν. Δεν είχα καταλάβει λοιπόν πως κάποιος είχε ανοίξει την πόρτα και είχε μπει μέσα στο δωμάτιο. Το κατάλαβα, όταν άκουσα μια φωνή να μου λέει:

— Μά τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

— Μα τι κάνετε εσείς, εδώ μέσα; — Γύρισα το κεφάλι τρομαγμένος και είδα μια νέα κι' όμορφη γυναίκα να στέκεται κατάπληκτη και τρομαγμένη στη μέση του κοιτώνος.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ο κ. ΛΕΩΝ ΛΑΠΗΣ μάς γράφει:

«Αγαπητή «Οικογένεια». Άπαντα και έχω ελπίς το ερώτημά σας δια την καλύτερα σύ-

ζηση. Ύπαρχον γενικάς δύο ειδών γυναίκες, ένεκα

που χαλούν ή κλεινούν όλη τη ζωή τους. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι. Απ' αυτήν που φτιάχνουν ή ανοίγουν σπίτι.

Ποιὰ είναι η ιδανική σύζυγος;

ΚΗ

(Τι άπαντεούν οι νέοι μας)

στο γλυκό της προσώπου ποτέ δεν έλειπε το χαμόγελο, ένα χαμόγελο θλιμμένο σαν το Νεκροκρέμα.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Ήταν 17 χρονών, όταν πέθανε η μητέρα της, μόλις είχε τότε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε ένα πατέρα που τη λάτρειε και της πρόσφερε όλα τα αγαθά της ζωής.

Με πολλή έκπληξη ΓΕΩΡ. Ο ΣΑΛΟΝΙΚΙΟΣ.

Ο κ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ (Σιδηρόκαστρον - Μακεδονία) μάς απαντά:

«Αγαπητή «Οικογένεια». Ίδανική σύζυγος θα είνε εκείνη που δεν θα αγαπήσει ποτέ άλλον από μένα.

Δεν ζητώ, ούτε διανοστολόσωμικώς χάριτος και έξωτικά κλέμματα. Ίδανική που θέλω, είνε να είνε σεμνή, καλή αίσια, να μην είνε φιλαρμό, να έχη κάποια μόρφωση, να με βοηθή στις εργασίες μου.

Εν καρώ ανάρτης, να συμπεριφέται την θλίψη μου και την χαρά μου, να αποφεύγει στον τον δυνατόν τα διάφορα καλλυπτικά και τον καθαρότητα και να μη της άρεση η κομική ζωή.

Με άκατη ΕΥΣΤΡ. ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ.

Ο κ. ΝΙΚ. ΚΑΡ. (Αθήνα) μάς γράφει:

«Αγαπητή μου «Οικογένεια». Φαντασθήτε πως ο Ρομπέρτος γεννήθηκε με το φιλοσοφικό μωρόδιο με 8 α του. Παντού, όπου να βρεθώ, θα φιλοσοφούσα. Γι' αυτό δεν πρέπει να παραξενεύεται κανένας για τα συμπεριφορές α τ σ, που βγαίνουν οι τόσοι μου συνάδελφοι πάνω στη φιλοσοφία του γάμου. Ο ένας θέλει τη γυναίκα νοστιμή, ο άλλος καλλονή, ξανθή ή μελαχροινή, παχιά ή αδύνατη, έξυπνη ή κοιμη.

Άλλοι νομίζουν τον ιδανικό γάμο πραγματικό, ενώ άλλοι τον παρουν γάμο... σατυρ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Ω! Έκανε ο Ροδόλφος μιά φρίκη. Αυτό πεία καταντάει αφάνταστο!...”

“Ο Μορέλ δεν είπε λέξη. Τα μάτια του είχαν μεγαλώσει απάισια και σπασμοί έκαναν τα χαρακτηριστικά του να τρέμουν. Κι’ έξαφνα σηκώθηκε από την καρέκλα που καθόταν, άρπαξε μιά μυτερή λίμα κι’ έτρεξε προς την πόρτα. “Ο Ροδόλφος όμως, ματεύοντας το σκοπό του, τόν άρπιαζε από το μπράτσο και τόν συγκράτησε.

—Μορέλ, πού πιάς; τού φώναξε. Τί θέλεις να κάνης, δυστυχισμένε;

—Ξέρεις εσύ, πού θα πάω! φώναξε ο δυστυχισμένος τεχνίτης, καταβάλλοντας απεγνωσμένες προσπάθειες για να ξεφύγ.

Και, άπάνω στην τρέλλα του, άρχισε ν’ άπειλη τόν Ροδόλφο.

—Πατέρα μου, είνε ο σωτήρας μας! “Ο προστάτης μας! φώναξε ή Λουίζα.

—“Ο σωτήρας μας!... “Εγώ δεν παίρνω από τέτοια!... Ναί! “Ο σωτήρας μας!... Ζητάει να σώση τόν συμβολαιογράφο... άπάντησε ο Μορέλ, έξαλλος πεία...

“Ωστόσο, ο πρίγκιψ κατώρα θωπε ν’ άφοπλίση τόν Μορέλ και να πετάξει τη λίμα έξω από την πόρτα.

“Η Λουίζα έτρεξε τότε προς τόν πατέρα της, τόν άγκάλιασε και τού είπε:

—Πατέρα μου, με τόν σωτήρα μας τά έθαλας;... “Ελα υπά συγκαλά σου!...

Τά λόγια αυτά έκαναν τόν Μορέλ να συνέλθ. Σκέπασε τόν πρόσωπό του με τά νεία του και σωριάστηκε γονατιστός μπροστά στόν πρίγκιπα.

—Σήκω, σήκω, δυστυχισμένε! είπε ο πρίγκιψ με καλωσύνη και με συγκίνηση. “Υπομονή!... Καταλαβαίνω την όλη σου και συμμερίζομαι τόν μίσος σου!... “Αλλά, αν θέλεις να έδικηθης, μην κάνης προπάντων τρέλλες...

—“Αλλά, Θεέ μου! φώναξε ο Μορέλ. Τί μπορεί να κάνη έδω ή δικαιοσύνη κι’ ο νόμος; “Ω! Οί δυστυχισμένοι έμεις φτωχοί!... Πώς μπορώ να κάνη μήνυση σ’ έναν άνωθρο πλούσιο και δυνατό;... Σίγουρα θάονίσουν όλοι να με κοιροϊδεούν και να γέλανε μαζί μου... Καί θάονουν δική... “Πού είνε ή άποδείξεις σου;... θά μού πουν... Κινώντας δεν θά με πιά στήση... Μακάρι τόν λοιπόν!... Μακάρι!... Αύτη είνε ή καλύτερη δικαιοσύνη...

—Σιωπή, Μορέλ! “Η σιωφορά σου σε κάνει να παρολο-

γίτσει... τού είπε θλιμμένα ο Ροδόλφος. “Αφισε την κόρη σου να μάς τά διηγηση όλα... “Η στιγμής είνε πολύτιμες... “Ο άστυνόμες την περιμένει... Πρέπει να τά μάθω... “Ολα... “Ολα, σου λέω... “Εξακολούθησε λοιπόν, κόρη μου...

“Ο Μορέλ σωριάστηκε πάλι στην καρέκλα του συντριμμένου κι’ ή Λουίζα εξακολούθησε:

—Είνε περιττό, κύριε, να σάς περιγράψω τά κλάμματα μου... “Απόκαμα να τόν παρακαλώ και να τόν ίκετεύω... Αύτη ή σκηνή έγινε στις δέκα τόν πρωϊ στο δωμάτιο τού Ζάκ-Φεράν... Τό μεσημέρι έπρόκειτο να φάη με τόν άφέντη μου ο έφημέριος... Μπήκε λοιπόν έξαφνα στο δωμάτιο τη στιγμή πού ο Ζάκ-Φεράν μ’ έβριζε και με κορόιτευε... “Εκείνος, μόλις τόν είδε, δάγκωσε τά χείλη του... Συνήλθε όμως άμέσως και, γυρίζοντας προς αυτόν, τού είπε: “Βλέπετε, άγιο έφημέριε. Καλά τού έλεγα πώς ή κοπέλλα αύτη θά καταντήση μιά γυναίκα τού δρόμου. “Εγινε υιτέρα... Μαύ άμολόγησε ή ίδια τη ντροπή της για να την ευσπλαχιστώ και να τη σώσω!...”

Τότε ο έφημέριος θύμωσε και μού είπε με όργη. Τί άκούω. “Υστερ’ από τόσες καλές συμβουλές πού σοι έδινε ο κύριός σου, εξανομήθηκες σε τέτοιο σημείο; “Ω! αυτό είνε άσυγγώρητο... Κύριε Φεράν, ύστερ’ από τις τόσες καλωσύνες πού κάνατε σ’ αύτη την άθλια και την οικογένειά της, δεν είνε πεία άξία τού οίκτου σας. Προέπει να φανήτε άδυσώπητος τώρα, γιατί άλλοιώς θά σάς κα-

τηγορήση όλος ο κόσμος, κι’ εγώ ο ίδιος άκόμα!

—Και δεν εφανέρωσες τότε στόν Ιερέα τόν άτιμο αυτό υποκριτή; ρώτησε ο Ροδόλφος.

—Και είχα, κύριε, τόν παραμικρό θάρρος;... “Εγώ είχα χάσει πεία τόν μυαλό μου και ούτε να προφέρω λέξι δεν τολμούσα... “Ωστόσο προσπάθησα να μιλήσω και να δικαιολογηθώ: “Α!... κύριε... τράυλινε. Μα ο Ζάκ-Φεράν διέκοψε, λέγοντάς μου: “Εχεις, άχρηία, τόν θράσος να μιλάς; “Ακουσε τί είπε ο άγιος έφημέριος... “Αν δεν φανώ άδυσώπητος αύτη τη φορά άπέναντί σου, θά με κατηγορήση όλος ο κόσμος... Σού δίνω μιάς ώρας προθεσμία να φύγης από τόν σπίτι μου... Καί χωρίς να μού δώση καιρό ν’ άπαντήσω, πήρε τόν έφημέριο και πήγαν σ’ ένα άλλο δωμάτιο. “Οταν έμεινα μόνη, πραγματική τρέλλα με κυρίευσε. Μ’ έδιωχναν, αλλού πουθενά, στην κατάστασι πού βρισκόμουν, δεν θά με δεχόντουσαν για να δουλέψω κι’ έπί πλέον ήμουν βέβαιη πώς ο άφέντης μου θά φυλάκιζε τόν πατέρα μου για τά χτήματα πού τού χρωστούσε... Πήγα λοιπόν στην κάμαρή μου κι’ άρχισα να κλαίω. Μετά δυό ώρες παρουσιάστηκε πάλι μπροστά μου ο άφέντης μου. “Ετοιμάσες τά πράγματά σου;... με πη τού Θεού! τού φώναξε, πέπιτάτε στο πόδια του. Μη με την κατάστασι πού είμαι. Τί θά γίνω; Πουθενά αλλού δεν μπορώ να βρω δουλειά. Τότε εκείνος μού άπάντησε: “Τί με μέλλει; “Ο Θεός, βλέπεις, σά

τιμωρεί για την κακοήθειά σου, και τά ψέμμάτά σου... “Εγώ δεν μπόρεσα να κρατηθώ πεία και φώναξα άγανακτισμένη: “Πώς τολμάτε να λέτε άκόμα ότι ψεύδομαι; Πώς τολμάτε ν’ άρνήστε ότι εείς ο ίδιος με καταιστρούσατε;... Με φωνή τρομερή τότε ο Ζάκ-Φεράν ούρλιαξε: “Εξω γρήγορα από τόν σπίτι μου, άτιμη, αφού έπιμένεις στίς συκοφαντίες σου. Για να σε τιμωρήσω μάλιστα, θά κλειώ αύριο τόν πατέρα σου στη φυλακή!... Μόλις άκουσα αυτά τά λόγια, έπεσα ατά πεία και τού κίχρηνα να τόν ίκετεύω: “Οχι!... “Οχι... Δεν θά εναπαθώ τίποτε, άφέντη μου, μονάχα, σάς παρακαλώ, να μη με δώξετε... Λυπηθήτε τόν πατέρα μου... “Αφήστε με στο σπίτι σας και δεν θά πώ σε κανένα τίποτε... Θά προσπαθήσω μάλιστα να μην καταλάβη κανείς τίποτε... Μετά τις νέες μου αυτές ίκεσίες, ο Ζάκ-Φεράν δέχτηκε να με κρατήσει στο σπίτι του. Μού φαινόταν έκείνη τη στιγμή πώς μού έκανε μιά μεγάλη ευεργεσία... “Από τήν ήμέρα έκείνη ο άφέντης μου κι’ ή οικονομία του ή Σερραφίνα άρχισαν να μού φέρνουν άκόμα πιο σκληρά. Μονάχα ο κ. Φρανσουά Ζερμαίν, τόν όποιο όμως έθελπα πολύ σπάνια, με ρωτούσε με γλυκύτητα, γιατί ήιουν πάντα δακρυσιμένη. “Αλλά όποτε σ’ αυτόν τολμούσα να πώ τίποτε, γιατί ήιουν βέβαιη ότι δεν θά με πιά στευε...

“Η Λουίζα στάθηκε λίγο κι’ έπειτα εξακολούθησε με λυγμούς:

—“Εγώ μέσα στα δάκρυά, σ’ ένα καθημερινό σπαραγμό. Με χίλιες-δυό προφυλάξεις κατάρθασα στην άρχη να κρύψω την κατάστασί μου από τά μάτια όλων, μα πώς ήταν δυνατόν να την κρύψω και κατά τούς δυό τελευταίους μήνες πρό τού τοκετού... Τό μέλλον γινόταν όλοένα για μένα και πιο τρομερό... “Ο Ζάκ-Φεράν μού είχε πη ότι θά μ’ έδιωχνε από τόν σπίτι του, όταν θά γινόμουν μητέρα... “Ετσι ή οικογένειά μου θά έχανε τά λίγα χτήματα πού της έδιναν για να μην πεθάνη της πείνας... Μέσ’ στην άπελπισία μου, μιά έγκληματική ιδέα πέρασε από τόν μυαλό μου. Εύτυχώς όμως δεν βάστη ή καρδιά μου να την πράξω, αυτό, κύριε, γιατί δεν θέλω να σάς κρύψω τίποτε και για τά σάς δείξω σέ ποιο σημείο μ’ έφερε ή σκληρότης τού Ζάκ-Φεράν. Είχα άκούσει λοιπόν από τόν θυρωρό ότι στην πολυκατοικία αύτη κατοικεί ένας άγύρ-

της, ο Βραδαμούντ, ο όποιος... ο όποιος...

Μα δεν μπόρεσε να τελειώσει...

Τότε θυμήθηκε ο Ροδόλφος ότι, κατά την πρώτη συνάντησί του με την κυρά Πιπελέτ, σέ μιά στιγμή πού ή θυρωρός έλειπε, είχε πάρει από τόν ταχυδρόμο μιά έπιστολή γραμμένη σε χαρτί πρόστιχο, με αλλαγμένο τού γραφικό χαρακτήρα της έπιγραφής, ή όποια σέ μερικές μεριές φαινόταν οδυσμένη, σαν να είχαν πέσει άπάνω δάκρυα.

—Κι’ έστειλες, φτωχό μου παιδί, είπε ο πρίγκιψ, ένα γράμμα σ’ αυτό τόν άγύρτη πρό τριών ήμερών... Είχες κλάψει πολύ άπάνω στο γράμμα αυτό.

“Η Λουίζα κύτταξε τόν Ροδόλφο φοβισμένη και τόν ρώτησε: —Πώς τ’ έζήτησε, κύριε;

—Μην εαφινιάζεσαι. “Ετυχε να βρισκόμαι μόνος στο δωμάτιο της κυράς Πιπελέτ την ώρα πού τού έφεραν κεί τόν κύτταξα από άπλη περιέργεια.

—Λοιπόν, εξακολούθησε ή Λουίζα, στο γράμμα αυτό, στο όποιο δεν είχα βάλει ύπογραφή, έγραφα στόν Βραδαμούντ ότι, έπειδή δεν τολμούσα να πάω στο σπίτι μου, τόν παρακαλούσα να συναντηθώ με κοντά στο ύδραγωγείο... Δεν είχα πεία τόν μυαλό μου στο κεφάλι μου... “Απάνω στην άπελπισία μου, ήθελα να ζητήσω τη συμβουλή τού καταχθόνιου αυτού ανθρώπου... “Εφυγα λοιπόν από τόν σπίτι τού άφέντη μου, με την πρόθεση να πάω να τόν συναντήσω... “Αλλά σέ λίγο συνήλθα κι’ αναλογίστηκα τόν έγκλημα πού ήγιναι να κάνω!... Φοίκη! “Ηθλα να σκοτώσω τόν παιδί πού θάφερα στόν κόσμο... Γύοισα λοιπόν στο σπίτι τού άφέντη μου κι’ άφισα τόν Βραδαμούντ να με περιμένει...

“Εκείνο τόν βράδυ όμως συνέβη μιά σκηνή, της όποιας συνέπεια ήταν ή τρομερή δυστυχία πού με χτύπησε σήμερα... “Ο άφέντης μου, όταν έφυγα, νόμιζε πώς θά λείψω δυό ώρες τουλάχιστον, ενώ εγώ εναγογούρια έπιειτ’ από μερικές στιγμές. Καθώς περνούσα από τη μικρή πόρτα τού κήπου, είδα με μεγάλη μου έκπληξη πώς ήταν μισάνοιχτη. Νομίζοντας πώς την είχε ξεχάσει άνοιχτή, μπήκα από κεί, πήρα τόν κλειδί της και τόν πήγα στόν αντιθάλαμο της κάμαρης τού άφέντη μου, όπου τόν βάλαμε συνήθως. Αύτ’ό τόν δωμάτιο ήταν τόν πιο άπόμερο τού σπιτιού κι’ εκεί ο άφέντης μου έκανε τις ιδιαίτερες συνομιλίες του. Καθώς μπήκα όμως εκεί, τη στιγμή ακριβώς πού άκουμπούσα τόν κλειδί επάνω στο τραπέζι, ή πόρτα της κάμαρης τού άφέντη μου άνοιξε κι’ ο Ζάκ-Φεράν παρουσιάστηκε στο άνοιγμά της... Μόλις με είδε εκεί, έκλεισε πάλι μ’ άστραπιαία ταχύτητα την πόρτα πίσω του, κι’ έτσι δεν πρόφτασα να δώ κάποιο άλλο πρόσωπο πού έπρόκειτο να βγή μαζί του από την κάμαρή του. “Επειτα, ο Ζάκ-Φεράν άδρωσε έναντιόν μου, μ’ άρπαξε από τόν λαιμό, σαν νάθελε να με πνίξη και μού είπε με φωνή σιγανή,

της, ο Βραδαμούντ, ο όποιος... ο όποιος...

Μα δεν μπόρεσε να τελειώσει...

Τότε θυμήθηκε ο Ροδόλφος ότι, κατά την πρώτη συνάντησί του με την κυρά Πιπελέτ, σέ μιά στιγμή πού ή θυρωρός έλειπε, είχε πάρει από τόν ταχυδρόμο μιά έπιστολή γραμμένη σε χαρτί πρόστιχο, με αλλαγμένο τού γραφικό χαρακτήρα της έπιγραφής, ή όποια σέ μερικές μεριές φαινόταν οδυσμένη, σαν να είχαν πέσει άπάνω δάκρυα.

—Κι’ έστειλες, φτωχό μου παιδί, είπε ο πρίγκιψ, ένα γράμμα σ’ αυτό τόν άγύρτη πρό τριών ήμερών... Είχες κλάψει πολύ άπάνω στο γράμμα αυτό.

“Η Λουίζα κύτταξε τόν Ροδόλφο φοβισμένη και τόν ρώτησε: —Πώς τ’ έζήτησε, κύριε;

—Μην εαφινιάζεσαι. “Ετυχε να βρισκόμαι μόνος στο δωμάτιο της κυράς Πιπελέτ την ώρα πού τού έφεραν κεί τόν κύτταξα από άπλη περιέργεια.

—Λοιπόν, εξακολούθησε ή Λουίζα, στο γράμμα αυτό, στο όποιο δεν είχα βάλει ύπογραφή, έγραφα στόν Βραδαμούντ ότι, έπειδή δεν τολμούσα να πάω στο σπίτι μου, τόν παρακαλούσα να συναντηθώ με κοντά στο ύδραγωγείο... Δεν είχα πεία τόν μυαλό μου στο κεφάλι μου... “Απάνω στην άπελπισία μου, ήθελα να ζητήσω τη συμβουλή τού καταχθόνιου αυτού ανθρώπου... “Εφυγα λοιπόν από τόν σπίτι τού άφέντη μου, με την πρόθεση να πάω να τόν συναντήσω... “Αλλά σέ λίγο συνήλθα κι’ αναλογίστηκα τόν έγκλημα πού ήγιναι να κάνω!... Φοίκη! “Ηθλα να σκοτώσω τόν παιδί πού θάφερα στόν κόσμο... Γύοισα λοιπόν στο σπίτι τού άφέντη μου κι’ άφισα τόν Βραδαμούντ να με περιμένει...

“Εκείνο τόν βράδυ όμως συνέβη μιά σκηνή, της όποιας συνέπεια ήταν ή τρομερή δυστυχία πού με χτύπησε σήμερα... “Ο άφέντης μου, όταν έφυγα, νόμιζε πώς θά λείψω δυό ώρες τουλάχιστον, ενώ εγώ εναγογούρια έπιειτ’ από μερικές στιγμές. Καθώς περνούσα από τη μικρή πόρτα τού κήπου, είδα με μεγάλη μου έκπληξη πώς ήταν μισάνοιχτη. Νομίζοντας πώς την είχε ξεχάσει άνοιχτή, μπήκα από κεί, πήρα τόν κλειδί της και τόν πήγα στόν αντιθάλαμο της κάμαρης τού άφέντη μου, όπου τόν βάλαμε συνήθως. Αύτ’ό τόν δωμάτιο ήταν τόν πιο άπόμερο τού σπιτιού κι’ εκεί ο άφέντης μου έκανε τις ιδιαίτερες συνομιλίες του. Καθώς μπήκα όμως εκεί, τη στιγμή ακριβώς πού άκουμπούσα τόν κλειδί επάνω στο τραπέζι, ή πόρτα της κάμαρης τού άφέντη μου άνοιξε κι’ ο Ζάκ-Φεράν παρουσιάστηκε στο άνοιγμά της... Μόλις με είδε εκεί, έκλεισε πάλι μ’ άστραπιαία ταχύτητα την πόρτα πίσω του, κι’ έτσι δεν πρόφτασα να δώ κάποιο άλλο πρόσωπο πού έπρόκειτο να βγή μαζί του από την κάμαρή του. “Επειτα, ο Ζάκ-Φεράν άδρωσε έναντιόν μου, μ’ άρπαξε από τόν λαιμό, σαν νάθελε να με πνίξη και μού είπε με φωνή σιγανή,

γεμάτη θυμό και φόβο συγχρόνως: “Α! “Ωστε με κατασκοπεύεις; Κρυφάκουγες από την πόρτα; Τί άκουσες, άπάντησε γρήγορα, γιατί άλλοιώς σέ πνίγω... “Αλλάζοντας όμως έξαφνα άπόφασι, χωρίς να μού δώση καιρό ν’ άπαντήσω, μ’ έτράβηξε ως την κουζίνα και με έκλεισε εκεί μέσα.

—Και δεν άκουσες τίποτε από τη συνομιλία του με τόν άγνωστο; ρώτησε ο Ροδόλφος.

—Απολύτως τίποτε, κύριε... “Αν ήξερα πώς έχει έπισκεπήτη στην κάμαρή του, δεν θά ήγιναι ποτέ ως εκεί, γιατί και σ’ αύτην άκόμα την οικονομία της Σερραφίνα είχε άπαγορεύσει να πλησιάζη στο δωμάτιό του, όταν βρισκόταν με άλλον σ’ αύτό.

—Κι’ όταν σ’ έβγαλε από την κουζίνα, τί σοι είπε;

—Δεν μ’ έβγαλε ο ίδιος. “Ηρθε και με πήρε από κεί ή οικονομός. “Εκείνο τόν βράδυ μάλιστα δεν εαναείδα καθόλου τόν άφέντη μου... Την άλλη μέρα όμως, καθώς κατέβαινα από την κάμαρή μου, τόν άπάντησα έξαφνα μπροστά μου. “Ανατρίχασα καθώς θυμήθηκα τις άπειλές του της περασμένης βραδύας. Γι’ αυτό εαφινιάστηκα, καθώς τόν άκουσα να λέη με μαλακό τόνο: “Τό ξέρεις πώς δεν σ’ άγαχωρώ σέ κανένα να πλησιάζη στην κάμαρή μου, όταν έχω έπισκεπτες. “Ας είνε όμως, έπειδή θά μείνης λίγο καιρό άκόμα στο σπίτι μου, τόν θεωρώ περιττόν να σ’ έπιπλήξω περισσότερο... Καί κατέβηκε στο γραφείο του. “Εγώ εξακολούθησα, όπως πάντα τις δουλειές μου και πήγα να σιγουρίσω την κρεββατοκάμαρή του. “Εκείνη τη νύχτα, από τόν φόβο μου και την αγωνία μου, δεν είχα κοιμηθί κα-

θόλου. “Ημουν λοιπόν αδύνατη κι’ έξαντλημένη. “Ετσι, καθώς ταχτοποιούσα μερικά ρούχα του σ’ ένα καμαράκι σκοτεινό, πού ήταν δίπλα στην κρεββατοκάμαρή του, ένοιωσα έξαφνα μιά δυνατή ζάλη κι’ αισθάνθηκα πώς έχανα τις αισθήσεις μου. Καθώς έπεφτα κάτω, ζήτησα να κι’ άρπάχτηκα από ένα επανωφόρι, πού κρεμόταν στόν τοίχο. Τό πανωφόρι ξεκρεμάστηκε, σωριάστηκε κάτω, έπεσε κι’ αύτό από πάνω μου και με σκέπασε όλόκληρη... “Οταν συνήλθα, είδα πώς ή τζαμωτή πόρτα της μικρούλας έκενης κάμαρης ήταν κλειστή... Συγχρόνως άκουσα τη φωνή τού Ζάκ-Φεράν, ο όποιος μιλούσε δυνατά στην κρεββατοκάμαρή του. Θυμήθηκα τότε τη σκηνή τού προηγούμενου βραδύου και φοβήθηκα ότι θά με σκότωνε έπί τόπου, αν με αντιλαμβάνονταν εκεί... “Υποβέτω ότι ο ίδιος ο άφέντης μου είχε κλείσει την πόρτα της σκοτεινής καμαρούλας, μα δεν με είδε, γιατί με είχε σκεπασεί τόν επανωφόρι... “Αν με άνακάλυπτε, πώς θά τού δικαιολογούσα την έντελώς άθώα όστόσο παρουσία μου εκεί πέρα; Κρατούσα λοιπόν την άναπνοή μου και χωρίς να θέλω παρακολουθούσα τόν τέλος της συνομιλίας του, ή όποια, χωρίς άλλο, θά είχε άρχίσει πριν από πολλή ώρα.

—Και πούος ήταν εκείνος με τόν όποιο μιλούσε κατάκλειστος; ρώτησε ο Ροδόλφος τη Λουίζα.

—Δεν ξέρω, κύριε, ή φωνή του μού ήταν άγνωστη...

—Και τί έλεγαν;

—Σας είπα πώς μιλούσαν από ώρα. “Εγώ άκουσα μονάχα τά εξής: “Τό πράγμα είν’ ά-

πλούστατο, έλεγε ο άγνωστος. Κάποιος ύποπτος τύπος, άνομαζόμενος Κοκκινόγερης, με γνώρισε για την ύπόθεσι για την όποια σοι μιλούσα προηγούμενως με μιά οικογένεια έγκληματική, πού βρίσκεται έγκατεστημένη σ’ ένα μικρό νησάκι κοντά στο “Ασιέρ. Στην οικουμένη όλόκληρη δεν άπαρχουν χειρότεροι κακούργοι από αυτούς. “Ο πατέρας τους και ο παππούς τους πέθαναν επάνω στη λαιμητόμο. Δυό από τά παιδιά είνε στα κάτεργα, καταδικασμένα σε ιούθια. “Αλλά μένουν άκόμα ή μητέρα, τρεις γιοι και δυό κόρες, ο ένας χειρότερος από τόν άλλο... Είνε άνθρωποι πού δεν τού έχουν τίποτε να σκοτώσουν για ένα τάλληρο... “Αλλά έμεις δεν χρειαζόμαστε τώρα από αυτούς τέτοιες υπηρεσίες... Τό μόνο πού μάς χρειάζεται, είνε να δαχτούν να φιλοξενήσουν τη νέα για την όποια μού μίλησες. Οί Γκαγιάρ — έτσι ονομάζεται τόν σκυλλολόι αυτό — θά της σπνήν ή σαν μιά τίμια οικογένεια ψαράδων... Θά πάω κι’ εγώ εκεί εκ μέρους σου, θά της κάνω δυό-τρεις έπισκέψεις, θά της δώσω ένα φάρμακο... κι’ έτσι θά τη στελίσω να ήσυχάση για πάντα στο νεκροταφείο της “Ασιέρ. Στά χωριά οι θάνατοι περνούν άπαράσηρτοι. Καί τότε σκοπεύεις να τη στείλεις στο νησί τών “Ασιέρ, για να προφτάσω να είδοποιήσω σχετικώς τούς Γκαγιάρ;... ρώτησε ο άγνωστος, τελειώνοντας την όμιλία του. “Μεθούριο, άπάντησε ο Ζάκ-Φεράν — και θά της πώ ότι ένας γιατρός, ο έόκτωρ Βικέντ, θά πήγαινε εκ μέρους μου να τη κύτταξε... “Ο άγνωστος γέλασε και είπε: “Δόκτωρ Βικέντ;... “Α! ώστε αυτό θά είνε τόν καινούργιο μου όνομα;... “Τί άισχρό κι’ έγκληματικό μυστήριο είν’ αυτό πάλι; είπε ο Ροδόλφος, τού όποιο ή άπορία μεγάλωνε όλοένα.

—Δεν είνε καθόλου μυστήριο, άπάντησε ή Λουίζα... Θά ήθε πώς συνδέεται μ’ ένα έγκλημα πού σάς είνε ήδη γνωστό...

Και συνεχίζοντας εξακολούθησε: “Επειτ’ από μιά στιγμή, τούς άκουσα να σηκώνονται από τις καρέκλες τους, πράγμα πού σημαίνει πώς ή συνομιλία τους είχε τελειώσει. “Θεωρώ περιττό να σου συστήσω να μείνη τόν πράγμα μυστικό, είπε ο Ζάκ-Φεράν. “Οπως κρατάς εσύ μένα, κρατάω κι’ εγώ εσένα... “Ο άγνωστος τότε τού άπάντησε: “Δεν ύπαρχει κανένας λόγος να φοβασαι. “Εμείς οι δυό είμαστε χορηγοί ο ένας στόν άλλο... Είδες τί πρόθυμος πού φάνηκα!... Μόλις έλαβα τόν γράμμα σου, έτρεξα ναρθώ δώ... Χαίρε λοιπόν, άγαπητέ μου συνεργάτα... Μην εαχνάς τόν νησί της “Ασιέρ, πούς ψαράδες Γκαγιάρ, και τόν γιατρό Βικέντ. Χαίρε σ’ αυτές τις τρεις μαγικές λέξεις, ή νέα για την όποια μού μίλησες, θά βρσκεται έπειτ’ από όχτώ ήμέρες στόν άλλο κόσμο... Καί τότε άκουσα να βγαίνουν έξω. “Επ’ αμφελήθηκα τότε κι’ εγώ της

Μ’ άρπαξε από τόν λαιμό, σαν νάθελε να με πνίξη!...

ευκαιρίας για να φύγω σαν κλέφτης από εκεί μέσα και ν' ανέβω γρήγορα-γρήγορα στην κάμαρή μου, τρέμοντας σύγκορμη και πολύ χειρότερα απ' ό,τι ήμουν προγουμένως. "Επειτ' από δυο άδρες ήρθε και με βρήκε εκεί η οικονόμος, η Σεραφίνα, και μου είπε: «Σε ζητάει ο αφέντης... Νά δης τι καλός που θα φανή για σένα, παρ' όλα όσα του έκανες. "Ε-λα, κατέβαινε... Πολύ χαλασμένη μου φαίνεται ή όφι. σου... Τώρα όμως που θ' άκούσης τί θά σου πη, θά συνέλθης...» "Ε-γώ, χωρίς να πω λέξη, άκολούθησα την κυρά Σεραφίνα στο δωμάτιο του αφέντη μου. Μόλις τόν είδα, ανατρίχιασα χωρίς να το θέλω. Κι' όμως δεν φαινόταν τόσο άγριος, όπως ήταν πάντα... Με κύτταξε λίγη ώρα στα μάτια, σαν να ήθελε να μαντέψει το βάθος τών σκέψεών μου και τέλος μου είπε:

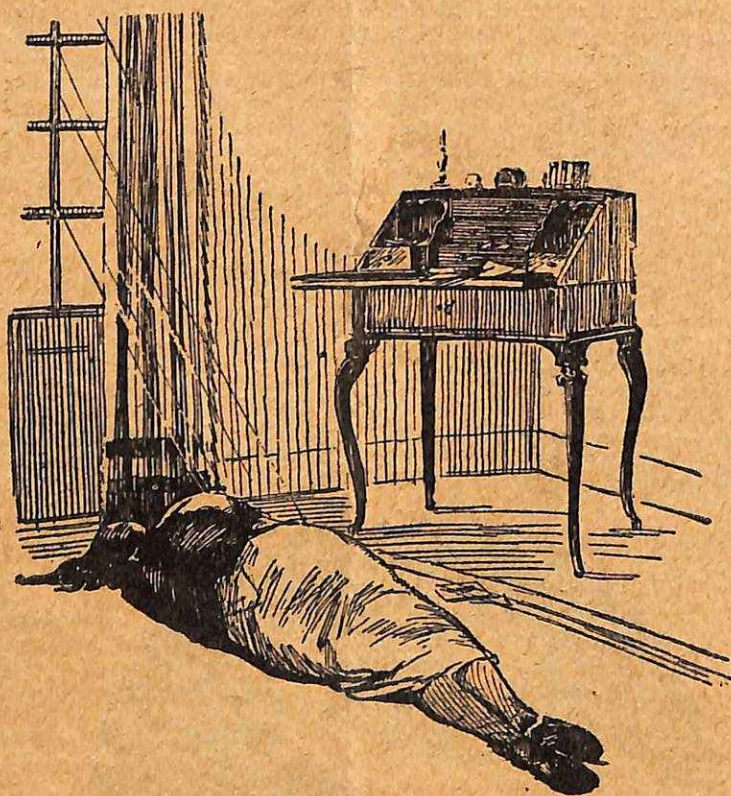
«Πολύ χαλασμένη μου φαίνεται σήμερα.
«Υποφέρω πολύ, αφέντη, του άποκρίθηκα.
«Αυτό είναι πολύ φυσικό... Είπε συνέπεια της καταστάσεως σου και τών κόπων που καταβάλλεις για να μη φανερωθείς. Παρ' όλ' αυτά όμως, παρ' όλα τά ψέμματά σου, παρ' όλη την κακή διαγωγή σου και τη χθεσινή άδιακρισία σου που ήρθες και κρυφάκουγες στην κάμαρή μου, σε λυπάμαι... Σε λίγες μέρες, δεν θά μπορείς πια να κρύψεις την κοιλιά σου. Μολονότι μπροστά στον άγιο έφημέριο σε επέπληξα άυστηρά, όπν. σου έπρεπε άλλωστε, γιατί στα μάτια του κόσμου είναι τέτοιο πράγμα θά ντροπιάζε το τίμιο σπίτι σου, συλλογιστικά τ' δυστυχισμένη σου οικογένεια, ή όποια δεν φταίει σε τίποτε... Γι' αυτό λοιπόν άποφάσισα να σε βοηθήσω.
«Ω! αφέντη μου, φώναξα, αυτή ή ανέλπιστη καλωσύνη σας με κάνει να τά ξεχάσω όλα...
«Νά τά ξεχάσης;... Τί να ξεχάσης; με ρώτησε εξαγριωμένος.
«Τίποτε... Τίποτε... Συγχωρήστε με, τραύλισα φοβισμένη.
«Άκουσε, εξακολούθησε εκείνος. Σήμερα θα πιάς να δής τόν πατέρα σου και θά τού πης ότι θά σε στείλω για δυο-τρεις μήνες στην έξοχή για να φυλάξης ένα κτήμα που άγόρασα τελευταία κι' ότι στο διάστημα της άπουσίας σου θά τού στέλνω εγώ τόν μισθό σου. Άβριο θά φύγης από τόν Παρίσι... Θά σου δώσω μια συστατική έπιστολή για κάποιον κυρά Γκαγιάρ, μητέρα μιάς τίμιας οικογένειας ψαρδών, ή όποια κατοικεί σ' ένα νησάκι κοντά στο Άσνιέρ. Θά τούς πης ότι είσαι έπαρχιώτισσα κι' ότι έρχεσαι από την πατρίδα σου. Μην τούς πης τίποτε περισσότερο. Η κυρά Γκαγιάρ θά σ' έχη σαν κόρη της κι' έδωκε γιατρός φίλος μου, ο βέ-κτωρ Βικέντ, θάρχεται εκεί να σε βλέπει συχνά... Βλέπεις τί καλός που είμαι για σένα.
«Ω! τί φριχτή σκευωρία, εί-πε ο Ροδόλφος. Τώρα καταλαβαίνω. Ο Ζάκ-Φεράν, με την υποψία ότι τόν προηγούμενο

βράδυ, είχες άκούσει κάποιον τρομερά μυστικά του, ήθελε να σε θανατώσει... Φαντάζομαι, δυστυχισμένη, τόν τρώω σου...
«Ναι, είπε ή Λουίζα. Δεν ήξερα τί να τού άπαντήσω, σά-λευε τόν λογικό μου, τόν έβλεπα με φόκη... "Αν τού έλεγα πως ήξερα τά σχέδιά του—και μου ήρθε στο στόμα να τού τώ πώ, αλλά ο Θεός με κράτησε—ήταν ικανός να με σκοτώσει εκεί επί τόπου... Βλέποντας λοιπόν ότι δεν τού άπαντούσα κι' ότι τόν εκύτταζα σαστισμένη, με ρώτησε άνυπόμονα:

«Δέν άκούς τί σου λέω;...
«Άκουσα... αφέντη, τού άπάντησα τρέμοντας. Μά... μά δεν θά πάω στην έξοχή...
«Γιατί;... Θά έχης όλες τις άναπαύσεις σου εκεί που σε στέλνω...
«Όχι!... Όχι! Δεν θά πάω... Προτίμησα να μείνω στο Παρίσι, και να μην άπομακρυνθώ απ' την οικογένειά μου. Θά ής τά πώ όλα κι' άς πεθάνω

πατέρα σου, να τού πης ότι σ' έδιωξα και να έτοιμαστή κι' αυτός για τή φυλακή.
«Έμεινα μόνη, σφριασμένη στο πτώμα. Δέν είχα πια ούτε τή δύναμη να σηκωθώ. Σε λίγο ήρθε ή κυρά Σεραφίνα, ή όποια με σήκωσε και με βοήθησε να πάω στην κάμαρή μου. "Εκεί έπεσα στο κρεβάτι μου κι' έμεινα σ' αυτό όλη τή νύχτα, χωρίς κανείς νάρθη να με δει... Τά τόσα μου μαρτύρια, είχαν τρομερό άποτέλεσμα. Κατά τή μια μετά τά με-σάνυχτα, ένοιωσα πόνους τρομερούς. Κατάλαβα τότε ότι θά έφερνα υτόν κόσμο τόν δυστυχισμένο παιδί μου πρό τού καιρού του.

«Και γιατί δεν φώναγες να ζητήσης βοήθεια; ρώτησε ο Ροδόλφος.
«Φοβήθηκα, κύριε... "Ηξε-ρα πως ο Ζάκ Φεράν ήθελε να γλυτώσει από μένα. Θά φώνα-ζε απ' την οικογένειά μου. Θά ής τά πώ όλα κι' άς πεθάνω

"Έμεινα μόνη, σφριασμένη στο πτώμα..."

από τή ντροπή μου!...
«Παράξενο! είπε ο Ζάκ-Φεράν, συγκρατώντας ακόμα τόν θυμό του και κυττάζοντάς με με προσοχή. Γιατί άλλάγες τόσο γρήγορα γνώμη; Προη-τερα φαινόσουν εύχαριστημένη...
«Κατάλαβα τότε ότι, άν με μάντευε, ήμουν χαμένη... Γι' αυτό τού άπάντησα ότι φαινό-μουν εύχαριστημένη, γιατί έλ-πιζα πως θά φρόντιζε να γενι-νίσω μέσα στο Παρίσι κι' όχι ν' άπομακρυνθώ απ' τούς γο-νείς μου.
«Αλλά, ανόητη, έσύ τώρα τούς άτιμάζεις τούς γονείς σου! φώναξε και, μη μπορών-τας πια να κρατηθώ, με άρ-παξε από τόν μπράτσο και μ' έσπρωξε τόσο δυνατά, ώστε σωριάστηκα κάτω... Σου δίνω- ως άβριο προθεσμία! φώναξε. Άβριο θά φύγης από δω: Θά πιάς ή στους Γκαγιάρ ή στού

τό σπιτί τού αφέντη μου, πράγμα άλλωστε που σκόπευε να μού τόν κάνει σε λίγες μέ-ρες στο σπιτί τών Γκαγιάρ. Μπορούσε κι' ο ίδιος ο αφέν-της μου να με πνίξη και να πη-δή τή πεθάνω άπάνω στον τοκε-τό. Άλλοίμονο, κύριέ μου. Οί φόβοι μου αύτοι ήταν άνόητοι, εκείνη όμως τή στιγμή με έλ-χαν κυριεύσει δολόκληρη. Και σ' αυτό άκριβώς όφείλεται ή δυστυχία μου, γιατί άν ζητού-σα εκείνη τή στιγμή βοήθεια, δεν θά μ' ένοχοποιούσαν τώ-ρα ότι θανάτωσα τόν παιδί μου... "Επιπια λοιπόν τις φω-νές που μου έφερναν οί πόνοι μου, δαγκώνοντας τόν πόνο για να μην άκουστώ... Τέλος, ύστερ' από άνυπόφορα μαρτύ-ρια, μόνη, μέσα στο σκοτάδι, γέννησα τόν δυστυχισμένο πλά-σμα, τού όποιου ο θάνατος προήλθε απ' τόν πρώτον τοκε-τό... γιατί είναι ψέμμα πως τόν

σκοτώσα εγώ... "Όχι! Αυτό είν' ένα φριχτό ψέμμα... Μέσα στην άπαισία νύχτα, ένοιωσα μια στιγμή παρής χαράς. ό-ταν πήρα στην άγκαλιά μου τόν παιδί μου και τόν γλυκοφι-λησα.
Και ή Λουίζα άνυλόθηκε σε λυγμούς.
"Ο Μορέλ άκουσε τή διήγη-ση τής κόρης του με μιά πέν-θιμη άπάθεια, ή όποια φόβιζε πολύ τόν Ροδόλφο. "Όταν τήν είδε ν' αναλύετε σε δάκρυα, τήν κύτταξε στά μάτια και εί-πε:

«Κλαίει... Κλαίει!... Γιατί τάχα κλαίει;...
«Επειτά όμως, από ένα μικρό διαταγμό, εξακολούθησε: «Α... ναι... ναι... ο σύμβο-λαιογράφος... τί;... "Εξακο-λούθησε, καλή μου Λουίζα... είσαι κόρη μου έσύ... και σ' ά-γαπάω... "Ω! Θεέ μου! Θεέ μου... Τό κεφάλι μου θά σπά-ση από τόν πόνο...
«Είδες, πατέρα μου, ότι δεν φταίω εγώ καθόλου;... "Ε, πατέρα μου;
«Ναι... ναι...
«Τώρα με συγχωρή-
«Ναι.
«Άληθινά;
«Ναι... ναι... αληθινά... "Ω! εγώ σ' άγαπώ πάντοτε... Μη σε μέλλει... Μά τόν κεφάλι μου... τόν κεφάλι μου...
"Η Λουίζα γύρισε και κύττα-ξε τόν Ροδόλφο φοβισμένη.
«Υποφέρει... είπε ο πρίγ-κηψ.
«Άφησέ τον. "Εξακολού-θησε...

«Καθώς φιλούσα όμως τόν παιδί μου, εξαφνιάστηκα πού δεν τόν ένοιωσα ν' αναπνέη!... "Αλλά είπα μέσα μου: «Η ά-ναπνοή ενός τόσο μικρού πλά-σματος ούτε θ' άκούγεται καν...» "Επειτα μού φαινόταν πολύ ψυχρό. "Ηθελα να τόν δω, αλλά δεν είχα φώς... Πε-ρίμενα να ζημερώσει, προσ-παθώντας να τόν ζεστάνω ό-πως μπορούσα, αλλά μού φαινόταν ότι πάγωνε ολοένα και πιο πολύ... Τέλος, τήν αυ-γή, έφερα τόν παιδί μου κοντά παράθυρο... και είδα πως ήταν ευλιασμένο, πως είχε παγώ-σει... Κόλλησα τά χείλη μου στά χείλη του για να νοιώσω τήν πνοή του... μα τίποτε... "Ε-βαλα τόν χέρι μου άπάνω στην καρδιά του, μα δεν χτυπού-σε... "Ηταν νεκρό...
Και ή Λουίζα άναλόθηκε σε νέα δάκρυα.
«Ω! μού είναι αδύνατο να περιγράψω αυτό που ένοιωσα εκείνη τή στιγμή, εξακολούθη-σε ή νέα. "Όσα συνέβησαν κυ-τότιν, τα θυμάμαι συγκεκριμέ-να σαν ένα όνειρο... Με κυρί-ευσε μ' άπεραντή άπελπισία, ένας φόβος... Δεν φοβόμουν πια μήπως με πνίξει ο αφέν-της μου, αλλά μήπως, όταν έ-δοιν τόν παιδί μου νεκρό υπό όλη τήν σκότωση εγώ... Τότε μού ήρθε μιά ιδέα: Νά κρύ-ψω τόν σωμα του από κάθε βλέμμα... "Ετσι ή άτίμωσί μου δεν θά γινόταν γνωστή και δεν θά έπεσura εναντίον μου τήν όργή τού πατέρα μου... Θά γλύτωνα από τήν εκδίκηση τού Φεράν, επειδή είχε έλευθερωθί πια, θά έφευγα από τόν σπιτί

του και θά πήγαινα σ' ένα άλ-λο... Νά, κύριε, οί λόγοι για τούς όποιους δεν είπα σε κα-νένα τίποτε κι' έκρυφα τόν πτώ-μα τού παιδιού μου από κάθε βλέμμα... "Εσφαλτα, τόν έξερω, αλλά στή θέσι που ήμουν, μι-σώτρελλη σχεδόν, δεν σκέφτη-κα σε πιο κίνδυνο εξέθετα-τον έαυτο μου, άν με άνκευλι-παν...
«Τί μαρτύρια!... Τί μαρτύ-ρια! είπε ο Ροδόλφος με συγ-κίνησι.
«Εντωμεταξύ, ζήμερνε ο-λοένα, εξακολούθησε ή Λουί-ζα. Σε λίγη ώρα θά ξυπνού-σαν στο σπιτί... Τότε δεν έδι-στανα πια. Τύλιξα τόν παιδί μου, όπως μπόρεσα, κατέβηκα σιγά-σιγά και πήγα στο βά-θος τού περιβολιού για ν' ά-νοιξω ένα λάκκο και να τόν θάψω... "Αλλά ή γή ήταν πολύ σκληρή από τήν παγωνιά... Τό-τε έκρυψα τόν παιδί μου στο βάθος ενός ύπογειού, στο ό-ποιο δεν έμπαινε κανείς τόν χει-μώνα. Τόν σκέπασα μ' έν' άδειο κιβώτιο και έναγούρισα στην κάμαρή μου, χωρίς να με άν-τιληφθί κανείς... "Ολ' αυτά, κύριε, όπως σάς είπα, τά θυ-μάμαι συγκεκριμένα... Με τήν τρομερή αδυναμία που είχα, άπορώ κι' εγώ ή ίδια πως τά κατάφερα όλ' αυτά... Στις ένε-τεκα ή ώρα, ήρθε ή κυρά Σε-ραφίνα στην κάμαρή μου, για να δει γιατί δεν είχα κατέβει ακόμα κάτω. Τής άπάντησα ό-τι ήμουν πολύ άρρωστη και τήν παρακάλεσα να μ' αφήσει όλη τήν ημέρα στο κρεβάτι μου κι' ότι αύριο θά έφευγα πια από τόν σπιτί. Αφού ο Ζάκ-Φεράν μ' έδιωχνε, μετά μια ώ-ρα ήρθε κι' ο ίδιος ο σύμβο-λαιογράφος και μού είπε: «Υ-ποφέρεις σήμερα πιο πολύ... Αυτές είναι ή συνέπειες της ι-σχυρογνωμοσύνης σου... "Αν άκούγες ό,τι σου έλεγα, θά βρισκόσουν σήμερα κοντά στους καλούς έκείνους ψαρά-δες, οι όποιοι θά σε περιποιόν-τουσαν σαν τούς γονείς σου... "Ωστόσο και πάλι ή καρδιά μου σε πονεί για τήν κατάστα-σί σου και θά είδοποιήσω τόν δόκτορα Βικέντ νάρθη να σε δει άπόψε». "Ακούγοντας τά λό-για του αύτά, ανατρίχιασα ά-πο τόν φόβο μου. "Αποκρίθηκα ώστόσο στον αφέντη μου ότι έ-σφαλα πολύ, γιατί χθές τόν βράδυ δεν είχα δεχτή τήν πρό-τασί του κι' ότι ήμουν σήμερα πρόθυμη να τή δεχτώ. "Επειδή όμως δεν ήμουν ακόμα σε κα-τάσταση να φύγω, τόν παρα-κάλεσα να μ' αφήσει ως τή με-μεθομένη κι' ότι ήταν περι-τόν νάρθη ο δόκτορ Βικέντ. Κυταλαβαίνετε γιατί τού τόν εί-πα αυτό; "Ηθελα να κερδίσω καιρό, γιατί είχα πια τήν ά-πόφασι να φύγω από τόν σπιτί του και να γυρίσω στον πατέ-ρα μου. "Ακούγοντας τήν υπό-σχεσί μου αυτή, ο Ζάκ-Φεράν ήσύχασε... "Αλλά σε άμέσως τρόπο, άρχισε να μού φέρε-ται με γλυκύτητα και ύσηση να πρώτη φορά στην κυρά Σεραφίνα να μού δίνει ήτι νραιάζομαι. "Όλη εκείνη τήν ήμέρα τήν πέσσα με μιά θα-νάσιμη αγωνία... "Ετρεμα σε κάθε στιγμή μήπως ανακαλύ-

ψουν τόν πτώμα τού παιδιού μου. "Ενα μόνο πράγμα έπι-νομούσα: Νά πιάη τόν κρύο, να μαλακώσει ή γή και να μπόρεσω να τή σκαψώ... Σε λίγο άρχισε να πέφτει χιόνι... Κι' αυτό μού έδωσε έλπίδες... "Εμεινα όλη τή μέρα στο κρεβ-βάτι. Σάν νύχτωσε, περίμενα πρώτα να κοιμηθούν όλοι, κα-τόπιν βρήκα τή δύναμη να ση-κωθώ και να πεταχτώ ως τόν γειτονικό κρεοπωλή για να τού ζητήσω ένα μικρό τσεκού-ρι, απ' αυτά που σκίζουν έύ-λα, για ν' άνοιξω ένα λάκκο στη γή, τή σκεπασμένη από χι-όνι... Άρκίμασα μεγάλες δυ-σκολίες και τέλος τά κατάφε-ρα ν' άνοιξω ένα μικρό λάκκο. Πήρα τότε τόν πτώμα, έκλαψα πολύ από πάνω του και τόν έθα-ψα όπως μπορούσα... Δεν ήξε-ρα τί προσευχές λένε στους νε-κρούς... "Εγώ είπα ένα «Πι-στεύω» κι' ένα «Πάτερ "Ημών» και παρακάλεσα τόν Θεό να δε-χτή τόν παιδί μου άνάμεσα στους άγγέλους του... "Η καρ-διά μου δεν βαστούσε να τού ρίξω χρώμα από πάνω... "Ω!

«Και ή Λουίζα άνυλόθηκε σε λυγμούς.
"Ο Μορέλ άκουσε τή διήγη-ση τής κόρης του με μιά πέν-θιμη άπάθεια, ή όποια φόβιζε πολύ τόν Ροδόλφο. "Όταν τήν είδε ν' αναλύετε σε δάκρυα, τήν κύτταξε στά μάτια και εί-πε:

«Κλαίει... Κλαίει!... Γιατί τάχα κλαίει;...
«Επειτά όμως, από ένα μικρό διαταγμό, εξακολούθησε: «Α... ναι... ναι... ο σύμβο-λαιογράφος... τί;... "Εξακο-λούθησε, καλή μου Λουίζα... είσαι κόρη μου έσύ... και σ' ά-γαπάω... "Ω! Θεέ μου! Θεέ μου... Τό κεφάλι μου θά σπά-ση από τόν πόνο...
«Είδες, πατέρα μου, ότι δεν φταίω εγώ καθόλου;... "Ε, πατέρα μου;
«Ναι... ναι...
«Τώρα με συγχωρή-
«Ναι.
«Άληθινά;
«Ναι... ναι... αληθινά... "Ω! εγώ σ' άγαπώ πάντοτε... Μη σε μέλλει... Μά τόν κεφάλι μου... τόν κεφάλι μου...
"Η Λουίζα γύρισε και κύττα-ξε τόν Ροδόλφο φοβισμένη.
«Υποφέρει... είπε ο πρίγ-κηψ.
«Άφησέ τον. "Εξακολού-θησε...

«Καθώς φιλούσα όμως τόν παιδί μου, εξαφνιάστηκα πού δεν τόν ένοιωσα ν' αναπνέη!... "Αλλά είπα μέσα μου: «Η ά-ναπνοή ενός τόσο μικρού πλά-σματος ούτε θ' άκούγεται καν...» "Επειτα μού φαινόταν πολύ ψυχρό. "Ηθελα να τόν δω, αλλά δεν είχα φώς... Πε-ρίμενα να ζημερώσει, προσ-παθώντας να τόν ζεστάνω ό-πως μπορούσα, αλλά μού φαινόταν ότι πάγωνε ολοένα και πιο πολύ... Τέλος, τήν αυ-γή, έφερα τόν παιδί μου κοντά παράθυρο... και είδα πως ήταν ευλιασμένο, πως είχε παγώ-σει... Κόλλησα τά χείλη μου στά χείλη του για να νοιώσω τήν πνοή του... μα τίποτε... "Ε-βαλα τόν χέρι μου άπάνω στην καρδιά του, μα δεν χτυπού-σε... "Ηταν νεκρό...
Και ή Λουίζα άναλόθηκε σε νέα δάκρυα.
«Ω! μού είναι αδύνατο να περιγράψω αυτό που ένοιωσα εκείνη τή στιγμή, εξακολούθη-σε ή νέα. "Όσα συνέβησαν κυ-τότιν, τα θυμάμαι συγκεκριμέ-να σαν ένα όνειρο... Με κυρί-ευσε μ' άπεραντή άπελπισία, ένας φόβος... Δεν φοβόμουν πια μήπως με πνίξει ο αφέν-της μου, αλλά μήπως, όταν έ-δοιν τόν παιδί μου νεκρό υπό όλη τήν σκότωση εγώ... Τότε μού ήρθε μιά ιδέα: Νά κρύ-ψω τόν σωμα του από κάθε βλέμμα... "Ετσι ή άτίμωσί μου δεν θά γινόταν γνωστή και δεν θά έπεσura εναντίον μου τήν όργή τού πατέρα μου... Θά γλύτωνα από τήν εκδίκηση τού Φεράν, επειδή είχε έλευθερωθί πια, θά έφευγα από τόν σπιτί

του και θά πήγαινα σ' ένα άλ-λο... Νά, κύριε, οί λόγοι για τούς όποιους δεν είπα σε κα-νένα τίποτε κι' έκρυφα τόν πτώ-μα τού παιδιού μου από κάθε βλέμμα... "Εσφαλτα, τόν έξερω, αλλά στή θέσι που ήμουν, μι-σώτρελλη σχεδόν, δεν σκέφτη-κα σε πιο κίνδυνο εξέθετα-τον έαυτο μου, άν με άνκευλι-παν...
«Τί μαρτύρια!... Τί μαρτύ-ρια! είπε ο Ροδόλφος με συγ-κίνησι.
«Εντωμεταξύ, ζήμερνε ο-λοένα, εξακολούθησε ή Λουί-ζα. Σε λίγη ώρα θά ξυπνού-σαν στο σπιτί... Τότε δεν έδι-στανα πια. Τύλιξα τόν παιδί μου, όπως μπόρεσα, κατέβηκα σιγά-σιγά και πήγα στο βά-θος τού περιβολιού για ν' ά-νοιξω ένα λάκκο και να τόν θάψω... "Αλλά ή γή ήταν πολύ σκληρή από τήν παγωνιά... Τό-τε έκρυψα τόν παιδί μου στο βάθος ενός ύπογειού, στο ό-ποιο δεν έμπαινε κανείς τόν χει-μώνα. Τόν σκέπασα μ' έν' άδειο κιβώτιο και έναγούρισα στην κάμαρή μου, χωρίς να με άν-τιληφθί κανείς... "Ολ' αυτά, κύριε, όπως σάς είπα, τά θυ-μάμαι συγκεκριμένα... Με τήν τρομερή αδυναμία που είχα, άπορώ κι' εγώ ή ίδια πως τά κατάφερα όλ' αυτά... Στις ένε-τεκα ή ώρα, ήρθε ή κυρά Σε-ραφίνα στην κάμαρή μου, για να δει γιατί δεν είχα κατέβει ακόμα κάτω. Τής άπάντησα ό-τι ήμουν πολύ άρρωστη και τήν παρακάλεσα να μ' αφήσει όλη τήν ημέρα στο κρεβάτι μου κι' ότι αύριο θά έφευγα πια από τόν σπιτί. Αφού ο Ζάκ-Φεράν μ' έδιωχνε, μετά μια ώ-ρα ήρθε κι' ο ίδιος ο σύμβο-λαιογράφος και μού είπε: «Υ-ποφέρεις σήμερα πιο πολύ... Αυτές είναι ή συνέπειες της ι-σχυρογνωμοσύνης σου... "Αν άκούγες ό,τι σου έλεγα, θά βρισκόσουν σήμερα κοντά στους καλούς έκείνους ψαρά-δες, οι όποιοι θά σε περιποιόν-τουσαν σαν τούς γονείς σου... "Ωστόσο και πάλι ή καρδιά μου σε πονεί για τήν κατάστα-σί σου και θά είδοποιήσω τόν δόκτορα Βικέντ νάρθη να σε δει άπόψε». "Ακούγοντας τά λό-για του αύτά, ανατρίχιασα ά-πο τόν φόβο μου. "Αποκρίθηκα ώστόσο στον αφέντη μου ότι έ-σφαλα πολύ, γιατί χθές τόν βράδυ δεν είχα δεχτή τήν πρό-τασί του κι' ότι ήμουν σήμερα πρόθυμη να τή δεχτώ. "Επειδή όμως δεν ήμουν ακόμα σε κα-τάσταση να φύγω, τόν παρα-κάλεσα να μ' αφήσει ως τή με-μεθομένη κι' ότι ήταν περι-τόν νάρθη ο δόκτορ Βικέντ. Κυταλαβαίνετε γιατί τού τόν εί-πα αυτό; "Ηθελα να κερδίσω καιρό, γιατί είχα πια τήν ά-πόφασι να φύγω από τόν σπιτί του και να γυρίσω στον πατέ-ρα μου. "Ακούγοντας τήν υπό-σχεσί μου αυτή, ο Ζάκ-Φεράν ήσύχασε... "Αλλά σε άμέσως τρόπο, άρχισε να μού φέρε-ται με γλυκύτητα και ύσηση να πρώτη φορά στην κυρά Σεραφίνα να μού δίνει ήτι νραιάζομαι. "Όλη εκείνη τήν ήμέρα τήν πέσσα με μιά θα-νάσιμη αγωνία... "Ετρεμα σε κάθε στιγμή μήπως ανακαλύ-

ψουν τόν πτώμα τού παιδιού μου. "Ενα μόνο πράγμα έπι-νομούσα: Νά πιάη τόν κρύο, να μαλακώσει ή γή και να μπόρεσω να τή σκαψώ... Σε λίγο άρχισε να πέφτει χιόνι... Κι' αυτό μού έδωσε έλπίδες... "Εμεινα όλη τή μέρα στο κρεβ-βάτι. Σάν νύχτωσε, περίμενα πρώτα να κοιμηθούν όλοι, κα-τόπιν βρήκα τή δύναμη να ση-κωθώ και να πεταχτώ ως τόν γειτονικό κρεοπωλή για να τού ζητήσω ένα μικρό τσεκού-ρι, απ' αυτά που σκίζουν έύ-λα, για ν' άνοιξω ένα λάκκο στη γή, τή σκεπασμένη από χι-όνι... Άρκίμασα μεγάλες δυ-σκολίες και τέλος τά κατάφε-ρα ν' άνοιξω ένα μικρό λάκκο. Πήρα τότε τόν πτώμα, έκλαψα πολύ από πάνω του και τόν έθα-ψα όπως μπορούσα... Δεν ήξε-ρα τί προσευχές λένε στους νε-κρούς... "Εγώ είπα ένα «Πι-στεύω» κι' ένα «Πάτερ "Ημών» και παρακάλεσα τόν Θεό να δε-χτή τόν παιδί μου άνάμεσα στους άγγέλους του... "Η καρ-διά μου δεν βαστούσε να τού ρίξω χρώμα από πάνω... "Ω!

«Και ή Λουίζα άνυλόθηκε σε λυγμούς.
"Ο Μορέλ άκουσε τή διήγη-ση τής κόρης του με μιά πέν-θιμη άπάθεια, ή όποια φόβιζε πολύ τόν Ροδόλφο. "Όταν τήν είδε ν' αναλύετε σε δάκρυα, τήν κύτταξε στά μάτια και εί-πε:

«Κλαίει... Κλαίει!... Γιατί τάχα κλαίει;...
«Επειτά όμως, από ένα μικρό διαταγμό, εξακολούθησε: «Α... ναι... ναι... ο σύμβο-λαιογράφος... τί;... "Εξακο-λούθησε, καλή μου Λουίζα... είσαι κόρη μου έσύ... και σ' ά-γαπάω... "Ω! Θεέ μου! Θεέ μου... Τό κεφάλι μου θά σπά-ση από τόν πόνο...
«Είδες, πατέρα μου, ότι δεν φταίω εγώ καθόλου;... "Ε, πατέρα μου;
«Ναι... ναι...
«Τώρα με συγχωρή-
«Ναι.
«Άληθινά;
«Ναι... ναι... αληθινά... "Ω! εγώ σ' άγαπώ πάντοτε... Μη σε μέλλει... Μά τόν κεφάλι μου... τόν κεφάλι μου...
"Η Λουίζα γύρισε και κύττα-ξε τόν Ροδόλφο φοβισμένη.
«Υποφέρει... είπε ο πρίγ-κηψ.
«Άφησέ τον. "Εξακολού-θησε...

«Καθώς φιλούσα όμως τόν παιδί μου, εξαφνιάστηκα πού δεν τόν ένοιωσα ν' αναπνέη!... "Αλλά είπα μέσα μου: «Η ά-ναπνοή ενός τόσο μικρού πλά-σματος ούτε θ' άκούγεται καν...» "Επειτα μού φαινόταν πολύ ψυχρό. "Ηθελα να τόν δω, αλλά δεν είχα φώς... Πε-ρίμενα να ζημερώσει, προσ-παθώντας να τόν ζεστάνω ό-πως μπορούσα, αλλά μού φαινόταν ότι πάγωνε ολοένα και πιο πολύ... Τέλος, τήν αυ-γή, έφερα τόν παιδί μου κοντά παράθυρο... και είδα πως ήταν ευλιασμένο, πως είχε παγώ-σει... Κόλλησα τά χείλη μου στά χείλη του για να νοιώσω τήν πνοή του... μα τίποτε... "Ε-βαλα τόν χέρι μου άπάνω στην καρδιά του, μα δεν χτυπού-σε... "Ηταν νεκρό...
Και ή Λουίζα άναλόθηκε σε νέα δάκρυα.
«Ω! μού είναι αδύνατο να περιγράψω αυτό που ένοιωσα εκείνη τή στιγμή, εξακολούθη-σε ή νέα. "Όσα συνέβησαν κυ-τότιν, τα θυμάμαι συγκεκριμέ-να σαν ένα όνειρο... Με κυρί-ευσε μ' άπεραντή άπελπισία, ένας φόβος... Δεν φοβόμουν πια μήπως με πνίξει ο αφέν-της μου, αλλά μήπως, όταν έ-δοιν τόν παιδί μου νεκρό υπό όλη τήν σκότωση εγώ... Τότε μού ήρθε μιά ιδέα: Νά κρύ-ψω τόν σωμα του από κάθε βλέμμα... "Ετσι ή άτίμωσί μου δεν θά γινόταν γνωστή και δεν θά έπεσura εναντίον μου τήν όργή τού πατέρα μου... Θά γλύτωνα από τήν εκδίκηση τού Φεράν, επειδή είχε έλευθερωθί πια, θά έφευγα από τόν σπιτί

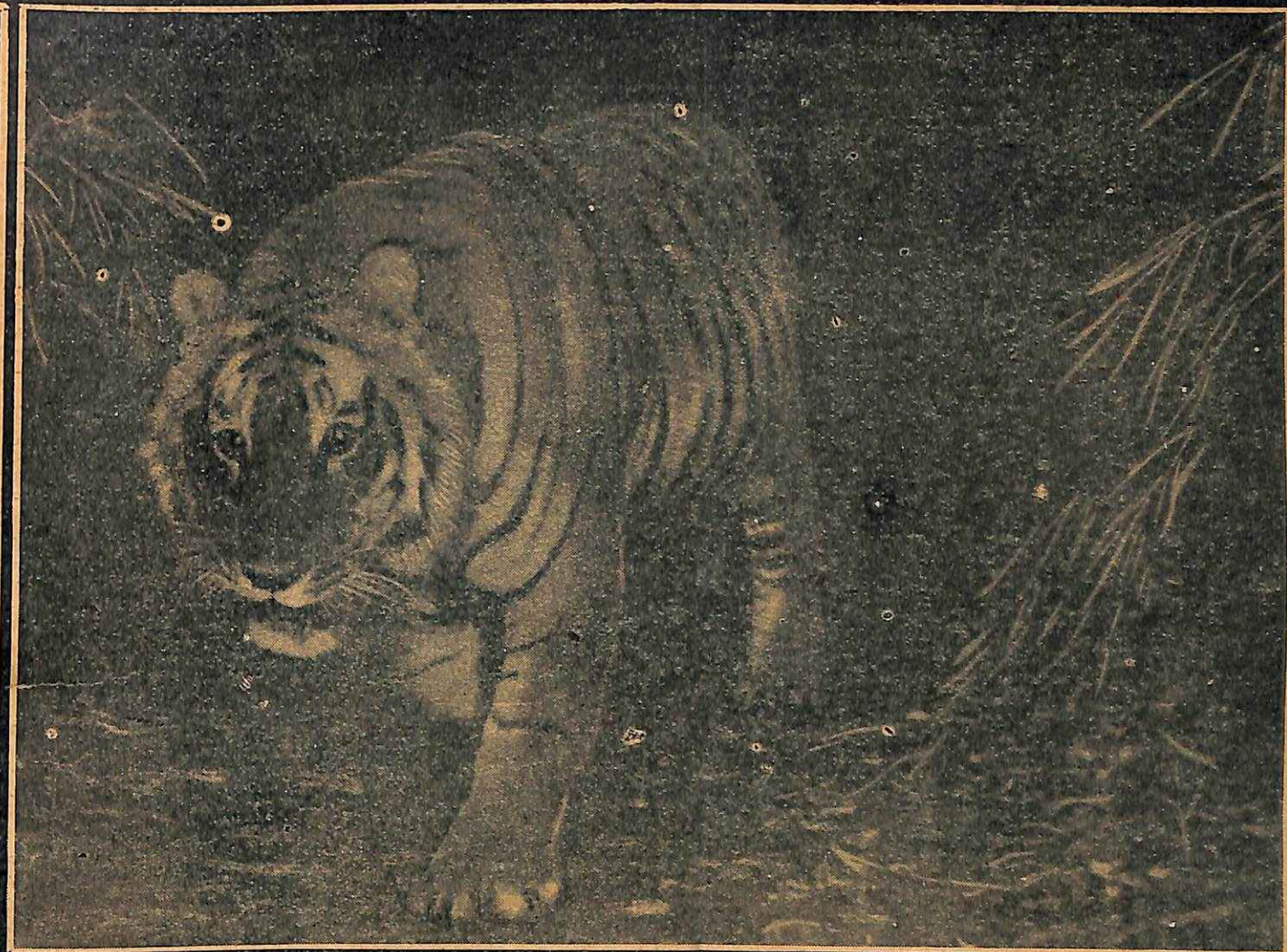
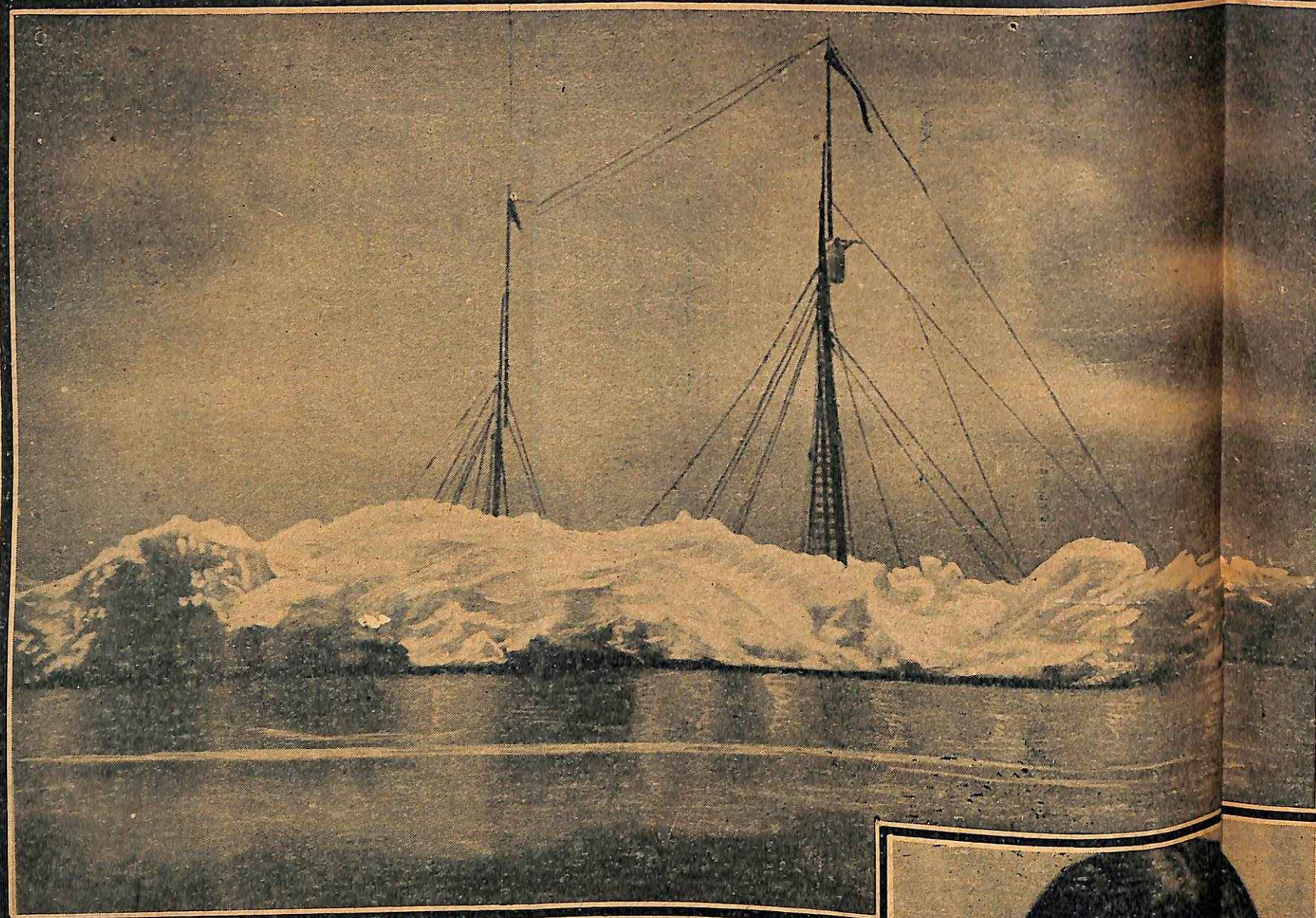
του και θά πήγαινα σ' ένα άλ-λο... Νά, κύριε, οί λόγοι για τούς όποιους δεν είπα σε κα-νένα τίποτε κι' έκρυφα τόν πτώ-μα τού παιδιού μου από κάθε βλέμμα... "Εσφαλτα, τόν έξερω, αλλά στή θέσι που ήμουν, μι-σώτρελλη σχεδόν, δεν σκέφτη-κα σε πιο κίνδυνο εξέθετα-τον έαυτο μου, άν με άνκευλι-παν...
«Τί μαρτύρια!... Τί μαρτύ-ρια! είπε ο Ροδόλφος με συγ-κίνησι.
«Εντωμεταξύ, ζήμερνε ο-λοένα, εξακολούθησε ή Λουί-ζα. Σε λίγη ώρα θά ξυπνού-σαν στο σπιτί... Τότε δεν έδι-στανα πια. Τύλιξα τόν παιδί μου, όπως μπόρεσα, κατέβηκα σιγά-σιγά και πήγα στο βά-θος τού περιβολιού για ν' ά-νοιξω ένα λάκκο και να τόν θάψω... "Αλλά ή γή ήταν πολύ σκληρή από τήν παγωνιά... Τό-τε έκρυψα τόν παιδί μου στο βάθος ενός ύπογειού, στο ό-ποιο δεν έμπαινε κανείς τόν χει-μώνα. Τόν σκέπασα μ' έν' άδειο κιβώτιο και έναγούρισα στην κάμαρή μου, χωρίς να με άν-τιληφθί κανείς... "Ολ' αυτά, κύριε, όπως σάς είπα, τά θυ-μάμαι συγκεκριμένα... Με τήν τρομερή αδυναμία που είχα, άπορώ κι' εγώ ή ίδια πως τά κατάφερα όλ' αυτά... Στις ένε-τεκα ή ώρα, ήρθε ή κυρά Σε-ραφίνα στην κάμαρή μου, για να δει γιατί δεν είχα κατέβει ακόμα κάτω. Τής άπάντησα ό-τι ήμουν πολύ άρρωστη και τήν παρακάλεσα να μ' αφήσει όλη τήν ημέρα στο κρεβάτι μου κι' ότι αύριο θά έφευγα πια από τόν σπιτί. Αφού ο Ζάκ-Φεράν μ' έδιωχνε, μετά μια ώ-ρα ήρθε κι' ο ίδιος ο σύμβο-λαιογράφος και μού είπε: «Υ-ποφέρεις σήμερα πιο πολύ... Αυτές είναι ή συνέπειες της ι-σχυρογνωμοσύνης σου... "Αν άκούγες ό,τι σου έλεγα, θά βρισκόσουν σήμερα κοντά στους καλούς έκείνους ψαρά-δες, οι όποιοι θά σε περιποιόν-τουσαν σαν τούς γονείς σου... "Ωστόσο και πάλι ή καρδιά μου σε πονεί για τήν κατάστα-σί σου και θά είδοποιήσω τόν δόκτορα Βικέντ νάρθη να σε δει άπόψε». "Ακούγοντας τά λό-για του αύτά, ανατρίχιασα ά-πο τόν φόβο μου. "Αποκρίθηκα ώστόσο στον αφέντη μου ότι έ-σφαλα πολύ, γιατί χθές τόν βράδυ δεν είχα δεχτή τήν πρό-τασί του κι' ότι ήμουν σήμερα πρόθυμη να τή δεχτώ. "Επειδή όμως δεν ήμουν ακόμα σε κα-τάσταση να φύγω, τόν παρα-κάλεσα να μ' αφήσει ως τή με-μεθομένη κι' ότι ήταν περι-τόν νάρθη ο δόκτορ Βικέντ. Κυταλαβαίνετε γιατί τού τόν εί-πα αυτό; "Ηθελα να κερδίσω καιρό, γιατί είχα πια τήν ά-πόφασι να φύγω από τόν σπιτί του και να γυρίσω στον πατέ-ρα μου. "Ακούγοντας τήν υπό-σχεσί μου αυτή, ο Ζάκ-Φεράν ήσύχασε... "Αλλά σε άμέσως τρόπο, άρχισε να μού φέρε-ται με γλυκύτητα και ύσηση να πρώτη φορά στην κυρά Σεραφίνα να μού δίνει ήτι νραιάζομαι. "Όλη εκείνη τήν ήμέρα τήν πέσσα με μιά θα-νάσιμη αγωνία... "Ετρεμα σε κάθε στιγμή μήπως ανακαλύ-

ψουν τόν πτώμα τού παιδιού μου. "Ενα μόνο πράγμα έπι-νομούσα: Νά πιάη τόν κρύο, να μαλακώσει ή γή και να μπόρεσω να τή σκαψώ... Σε λίγο άρχισε να πέφτει χιόνι... Κι' αυτό μού έδωσε έλπίδες... "Εμεινα όλη τή μέρα στο κρεβ-βάτι. Σάν νύχτωσε, περίμενα πρώτα να κοιμηθούν όλοι, κα-τόπιν βρήκα τή δύναμη να ση-κωθώ και να πεταχτώ ως τόν γειτονικό κρεοπωλή για να τού ζητήσω ένα μικρό τσεκού-ρι, απ' αυτά που σκίζουν έύ-λα, για ν' άνοιξω ένα λάκκο στη γή, τή σκεπασμένη από χι-όνι... Άρκίμασα μεγάλες δυ-σκολίες και τέλος τά κατάφε-ρα ν' άνοιξω ένα μικρό λάκκο. Πήρα τότε τόν πτώμα, έκλαψα πολύ από πάνω του και τόν έθα-ψα όπως μπορούσα... Δεν ήξε-ρα τί προσευχές λένε στους νε-κρούς... "Εγώ είπα ένα «Πι-στεύω» κι' ένα «Πάτερ "Ημών» και παρακάλεσα τόν Θεό να δε-χτή τόν παιδί μου άνάμεσα στους άγγέλους του... "Η καρ-διά μου δεν βαστούσε να τού ρίξω χρώμα από πάνω... "Ω!

«Και ή Λουίζα άνυλόθηκε σε λυγμούς.
"Ο Μορέλ άκουσε τή διήγη-ση τής κόρης του με μιά πέν-θιμη άπάθεια, ή όποια φόβιζε πολύ τόν Ροδόλφο. "Όταν τήν είδε ν' αναλύετε σε δάκρυα, τήν κύτταξε στά μάτια και εί-πε:

«Κλαίει... Κλαίει!... Γιατί τάχα κλαίει;...
«Επειτά όμως, από ένα μικρό διαταγμό, εξακολούθησε: «Α... ναι... ναι... ο σύμβο-λαιογράφος... τί;... "Εξακο-λούθησε, καλή μου Λουίζα... είσαι κόρη μου έσύ... και σ' ά-γαπάω... "Ω! Θεέ μου! Θεέ μου... Τό κεφάλι μου θά σπά-ση από τόν πόνο...
«Είδες, πατέρα μου, ότι δεν φταίω εγώ καθόλου;... "Ε, πατέρα μου;
«Ναι... ναι...
«Τώρα με συγχωρή-
«Ναι.
«Άληθινά;
«Ναι... ναι... αληθινά... "Ω! εγώ σ' άγαπώ πάντοτε... Μη σε μέλλει... Μά τόν κεφάλι μου... τόν κεφάλι μου...
"Η Λουίζα γύρισε και κύττα-ξε τόν Ροδόλφο φοβισμένη.
«Υποφέρει... είπε ο πρίγ-κηψ.
«Άφησέ τον. "Εξακολού-θησε...

του και θά πήγαινα σ' ένα άλ-λο... Νά, κύριε, οί λόγοι για τούς όποιους δεν είπα σε κα-νένα τίποτε κι' έκρυφα τόν πτώ-μα τού παιδιού μου από κάθε βλέμμα... "Εσφαλτα, τόν έξερω, αλλά στή θέσι που ήμουν, μι-σώτρελλη σχεδόν, δεν σκέφτη-κα σε πιο κίνδυνο εξέθετα-τον έαυτο μου, άν με άνκευλι-παν...
«Τί μαρτύρια!... Τί μαρτύ-ρια! είπε ο Ροδόλφος με συγ-κίνησι.
«Εντωμεταξύ, ζήμερνε ο-λοένα, εξακολούθησε ή Λουί-ζα. Σε λίγη ώρα θά ξυπνού-σαν στο σπιτί... Τότε δεν έδι-στανα πια. Τύλιξα τόν παιδί μου, όπως μπόρεσα, κατέβηκα σιγά-σιγά και πήγα στο βά-θος τού περιβολιού για ν' ά-νοιξω ένα λάκκο και να τόν θάψω... "Αλλά ή γή ήταν πολύ σκληρή από τήν παγωνιά... Τό-τε έκρυψα τόν παιδί μου στο βάθος ενός ύπογειού, στο ό-ποιο δεν έμπαινε κανείς τόν χει-μώνα. Τόν σκέπασα μ' έν' άδειο κιβώτιο και έναγούρισα στην κάμαρή μου, χωρίς να με άν-τιληφθί κανείς... "Ολ' αυτά, κύριε, όπως σάς είπα, τά θυ-μάμαι συγκεκριμένα... Με τήν τρομερή αδυναμία που είχα, άπορώ κι' εγώ ή ίδια πως τά κατάφερα όλ' αυτά... Στις ένε-τεκα ή ώρα, ήρθε ή κυρά Σε-ραφίνα στην κάμαρή μου, για να δει γιατί δεν είχα κατέβει ακόμα κάτω. Τής άπάντησα ό-τι ήμουν πολύ άρρωστη και τήν παρακάλεσα να μ' αφήσει όλη τήν ημέρα στο κρεβάτι μου κι' ότι αύριο θά έφευγα πια από τόν σπιτί. Αφού ο Ζάκ-Φεράν μ' έδιωχνε, μετά μια ώ-ρα ήρθε κι' ο ίδιος ο σύμβο-λαιογράφος και μού είπε: «Υ-ποφέρεις σήμερα πιο πολύ... Αυτές είναι ή συνέπειες της ι-σχυρογνωμοσύνης σου... "Αν άκούγες ό,τι σου έλεγα, θά βρισκόσουν σήμερα κοντά στους καλούς έκείνους ψαρά-δες, οι όποιοι θά σε περιποιόν-τουσαν σαν τούς γονείς σου... "Ωστόσο και πάλι ή καρδιά μου σε πονεί για τήν κατάστα-σί σου και θά είδοποιήσω τόν δόκτορα Βικέντ νάρθη να σε δει άπόψε». "Ακούγοντας τά λό-για του αύτά, ανατρίχιασα ά-πο τόν φόβο μου. "Αποκρίθηκα ώστόσο στον αφέντη μου ότι έ-σφαλα πολύ, γιατί χθές τόν βράδυ δεν είχα δεχτή τήν πρό-τασί του κι' ότι ήμουν σήμερα πρόθυμη να τή δεχτώ. "Επειδή όμως δεν ήμουν ακόμα σε κα-τάσταση να φύγω, τόν παρα-κάλεσα να μ' αφήσει ως τή με-μεθομένη κι' ότι ήταν περι-τόν νάρθη ο δόκτορ Βικέντ. Κυταλαβαίνετε γιατί τού τόν εί-πα αυτό; "Ηθελα να κερδ

ΕΠΑΝΩ : Ένα Ρωσικό παγοθραυστικό, που είχε πάει με επιστημονική γός και έρευνήτης, δ οποίος επέστρεψε τελευταία από την Αφρική. Έκανε της πλάι : Η Ντόρθα Βάικ, νέος άσπρ του Χόλλυγουντ, κάνει ηλιοθεραπεία όπως φαίνεται κι' από τη φωτογραφία μας. — Στις πεδιάδες της βορείου Γαλ αποστολή στις Άρκτικές θάλασσες τον περασμένο χειμώνα, αποκλεισθη από Λονδίνο μία έκθεσι φωτογραφιών που πήρε στη ζούγκλα. Μία από στις μαγικές άπτες του Μάισνι. — Η περίφημη Κινέζα Βεντέτα Άντα, που έγιναν πολύναιρες μάχες κατά τον Εθρρωπαϊκό πόλεμο,

από τους πάγους και σκεπάστηκε από αυτόδε έτσι, που να παρουσιάση το μοναδικό θέσμι που βλέπετε στη φωτογραφία μας. — Ένας Εθρωπαίος κυνη- είνε κι' η φωτογραφία που δημοσιεύουμε, στην οποία φαίνεται μία λέαινα τη στιγμή που βγαίνει προς ανέδρεσιν της λείας της. — ΚΑΤΩ : Η απολαύσει Βόγκι, όπως εμφανίζεται στο τελευταίο της φλμι. Ο ρόλος της σ' αυτό είνε έντελως νεανικός, και, παρ' όλα τα χρονάκια της, τον έναρκώνει θαυμάσια, στα σπαρμένα χαράφια, υπάρχουν τάφοι αγνώστων πολεμιστών. Αυο τέτοιους τάφους δείχνει κι' η όπολητική φωτογραφία που δημοσιεύουμε.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΛΟΓΚΜΗΔ

ΤΟΥ F. E. BAILY

Ο νεαρός λόρδος Λόγκμινδ δεν κούταζε τις μεταξωτές κάλτσες, τις οποίες του έδειχνε η κοπέλα. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο σ' αυτή την ίδια. Άναστρούσαν πως ήταν ποτέ δυνατόν ένα τόσο όμορφο κορίτσι, με τέτοιο άγλαο σώμα, με τόση χάρι και τέτοιους λεπτούς τρυφερούς, να βρίσκεται ως υπάλληλος στον ίδιο μόδας της Μαίρης Λεννός.

Αυτές η κάλτσες, έλεγε η νέα είνε, δε χρειάζεται για την Μίς Τάνια Ουέστ. Παρατηρήσατε, σέο, το πλέξιμό τους είνε λεπτότατο και η λάμψη τους μοναδική. Είνε λίγο ακριβές βέβαια, δυό λίρες το ζεύγος, αλλά βλέπετε, η εκλεκτή ποιότητος τους...

Η νέα γνώριζε τις προτιμήσεις της διασημής ηθοποιού, γιατί η Τάνια Ουέστ ήταν παλιά πελάτης του καταστήματος. Ήξερε επίσης, ότι ο χαριτωμένος λόρδος Λόγκμινδ δεν ήταν ο μόνος ο οποίος αγοράζε μεραβοτές κάλτσες για την θοάρα αυτή γυναίκα, η οποία ζούσε χωρισμένη από τον άνδρα της και ζητούσε να τον αντικαταστήσει. Και χωρίς να δέλη, η ξανθή υπάλληλος λυπόταν, γιατί ένας τόσο συμπαθητικός νέος, είχε υπέξει στα δίχτυα της μοιραίας αυτής γυναίκας.

Πιστεύω πως έξη ζευγή κάλτσες δεν θα της φανούν φαντάζομαι, λίγα... Έσείς τι λέτε, Μίς; ρώτησε ο λόρδος Λόγκμινδ.

Έξη ζευγή μεταξωτές κάλτσες είνε ένα όμοιο δώρο για κάθε γυναίκα! απάντησε η Δωροθέα ένθουρνη. Θέλετε να τις στείλω ή θα τις πάρετε μαζί σας;

Ευχαριστώ. Θα της πάσω μαζί μου. Άν τιχόν όμως δεν της άρεσουν, πιστεύω θα μπορούσατε να τις αλλάξετε, δεν είνε έτσι;

Πολύ ευχαριστώ, σέο... Άν δεν με βοηθή έδω, ζητούσε με. Όνομάζομαι Δωροθέα Σμιθ.

Η νέα τύλιζε τις δέμα τις κάλτσες κι' ο νεαρός λόρδος τις πήρε κι' έφυγε.

Άλλά το ίδιο απόγευμα, την ώρα που το κατάστημα θα έκλεινε, ο λόρδος Λόγκμινδ υπήρξε διαστειμένος μέσα και ζήτησε να μιλήσει στη Μίς Σμιθ.

Σας ζητώ συγγνώμη, Μίς

Σμιθ, της είπε, γιατί είνε άσφα και θα κλείσει το κατάστημα. Άλλά δεν θα σας απασχολήσω πολύ. Η Μίς Ουέστ σας παρακαλεί να τις δώσετε ένα χρονοπαιδί πό ανοιχτά, για να ταϊριάζει, με το κανονικό χρόνο της. Μου είνε ότι έσείς ξέρετε τι χρειάζεται.

Η Δωροθέα χαμογέλασε. Ήξερε πως η κάλτσες αυτές ταίριαζαν πολύ καλά με την τουαλέτα της Μίς Ουέστ, αλλά καταλάβαινε πολύ καλά ότι η ηθοποιός έκανε πάλι τα κατορθώματά της. Ήθελε να βασανίσουν τον νέο αυτό, γιατί προφανώς είχε τα νεύρα της και κάπου ήθελε να ξεσπάσει.

Όρίστε, σέο, είνε η νέα σε λίγο. Πιστεύω πως αυτές θα την ευχαριστήσουν.

Μίς Σμιθ! έλε ο Μπέρνι διαστακτικά. Ο καιρός είνε έλλεινος και έξω περιμένει το αυτοκίνητό μου. Μου επιτρέπετε λοιπόν, να σας συνοδέψω ως το σπίτι σας. Έτσι θα σας προσφέρω ένα μικρό αντίδωρο για τον κόπο που κάνατε για μένα.

Σας ευχαριστώ πολύ, είνε η νέα. Αλήθεια θα με υποδέσσετε. Σε λίγο η Δωροθέα καθόταν

πλάι στον νεαρό λόρδο στο αυτοκίνητο. Εκείνος, ενώ έβαζε μπροστά τη μηχανή, ρώτησε:

— Πώς συμβαίνει, Μίς Δωροθέα να εργάζεστε ως υπάλλη υπάλληλος στην Μαίρης Λεννός; Μοι φανίστηκε πιασμένη για κάτι καλύτερο.

Πρέπει να κερδίσω τα έξοδά μου, σέο. Έπειτα μ' αρέσει να ασχολούμαι με τουαλέτες, συνδυασμούς χρωμάτων και τέτοια πράγματα.

Πολύ θα επιθυμούσα κι' εγώ να είχα κάποιον εργασία, ούμ φωνή με τα γούστα μου. Δυστυχώς δεν είνε άσφα για σπουδαία πράγματα. Κι' όμως είνε ανάγκη να εργασθώ. Η περιουσία μου αποτελείται από το παλιό οικογενειακό μου μέγαρο, που είνε γεμάτο από ανεκτίμητα έπιπλα, πορτραίτα και καλλιτεχνήματα, τα οποία δεν μπορώ διςτυχώς, να πουλήσω, γιατί είνε οικογενειακά κειμήλια. Έγώ θα ή μουν κατόπιν για άρχισα. Είνε η μόνη δουλειά που νοιώθω, είτε ο νέος γελώντας.

— Ω, πόσο θα ήθελα να τα έβλεπα! αυτά τα πράγματα που έχετε στο μέγαρό σας! φώναξε η

νέα ανδράγρια και κατόπιν πρόσθεσε για να δικαιολογηθεί. Ξέρετε, ασχολούμαι, κι' εγώ πολύ μ' αυτά τα πράγματα, γιατί συχνά μιάς ζητούν καστούματα περασμένων εποχών κι' έτσι αναγκάζομαι να πουλώ πολλές φορές σε μισαία και σε διβλίοι...

— Άν επιτρέπετε, θα σας τηλεφωνήσω μιά μέρα να πάρετε ένα τσάι στο σπίτι μου.

— Ω, σας ευχαριστώ, θα ένοιωθα μεγάλη ευχαρίστηση.

— Ας πω, ο Μπέρνι Λόγκμινδ, ο οποίος αν ανέβαινε με την Μίς Σμιθ στο κομμάτι διαμέρισμα στο οποίο η νέα κατοικούσε! Μία καλοδιαλεγμένη καμωμένη της άνοιξε την πόρτα, βόησε την κυρία της να ντυθεί μετά το υπάτιο της και σε λίγο, η Δωροθέα έφυγε πάλι μ' ένα αυτοκίνητο πολυτελείας, το οποίο είχε σταματήσει στο μεταξύ μπροστά στην πόρτα της. Λίγη ώρα κατόπιν, η Δωροθέα έμπηκε στο ιδιόκτητο σπίτι του Μπέρνι Γκράντας, στην πλατεία...

— Πάτερσή, φώναξε η νέα μπαίνοντας στην βιβλιοθήκη, δειν καθόταν ο οικοδεσπότης, ένας συμπαθητικός ηλικιωμένος άνθρωπος. Ήθελε να δειχθεί μαζί σου απόψε. Πώς πάνε η δουλειά;

— Θαμνά, μπαμπά μου, απάντησε ο Μπέρνι Γκράντας. Μαζεύω εκατομμύρια για σένα. Σήμερα αγοράσα το διπλανό κατάστημα των Στήβενσον. Άπό αύριο β' αρχίζει η νέα οικοδομή. Έσύ πόσον ακριβό λογαριάζεις να μείνεις ακόμα στην Λεννός ως καθηγουμένη. Σε χρειάζομαι έδω, Δωροθέα. Θα διευθύνεις έσύ το νέο τμήμα μας.

— Ω, γιατί να μη γεννηθώ άγχοι, πατερσή, πόσο θα σε βοηθήσω!

— Άς είδες περισσότερο από κάθε άγχοι, αγαπητό μου παιδί. Μιά μέρα έσύ θα διευθύνεις τα μεγάλα καταστήματα Γκράντας σαν έμένα και καλύτερα. Έκείνο που με στενοχωρεί είνε η αναχώρησις του Άν. Ήταν το δεξί μου χέρι.

— Έξοις μπαμπά, αν δεν βοηθούσες άσφα αντικαταστήτη για τον Άν, τότε διευθύνει το τμήμα: πολλών επιπλώσεων, νομίζω είς εγώ μπορώ να σου συστήσω κάποιον...

— Άλγες μέρες κατόπιν, ο Μπέρνι πήρε την Δωροθέα στο τηλεφώνον

— Θέλεις Μπέρνι, να κάνουμε ένα γύρο με την δεξιά μου; Είνε τόσο όμορφο βορειά, θα είνε ένας δεινός περιπάτος, με το φως της σελήνης...

Ο Μπέρνι δέχθηκε και μετά λίγα λεπτά ανοίχτηκαν στο πέλαος. Άλλά δεν πέρασε πολλή ώρα, όταν μονομιάς ο ρυθμός της μηχανής άρχισε να λιγοστεύει ώσπου, τέλος έσπασε εντελώς.

— Ω, Θεέ μου! φώναξε η Τάνια με προσποιητή απελπισία. Ο ήλιος ο έπιστάτης δεν φροντίζει να γεμίσει τα ντεπόζιτα με δεξιά. Τώρα είμαστε καταδικασμένοι να περιμένουμε έδω σ' άνοιχτά. Ω, σάου άνηλγησθόν την άπουσία μας και έρθουν να μιάς ρυμουλκήσουν, πως έξοις πόσες ώρες θα περιμένουν! Άς είνε, στο μπαρ της

και την κάλεσε για τ' απόγευμα να πάρει το τσάι μαζί του. Η νέα δέχτηκε με προθυμία. Με ειλικρινή θαυμασμό, έπαινεσε τα περιγράμματα ταυμάσια, τα οποία ήταν συγκροτημένα στο παλιό άρχοντο τόν Λόγκμινδ. Οι δύο νέοι πήραν το τσάι τους και για πολλή ώρα κουβεντάσαν σαν παλιοί γνώοιαι. Η ιδέα τους συμφωνούσαν, να γούστα τους ταίριαζαν και έτσι πέρασε γρήγορα ένα εύχρηστο απόγευμα. Το βράδυ δεινώναν μαζί στο εστιατόριο και τέλος ο Μπέρνι την συνόδευσε ως το σπίτι της. Κι' εκεί, τη στιγμή που την καληνύχτισε, ο νέος πήρε το πρόσωπό της με τα δυό χέρια του και την φίλησε στο στόμα. Εκείνη του ανταπέδωσε το φίλ του. Κατόπιν ο Μπέρνι έλει.

— Δωροθέα, θα μου επιτρέψετε να έρθω να σ' επισκεφθώ στο σπίτι σου, την Δευτέρα, όταν επιστρέψω στο Λονδίνο;

— Θα είνε μεγάλη χαρά για μένα! απάντησε η νέα και μ' ένα τελευταίο φίλ ο δυό νέοι χωρίστηκαν.

— Όταν το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Λόρδος Λόγκμινδ έφθασε στη παραθαλάσσια βίλλα της Τάνιας Ουέστ, στο Σάντχαμπτον, ήταν σχεδόν μεσάνυχτα. Η ήσυχος δεν είχε επιστρέψει ακόμα από το Λονδίνο. Όταν τέλος γούστε μετά το τέλος της παραστάσεως, βόησε τους καλεσμένους της για το Σάββατο κίονα, συγκροτημένους στην τοιαυτή. Σουτάρουν μ' εδωμία Άλλά η Τάνια με το διαπεραστικό βλέμμα της, δεν άργησε να αντιληφθεί ότι ο Μπέρνι ήταν συλλογισμένος κι' ότι είχε το νου του άλλο. Απτό την έβαλε σε σκέψεις.

Ήξερε βέβαια, ότι ο Μπέρνι δεν ήταν πλοιάσις, αλλά ήταν ένας νέος συντηρητικός και της φανόταν άσπιδαν να τον έκανε τόσο σεαυτοί. Σε λίγο, ο Μπέρνι, πόσο θα σε βοηθήσω!

— Άλγες μέρες κατόπιν, ο Μπέρνι πήρε την Δωροθέα στο τηλεφώνον

— Θέλεις Μπέρνι, να κάνουμε ένα γύρο με την δεξιά μου; Είνε τόσο όμορφο βορειά, θα είνε ένας δεινός περιπάτος, με το φως της σελήνης...

Ο Μπέρνι δέχθηκε και μετά λίγα λεπτά ανοίχτηκαν στο πέλαος. Άλλά δεν πέρασε πολλή ώρα, όταν μονομιάς ο ρυθμός της μηχανής άρχισε να λιγοστεύει ώσπου, τέλος έσπασε εντελώς.

— Ω, Θεέ μου! φώναξε η Τάνια με προσποιητή απελπισία. Ο ήλιος ο έπιστάτης δεν φροντίζει να γεμίσει τα ντεπόζιτα με δεξιά. Τώρα είμαστε καταδικασμένοι να περιμένουμε έδω σ' άνοιχτά. Ω, σάου άνηλγησθόν την άπουσία μας και έρθουν να μιάς ρυμουλκήσουν, πως έξοις πόσες ώρες θα περιμένουν! Άς είνε, στο μπαρ της

και την κάλεσε για τ' απόγευμα να πάρει το τσάι μαζί του. Η νέα δέχτηκε με προθυμία. Με ειλικρινή θαυμασμό, έπαινεσε τα περιγράμματα ταυμάσια, τα οποία ήταν συγκροτημένα στο παλιό άρχοντο τόν Λόγκμινδ. Οι δύο νέοι πήραν το τσάι τους και για πολλή ώρα κουβεντάσαν σαν παλιοί γνώοιαι. Η ιδέα τους συμφωνούσαν, να γούστα τους ταίριαζαν και έτσι πέρασε γρήγορα ένα εύχρηστο απόγευμα. Το βράδυ δεινώναν μαζί στο εστιατόριο και τέλος ο Μπέρνι την συνόδευσε ως το σπίτι της. Κι' εκεί, τη στιγμή που την καληνύχτισε, ο νέος πήρε το πρόσωπό της με τα δυό χέρια του και την φίλησε στο στόμα. Εκείνη του ανταπέδωσε το φίλ του. Κατόπιν ο Μπέρνι έλει.

— Δωροθέα, θα μου επιτρέψετε να έρθω να σ' επισκεφθώ στο σπίτι σου, την Δευτέρα, όταν επιστρέψω στο Λονδίνο;

— Θα είνε μεγάλη χαρά για μένα! απάντησε η νέα και μ' ένα τελευταίο φίλ ο δυό νέοι χωρίστηκαν.

— Όταν το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Λόρδος Λόγκμινδ έφθασε στη παραθαλάσσια βίλλα της Τάνιας Ουέστ, στο Σάντχαμπτον, ήταν σχεδόν μεσάνυχτα. Η ήσυχος δεν είχε επιστρέψει ακόμα από το Λονδίνο. Όταν τέλος γούστε μετά το τέλος της παραστάσεως, βόησε τους καλεσμένους της για το Σάββατο κίονα, συγκροτημένους στην τοιαυτή. Σουτάρουν μ' εδωμία Άλλά η Τάνια με το διαπεραστικό βλέμμα της, δεν άργησε να αντιληφθεί ότι ο Μπέρνι ήταν συλλογισμένος κι' ότι είχε το νου του άλλο. Απτό την έβαλε σε σκέψεις.

Ήξερε βέβαια, ότι ο Μπέρνι δεν ήταν πλοιάσις, αλλά ήταν ένας νέος συντηρητικός και της φανόταν άσπιδαν να τον έκανε τόσο σεαυτοί. Σε λίγο, ο Μπέρνι, πόσο θα σε βοηθήσω!

— Άλγες μέρες κατόπιν, ο Μπέρνι πήρε την Δωροθέα στο τηλεφώνον

— Θέλεις Μπέρνι, να κάνουμε ένα γύρο με την δεξιά μου; Είνε τόσο όμορφο βορειά, θα είνε ένας δεινός περιπάτος, με το φως της σελήνης...

Ο Μπέρνι δέχθηκε και μετά λίγα λεπτά ανοίχτηκαν στο πέλαος. Άλλά δεν πέρασε πολλή ώρα, όταν μονομιάς ο ρυθμός της μηχανής άρχισε να λιγοστεύει ώσπου, τέλος έσπασε εντελώς.

— Ω, Θεέ μου! φώναξε η Τάνια με προσποιητή απελπισία. Ο ήλιος ο έπιστάτης δεν φροντίζει να γεμίσει τα ντεπόζιτα με δεξιά. Τώρα είμαστε καταδικασμένοι να περιμένουμε έδω σ' άνοιχτά. Ω, σάου άνηλγησθόν την άπουσία μας και έρθουν να μιάς ρυμουλκήσουν, πως έξοις πόσες ώρες θα περιμένουν! Άς είνε, στο μπαρ της

και την κάλεσε για τ' απόγευμα να πάρει το τσάι μαζί του. Η νέα δέχτηκε με προθυμία. Με ειλικρινή θαυμασμό, έπαινεσε τα περιγράμματα ταυμάσια, τα οποία ήταν συγκροτημένα στο παλιό άρχοντο τόν Λόγκμινδ. Οι δύο νέοι πήραν το τσάι τους και για πολλή ώρα κουβεντάσαν σαν παλιοί γνώοιαι. Η ιδέα τους συμφωνούσαν, να γούστα τους ταίριαζαν και έτσι πέρασε γρήγορα ένα εύχρηστο απόγευμα. Το βράδυ δεινώναν μαζί στο εστιατόριο και τέλος ο Μπέρνι την συνόδευσε ως το σπίτι της. Κι' εκεί, τη στιγμή που την καληνύχτισε, ο νέος πήρε το πρόσωπό της με τα δυό χέρια του και την φίλησε στο στόμα. Εκείνη του ανταπέδωσε το φίλ του. Κατόπιν ο Μπέρνι έλει.

και την κάλεσε για τ' απόγευμα να πάρει το τσάι μαζί του. Η νέα δέχτηκε με προθυμία. Με ειλικρινή θαυμασμό, έπαινεσε τα περιγράμματα ταυμάσια, τα οποία ήταν συγκροτημένα στο παλιό άρχοντο τόν Λόγκμινδ. Οι δύο νέοι πήραν το τσάι τους και για πολλή ώρα κουβεντάσαν σαν παλιοί γνώοιαι. Η ιδέα τους συμφωνούσαν, να γούστα τους ταίριαζαν και έτσι πέρασε γρήγορα ένα εύχρηστο απόγευμα. Το βράδυ δεινώναν μαζί στο εστιατόριο και τέλος ο Μπέρνι την συνόδευσε ως το σπίτι της. Κι' εκεί, τη στιγμή που την καληνύχτισε, ο νέος πήρε το πρόσωπό της με τα δυό χέρια του και την φίλησε στο στόμα. Εκείνη του ανταπέδωσε το φίλ του. Κατόπιν ο Μπέρνι έλει.

— Δωροθέα, θα μου επιτρέψετε να έρθω να σ' επισκεφθώ στο σπίτι σου, την Δευτέρα, όταν επιστρέψω στο Λονδίνο;

— Θα είνε μεγάλη χαρά για μένα! απάντησε η νέα και μ' ένα τελευταίο φίλ ο δυό νέοι χωρίστηκαν.

— Όταν το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Λόρδος Λόγκμινδ έφθασε στη παραθαλάσσια βίλλα της Τάνιας Ουέστ, στο Σάντχαμπτον, ήταν σχεδόν μεσάνυχτα. Η ήσυχος δεν είχε επιστρέψει ακόμα από το Λονδίνο. Όταν τέλος γούστε μετά το τέλος της παραστάσεως, βόησε τους καλεσμένους της για το Σάββατο κίονα, συγκροτημένους στην τοιαυτή. Σουτάρουν μ' εδωμία Άλλά η Τάνια με το διαπεραστικό βλέμμα της, δεν άργησε να αντιληφθεί ότι ο Μπέρνι ήταν συλλογισμένος κι' ότι είχε το νου του άλλο. Απτό την έβαλε σε σκέψεις.

Ήξερε βέβαια, ότι ο Μπέρνι δεν ήταν πλοιάσις, αλλά ήταν ένας νέος συντηρητικός και της φανόταν άσπιδαν να τον έκανε τόσο σεαυτοί. Σε λίγο, ο Μπέρνι, πόσο θα σε βοηθήσω!

— Άλγες μέρες κατόπιν, ο Μπέρνι πήρε την Δωροθέα στο τηλεφώνον

— Θέλεις Μπέρνι, να κάνουμε ένα γύρο με την δεξιά μου; Είνε τόσο όμορφο βορειά, θα είνε ένας δεινός περιπάτος, με το φως της σελήνης...

Ο Μπέρνι δέχθηκε και μετά λίγα λεπτά ανοίχτηκαν στο πέλαος. Άλλά δεν πέρασε πολλή ώρα, όταν μονομιάς ο ρυθμός της μηχανής άρχισε να λιγοστεύει ώσπου, τέλος έσπασε εντελώς.

— Ω, Θεέ μου! φώναξε η Τάνια με προσποιητή απελπισία. Ο ήλιος ο έπιστάτης δεν φροντίζει να γεμίσει τα ντεπόζιτα με δεξιά. Τώρα είμαστε καταδικασμένοι να περιμένουμε έδω σ' άνοιχτά. Ω, σάου άνηλγησθόν την άπουσία μας και έρθουν να μιάς ρυμουλκήσουν, πως έξοις πόσες ώρες θα περιμένουν! Άς είνε, στο μπαρ της

και την κάλεσε για τ' απόγευμα να πάρει το τσάι μαζί του. Η νέα δέχτηκε με προθυμία. Με ειλικρινή θαυμασμό, έπαινεσε τα περιγράμματα ταυμάσια, τα οποία ήταν συγκροτημένα στο παλιό άρχοντο τόν Λόγκμινδ. Οι δύο νέοι πήραν το τσάι τους και για πολλή ώρα κουβεντάσαν σαν παλιοί γνώοιαι. Η ιδέα τους συμφωνούσαν, να γούστα τους ταίριαζαν και έτσι πέρασε γρήγορα ένα εύχρηστο απόγευμα. Το βράδυ δεινώναν μαζί στο εστιατόριο και τέλος ο Μπέρνι την συνόδευσε ως το σπίτι της. Κι' εκεί, τη στιγμή που την καληνύχτισε, ο νέος πήρε το πρόσωπό της με τα δυό χέρια του και την φίλησε στο στόμα. Εκείνη του ανταπέδωσε το φίλ του. Κατόπιν ο Μπέρνι έλει.

— Δωροθέα, θα μου επιτρέψετε να έρθω να σ' επισκεφθώ στο σπίτι σου, την Δευτέρα, όταν επιστρέψω στο Λονδίνο;

— Θα είνε μεγάλη χαρά για μένα! απάντησε η νέα και μ' ένα τελευταίο φίλ ο δυό νέοι χωρίστηκαν.

— Όταν το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Λόρδος Λόγκμινδ έφθασε στη παραθαλάσσια βίλλα της Τάνιας Ουέστ, στο Σάντχαμπτον, ήταν σχεδόν μεσάνυχτα. Η ήσυχος δεν είχε επιστρέψει ακόμα από το Λονδίνο. Όταν τέλος γούστε μετά το τέλος της παραστάσεως, βόησε τους καλεσμένους της για το Σάββατο κίονα, συγκροτημένους στην τοιαυτή. Σουτάρουν μ' εδωμία Άλλά η Τάνια με το διαπεραστικό βλέμμα της, δεν άργησε να αντιληφθεί ότι ο Μπέρνι ήταν συλλογισμένος κι' ότι είχε το νου του άλλο. Απτό την έβαλε σε σκέψεις.

Ήξερε βέβαια, ότι ο Μπέρνι δεν ήταν πλοιάσις, αλλά ήταν ένας νέος συντηρητικός και της φανόταν άσπιδαν να τον έκανε τόσο σεαυτοί. Σε λίγο, ο Μπέρνι, πόσο θα σε βοηθήσω!

— Άλγες μέρες κατόπιν, ο Μπέρνι πήρε την Δωροθέα στο τηλεφώνον

— Θέλεις Μπέρνι, να κάνουμε ένα γύρο με την δεξιά μου; Είνε τόσο όμορφο βορειά, θα είνε ένας δεινός περιπάτος, με το φως της σελήνης...

Ο Μπέρνι δέχθηκε και μετά λίγα λεπτά ανοίχτηκαν στο πέλαος. Άλλά δεν πέρασε πολλή ώρα, όταν μονομιάς ο ρυθμός της μηχανής άρχισε να λιγοστεύει ώσπου, τέλος έσπασε εντελώς.

— Ω, Θεέ μου! φώναξε η Τάνια με προσποιητή απελπισία. Ο ήλιος ο έπιστάτης δεν φροντίζει να γεμίσει τα ντεπόζιτα με δεξιά. Τώρα είμαστε καταδικασμένοι να περιμένουμε έδω σ' άνοιχτά. Ω, σάου άνηλγησθόν την άπουσία μας και έρθουν να μιάς ρυμουλκήσουν, πως έξοις πόσες ώρες θα περιμένουν! Άς είνε, στο μπαρ της

και την κάλεσε για τ' απόγευμα να πάρει το τσάι μαζί του. Η νέα δέχτηκε με προθυμία. Με ειλικρινή θαυμασμό, έπαινεσε τα περιγράμματα ταυμάσια, τα οποία ήταν συγκροτημένα στο παλιό άρχοντο τόν Λόγκμινδ. Οι δύο νέοι πήραν το τσάι τους και για πολλή ώρα κουβεντάσαν σαν παλιοί γνώοιαι. Η ιδέα τους συμφωνούσαν, να γούστα τους ταίριαζαν και έτσι πέρασε γρήγορα ένα εύχρηστο απόγευμα. Το βράδυ δεινώναν μαζί στο εστιατόριο και τέλος ο Μπέρνι την συνόδευσε ως το σπίτι της. Κι' εκεί, τη στιγμή που την καληνύχτισε, ο νέος πήρε το πρόσωπό της με τα δυό χέρια του και την φίλησε στο στόμα. Εκείνη του ανταπέδωσε το φίλ του. Κατόπιν ο Μπέρνι έλει.

και την κάλεσε για τ' απόγευμα να πάρει το τσάι μαζί του. Η νέα δέχτηκε με προθυμία. Με ειλικρινή θαυμασμό, έπαινεσε τα περιγράμματα ταυμάσια, τα οποία ήταν συγκροτημένα στο παλιό άρχοντο τόν Λόγκμινδ. Οι δύο νέοι πήραν το τσάι τους και για πολλή ώρα κουβεντάσαν σαν παλιοί γνώοιαι. Η ιδέα τους συμφωνούσαν, να γούστα τους ταίριαζαν και έτσι πέρασε γρήγορα ένα εύχρηστο απόγευμα. Το βράδυ δεινώναν μαζί στο εστιατόριο και τέλος ο Μπέρνι την συνόδευσε ως το σπίτι της. Κι' εκεί, τη στιγμή που την καληνύχτισε, ο νέος πήρε το πρόσωπό της με τα δυό χέρια του και την φίλησε στο στόμα. Εκείνη του ανταπέδωσε το φίλ του. Κατόπιν ο Μπέρνι έλει.

— Δωροθέα, θα μου επιτρέψετε να έρθω να σ' επισκεφθώ στο σπίτι σου, την Δευτέρα, όταν επιστρέψω στο Λονδίνο;

— Θα είνε μεγάλη χαρά για μένα! απάντησε η νέα και μ' ένα τελευταίο φίλ ο δυό νέοι χωρίστηκαν.

— Όταν το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Λόρδος Λόγκμινδ έφθασε στη παραθαλάσσια βίλλα της Τάνιας Ουέστ, στο Σάντχαμπτον, ήταν σχεδόν μεσάνυχτα. Η ήσυχος δεν είχε επιστρέψει ακόμα από το Λονδίνο. Όταν τέλος γούστε μετά το τέλος της παραστάσεως, βόησε τους καλεσμένους της για το Σάββατο κίονα, συγκροτημένους στην τοιαυτή. Σουτάρουν μ' εδωμία Άλλά η Τάνια με το διαπεραστικό βλέμμα της, δεν άργησε να αντιληφθεί ότι ο Μπέρνι ήταν συλλογισμένος κι' ότι είχε το νου του άλλο. Απτό την έβαλε σε σκέψεις.

Ήξερε βέβαια, ότι ο Μπέρνι δεν ήταν πλοιάσις, αλλά ήταν ένας νέος συντηρητικός και της φανόταν άσπιδαν να τον έκανε τόσο σεαυτοί. Σε λίγο, ο Μπέρνι, πόσο θα σε βοηθήσω!

— Άλγες μέρες κατόπιν, ο Μπέρνι πήρε την Δωροθέα στο τηλεφώνον

— Θέλεις Μπέρνι, να κάνουμε ένα γύρο με την δεξιά μου; Είνε τόσο όμορφο βορειά, θα είνε ένας δεινός περιπάτος, με το φως της σελήνης...

Ο Μπέρνι δέχθηκε και μετά λίγα λεπτά ανοίχτηκαν στο πέλαος. Άλλά δεν πέρασε πολλή ώρα, όταν μονομιάς ο ρυθμός της μηχανής άρχισε να λιγοστεύει ώσπου, τέλος έσπασε εντελώς.

— Ω, Θεέ μου! φώναξε η Τάνια με προσποιητή απελπισία. Ο ήλιος ο έπιστάτης δεν φροντίζει να γεμίσει τα ντεπόζιτα με δεξιά. Τώρα είμαστε καταδικασμένοι να περιμένουμε έδω σ' άνοιχτά. Ω, σάου άνηλγησθόν την άπουσία μας και έρθουν να μιάς ρυμουλκήσουν, πως έξοις πόσες ώρες θα περιμένουν! Άς είνε, στο μπαρ της

και την κάλεσε για τ' απόγευμα να πάρει το τσάι μαζί του. Η νέα δέχτηκε με προθυμία. Με ειλικρινή θαυμασμό, έπαινεσε τα περιγράμματα ταυμάσια, τα οποία ήταν συγκροτημένα στο παλιό άρχοντο τόν Λόγκμινδ. Οι δύο νέοι πήραν το τσάι τους και για πολλή ώρα κουβεντάσαν σαν παλιοί γνώοιαι. Η ιδέα τους συμφωνούσαν, να γούστα τους ταίριαζαν και έτσι πέρασε γρήγορα ένα εύχρηστο απόγευμα. Το βράδυ δεινώναν μαζί στο εστιατόριο και τέλος ο Μπέρνι την συνόδευσε ως το σπίτι της. Κι' εκεί, τη στιγμή που την καληνύχτισε, ο νέος πήρε το πρόσωπό της με τα δυό χέρια του και την φίλησε στο στόμα. Εκείνη του ανταπέδωσε το φίλ του. Κατόπιν ο Μπέρνι έλει.

— Δωροθέα, θα μου επιτρέψετε να έρθω να σ' επισκεφθώ στο σπίτι σου, την Δευτέρα, όταν επιστρέψω στο Λονδίνο;

— Θα είνε μεγάλη χαρά για μένα! απάντησε η νέα και μ' ένα τελευταίο φίλ ο δυό νέοι χωρίστηκαν.

— Όταν το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Λόρδος Λόγκμινδ έφθασε στη παραθαλάσσια βίλλα της Τάνιας Ουέστ, στο Σάντχαμπτον, ήταν σχεδόν μεσάνυχτα. Η ήσυχος δεν είχε επιστρέψει ακόμα από το Λονδίνο. Όταν τέλος γούστε μετά το τέλος της παραστάσεως, βόησε τους καλεσμένους της για το Σάββατο κίονα, συγκροτημένους στην τοιαυτή. Σουτάρουν μ' εδωμία Άλλά η Τάνια με το διαπεραστικό βλέμμα της, δεν άργησε να αντιληφθεί ότι ο Μπέρνι ήταν συλλογισμένος κι' ότι είχε το νου του άλλο. Απτό την έβαλε σε σκέψεις.

Ήξερε βέβαια, ότι ο Μπέρνι δεν ήταν πλοιάσις, αλλά ήταν ένας νέος συντηρητικός και της φανόταν άσπιδαν να τον έκανε τόσο σεαυτοί. Σε λίγο, ο Μπέρνι, πόσο θα σε βοηθήσω!

— Άλγες μέρες κατόπιν, ο Μπέρνι πήρε την Δωροθέα στο τηλεφώνον

— Θέλεις Μπέρνι, να κάνουμε ένα γύρο με την δεξιά μου; Είνε τόσο όμορφο βορειά, θα είνε ένας δεινός περιπάτος, με το φως της σελήνης...

Ο Μπέρνι δέχθηκε και μετά λίγα λεπτά ανοίχτηκαν στο πέλαος. Άλλά δεν πέρασε πολλή ώρα, όταν μονομιάς ο ρυθμός της μηχανής άρχισε να λιγοστεύει ώσπου, τέλος έσπασε εντελώς.

— Ω, Θεέ μου! φώναξε η Τάνια με προσποιητή απελπισία. Ο ήλιος ο έπιστάτης δεν φροντίζει να γεμίσει τα ντεπόζιτα με δεξιά. Τώρα είμαστε καταδικασμένοι να περιμένουμε έδω σ' άνοιχτά. Ω, σάου άνηλγησθόν την άπουσία μας και έρθουν να μιάς ρυμουλκήσουν, πως έξοις πόσες ώρες θα περιμένουν! Άς είνε, στο μπαρ της

και την κάλεσε για τ' απόγευμα να πάρει το τσάι μαζί του. Η νέα δέχτηκε με προθυμία. Με ειλικρινή θαυμασμό, έπαινεσε τα περιγράμματα ταυμάσια, τα οποία ήταν συγκροτημένα στο παλιό άρχοντο τόν Λόγκμινδ. Οι δύο νέοι πήραν το τσάι τους και για πολλή ώρα κουβεντάσαν σαν παλιοί γνώοιαι. Η ιδέα τους συμφωνούσαν, να γούστα τους ταίριαζαν και έτσι πέρασε γρήγορα ένα εύχρηστο απόγευμα. Το βράδυ δεινώναν μαζί στο εστιατόριο και τέλος ο Μπέρνι την συνόδευσε ως το σπίτι της. Κι' εκεί, τη στιγμή που την καληνύχτισε, ο νέος πήρε το πρόσωπό της με τα δυό χέρια του και την φίλησε στο στόμα. Εκείνη του ανταπέδωσε το φίλ του. Κατόπιν ο Μπέρνι έλει.

και την κάλεσε για τ' απόγευμα να πάρει το τσάι μαζί του. Η νέα δέχτηκε με προθυμία. Με ειλικρινή θαυμασμό, έπαινεσε τα περιγράμματα ταυμάσια, τα οποία ήταν συγκροτημένα στο παλιό άρχοντο τόν Λόγκμινδ. Οι δύο νέοι πήραν το τσάι τους και για πολλή ώρα κουβεντάσαν σαν πα

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Στένα

ΓΡΗΓ. ΖΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

(Ανέκδοτο)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και καθώς μου είπε, την τελευταία φορά που μιλήσαμε—πριν αρχίσει ο καυγάς—τα μεσημέρια κοιμόταν στη σοφίτα, που είχε ορυσιά. Μου ήρθε λοιπόν η τολμηρή ιδέα ν' ανέωθ' κάνα μεσημέρι εκεί πάνω και νά την βρω.

Δεν ήταν δύσκολο. 'Η ξυπόρτα του Παρθεναιωγείου έμενε πάντα άνοιχτη. Από κει άρχιζαν σκάλες, όλοένα στενότερες, που γονιάζονταν κάθε τόσο, έφταναν ως τη σοφίτα. 'Αν μπορούσα νά περάσω απ' έξω απ' την κατοικία της κυρίας χωρίς νά μ' άκουση ή νά με δει—καθόλου άβιθνο, γιατί ή πόρτες του γραφείου της, της κάμαράς της, του σαλονιού της, ήταν συνήθως κλειστές—θα κατόρθωνα νά φάσω ως άπάνω και νά μείνω όσο θέλω. Τό φευγιά πειά δάταν εύκολο. Θα κατέβαινα σιγά—σιγά και θα χτυπούσα μία πόρτα, τόχα πώς πήγα εκείνη τη στιγμή.

Αυτό μ' έγινε τό Αδγουστίνικο εκείνο μεσημέρι. Κατά τις τρεις—ήταν, καθώς λογάρισα, ή πιο κατάλληλη ώρα—έφυγα με μία πρόφρασι από τό σπίτι και προσέχοντας νά μη με δει κανένας, προάπτων από τόνη κατοικία της έπιστάτριας, τρώωσα στο σχολείο. 'Όλοι, χωρίς άλλο, βάλασαν άκόμα τη σιέστα τους, έκτός από τα μικρά αδέρφια της 'Αρτέμης, που βάπαιζαν στην αυλή. 'Ανέβηκα στις μέτες, με καρδιοχτύπι, σάν τόν κλέφτη, όλες εκείνες τις σκάλες, έφτασα στην τελευταία και, κρατώντας την άναπνοή μου, στάθιρα πρώτα νά ιδώ. 'Η σοφίτα δέν είχε πόρτα. Τό πάτωμα της είχε απλώς ένα τετράγωνο άνοιγμα, σάν νάταν κομμένο εκεί που τελείωνε ή σκάλα. Πριν τήν ανέωθ' λοιπόν όλοσδιόλου, μπόρεσα νά προβάλω τό κεφάλι μου και νά περισκοπήσω. 'Η σοφίτα ήταν σχεδόν άδειανή. 'Ενα παλιό σεντόνι μόνο σέ μία άκρη, στη μέση ή μικρή άνεμόσκαλα που άδηνόσσε στον καταρράχτη (καταπακτή) του άναμνάλει, στην άλλη άκρη, πέρα, ένα άχνισμένο στρώμα μ' άπάνω σ' αυτό—τί χαρά!—ή 'Αρτέμης, ξυπόλητη πλάγια, με τό πρόσωπο κατά τόν τοίχο.

Φορούσε μόνο τα λινά της έσφονουχα, τις γαλάζιες της κάλτσες, μ' εκεί κοστά ήταν πεταμένα τό γαλάζιο της τσίτσινι φουστάνι μ' ή άσπρες της σάνες, μικρές σάν παιδιάτικες... Κοιμόταν άραγε; Δέν μπορούσα νά ιδώ αν είχε τούλαχιστο τά μάτια της κλειστά. 'Όσοσδήποτε, περίμενα κάμποσες στιγμές, μ' άφού δέν είδα νά κινή τό παραινιρό κνήμη, ανέβηκα, περπάτησα στο πάτωμα χωρίς πολλή προφίλα, πειά, μ' άφού έφτασα σχεδόν στη μέση, στάθιρα και φώναξα πηχτά, δειλά μαζί και τσαχπηνία:

—'Αρτέμης!... 'Αρτέμης!...

Εύνησε στη στιγμή, γύρισε απότομα πρὸς τά μένα, και στανυρόντας τά γυμνά μπρατσάκια πάνω στο στήθος της, μου είπε με θυμό: —Τί θέλεις έδω;... 'Από τόφα ήρδες;... Δέν ξέρεις πώς κοιμόμαστε;...

—Ναί, της είπα ή κυρία κάτω κομμάτι. Κι' ανέβηκα με την ιδέα πώς έδω τουλάχιστο θάσουν ξύπνια, για νά μιλήσουμε, 'Αρτέμης, έγω νόσού πω κάτι σπουδαίο...

—Τί πάλι; Έκανε, μαζένοντας τά πόδια της και κατεβάζοντας με τό ένα χέρι τό άσπρο της μεσοφόρι.

—Σ' άγαπώ! της άποκρίθηκα με ελκρινεία σχεδόν ή στιγμή εκείνη. 'Ηταν τόσο όμορφη στο ξάφνιασμά της, στο άγοιροξέστημά της και στο θυμό της! Και θαρρετά, πλησίασα λίγα βήματα, αλλώνοντας τά χέρια.

Τινάχτηκε δροή και μου φώναξε:

—Φύγε!...

—'Εγώ δέν σ' άγαπώ... Δέν σου είπα πώς είσαι μικρός για μένα;

Προχώρησα ένα βήμα άκόμα, ψ-

σε νά περάσω!...

Μάζεψε γοργά τό φουστάνι της και τις σάνες της, μ' έσπρωξε περνώοντας, χύθηκε στην άνειοσκαλα, την ανέβηκε σά γατίτσα, πέρασε από τόν καταρράχτη στο άναμνάλει και τό έλεισε με βρόντο.

'Εμεινα μόνος στη μέση της έρημης σοφίτας. Τί νά κάμω; 'Εβλεπα τό άχνισμένο στρώμα, βουλιασμένο άκόμα απ' τό κορμάκι της, και συλλογίζομαι: Νά τό πάρω πειά άπόφασι ότι ήμουν...μικρός, και νά φύγω όπως ήρδα; ή νά την κληρηώσω, άνεβαίνοντας ως τόν άναμνάλει; Τό πρώτο θά μου κόστιζε πολύ. Τό δεύτερο ήταν άμύβολο αν θά πετύχαινε. Γιατί με κανένα τρόπο δέν θάθελε νά μου άνοιξη την καταπακτή, που έκλεινε από μέσα, ούτε θά την συγκινοόσε βέβαια—μ' αν τήν δεχόταν—μιά συνομιλία μέσ' από τό παλιό ξύλινο διάφραγμα—τό πάτωμα του άναμνάλει—που θά μ' έχωριζε.

Σέ τέτοιες περιστάσεις, μόνο τά μάτια μιλούν και συγκινούν. 'Αν δέν βλεπόμαστε, τί μπορούσε νά πη τό στόμα;

—Κα εογάρα!... Νάζα λοιπόν ήταν όλα αυτά;... 'Αφού είμαι μικρός για σένα, γιατί δέν έλεισε από μέσα τόν καταρράχτη;... Νά, τώρα τόν κλείνω έγώ!...

Μιλώντας έτσι, πήδησα στο πάτωμα μ' έλκισια τόν καταρράχτη. 'Εκείνη με κτύπησε παράξενα, χωρίς μιλία. 'Ηταν ντυμένη, ποδεμένη, και καθόταν σ' ένα σκαμνάκι, κοντά σ' ένα από τά τέσσερα παράθυρα του άναμνάλει—ένα σέ κάθε καρό—που τά πρώτα παντζούρια τους ήταν γυρτά—λίμπερο έττο, όπως έλεγαν τότε αυτό τό μισοκλεισμένο τόν παραθύρον. Πήρα μ' έγώ ένα σκαμνάκι, τό πλησίασα στο δικό της και κάθησα άντικρύ της.

—Πές μου, τη ρώτησα πάλι, γιατί τόκαγες αυτό;

—Μά για νά ντυθώ, μου άποκρίθηκε έπιτέλους. 'Ηταν σωστό νά μιλάμε, έγώ μισόγυμνη, στο στρώμα, και σ' όδωδς από πάνω μου... σάν τό Χάρο;...

—'Ας σηκωνόσουν.

—Μά σηκώθηκα.

—Κι' έτρεξες νά κλειστής τόχα δώ πάνω... Κι' αν τό πιστεύα κι' έφευγα;...

—'Εγγοια σου και θά ξαναρχόσουν. Με την τρέλλα που έχεις έσύ, παιδί μου, για μένα... Μά τί σ' έπιασε, αλήθεια; 'Αλλη φορά μ' έβλεπες σάν τό διάβολο!...

—Ξέρω κι' έγώ; Τώρα σέ βλέπω σάν τόν άγγελό. 'Εγώ φταίω;

Καθόταν σ' ένα σκαμνάκι, κοντά σ' ένα απ' τά παράθυρα...

'Εσύ; Τρέχα γύρευε!...

—Καλά, καλά. Και τί θέλεις; Χωρίς νά σκεφτώ περισσότερο, χωρίς νά λογαριάσω τίποτε, της είπα:

—Νά περιμένεις ως νά...μεγαλώσω, για νά σέ πάρω.

—Στά χρόνια;

—Και σ' άλλα.

—'Αδύνατο!

—Γιατί;

—'Εδωσα τό λόγο μου στο Μενεγά. 'Εκείνον θά περιμένω...ως νά μεγαλώσω έγώ.

Αντηχηκα πολύ, μ' άδεν έχασα την έλλάδα μου.

—Είν' αλήθεια λοιπόν; Ψευδισα.

—Δυστυχώς!

—Γιατί δυστυχώς; Δέν τόν άγαπάς;

—'Όχι και τόσο... Μά είναι πλούσιος κι' ή μητέρα μου τό θέλει πολύ.

—'Εμένα; 'Αν ήσουν έλεύθερη, κι' αν ήμουν τόσο πλούσιος... Θά μ' άγαπούσες περισσότερο;

—Με κτύπησε γελώντας.

—'Εσένα, ναί... δέ θά σου άξιζε, μά θά σ' άγαπούσα!...

—Σάν τόν 'Ανδρέα;

—Κοκκίνισε.

—'Ε, ναί, σάν τόν 'Ανδρέα. Τό ξέρω πώς είναι φίλος σου και θά σου τά είπε όλα...

Τελείωσε, είχαμ' έξηγηθή. Δέν θά μ' έβριζε πειά, δέν θά μ' έστέλνε νά βρω 'άλλου' εκείνα που ήθελα. Θαρρετά, την άγκάλιασα και τήν φίλησα. Δέν έκαμε καμιά αντίσταση. Και σέ λίγο, ύποταχ, κή, καλόβολη—μόνο λίγα μελαγχολική, λιγάκι σκεπτική—καθόταν σ' ά γονάτά μου. 'Εγώ ήμουν σ' όν παρθένο. 'Η νά πω καλύτερα: σάν παρανοήσιος μου φανόταν τόζαανθινό τοπίο που έβλεπα από κει πάνω—ή θάλασσα, ή πόλη, τά καναναριά, ό λόφοι, τά βουνά—καθώς κρατούσα σ' ήν άγκάλια μου τό λεπτό λαστιχένιο κορμί, που μου ήρεσε τόσο... Μά γλυκιά αύρα, μέσα στην Αδγουστίνικη κάμα...

—'Ε, ναί, σάν τόν 'Ανδρέα. Τό ξέρω πώς είναι φίλος σου και θά σου τά είπε όλα...

Τελείωσε, είχαμ' έξηγηθή. Δέν θά μ' έβριζε πειά, δέν θά μ' έστέλνε νά βρω 'άλλου' εκείνα που ήθελα. Θαρρετά, την άγκάλιασα και τήν φίλησα. Δέν έκαμε καμιά αντίσταση. Και σέ λίγο, ύποταχ, κή, καλόβολη—μόνο λίγα μελαγχολική, λιγάκι σκεπτική—καθόταν σ' ά γονάτά μου. 'Εγώ ήμουν σ' όν παρθένο. 'Η νά πω καλύτερα: σάν παρανοήσιος μου φανόταν τόζαανθινό τοπίο που έβλεπα από κει πάνω—ή θάλασσα, ή πόλη, τά καναναριά, ό λόφοι, τά βουνά—καθώς κρατούσα σ' ήν άγκάλια μου τό λεπτό λαστιχένιο κορμί, που μου ήρεσε τόσο... Μά γλυκιά αύρα, μέσα στην Αδγουστίνικη κάμα...

—'Ε, ναί, σάν τόν 'Ανδρέα. Τό ξέρω πώς είναι φίλος σου και θά σου τά είπε όλα...

Τελείωσε, είχαμ' έξηγηθή. Δέν θά μ' έβριζε πειά, δέν θά μ' έστέλνε νά βρω 'άλλου' εκείνα που ήθελα. Θαρρετά, την άγκάλιασα και τήν φίλησα. Δέν έκαμε καμιά αντίσταση. Και σέ λίγο, ύποταχ, κή, καλόβολη—μόνο λίγα μελαγχολική, λιγάκι σκεπτική—καθόταν σ' ά γονάτά μου. 'Εγώ ήμουν σ' όν παρθένο. 'Η νά πω καλύτερα: σάν παρανοήσιος μου φανόταν τόζαανθινό τοπίο που έβλεπα από κει πάνω—ή θάλασσα, ή πόλη, τά καναναριά, ό λόφοι, τά βουνά—καθώς κρατούσα σ' ήν άγκάλια μου τό λεπτό λαστιχένιο κορμί, που μου ήρεσε τόσο... Μά γλυκιά αύρα, μέσα στην Αδγουστίνικη κάμα...

—'Ε, ναί, σάν τόν 'Ανδρέα. Τό ξέρω πώς είναι φίλος σου και θά σου τά είπε όλα...

Τελείωσε, είχαμ' έξηγηθή. Δέν θά μ' έβριζε πειά, δέν θά μ' έστέλνε νά βρω 'άλλου' εκείνα που ήθελα. Θαρρετά, την άγκάλιασα και τήν φίλησα. Δέν έκαμε καμιά αντίσταση. Και σέ λίγο, ύποταχ, κή, καλόβολη—μόνο λίγα μελαγχολική, λιγάκι σκεπτική—καθόταν σ' ά γονάτά μου. 'Εγώ ήμουν σ' όν παρθένο. 'Η νά πω καλύτερα: σάν παρανοήσιος μου φανόταν τόζαανθινό τοπίο που έβλεπα από κει πάνω—ή θάλασσα, ή πόλη, τά καναναριά, ό λόφοι, τά βουνά—καθώς κρατούσα σ' ήν άγκάλια μου τό λεπτό λαστιχένιο κορμί, που μου ήρεσε τόσο... Μά γλυκιά αύρα, μέσα στην Αδγουστίνικη κάμα...

—'Ε, ναί, σάν τόν 'Ανδρέα. Τό ξέρω πώς είναι φίλος σου και θά σου τά είπε όλα...

Τελείωσε, είχαμ' έξηγηθή. Δέν θά μ' έβριζε πειά, δέν θά μ' έστέλνε νά βρω 'άλλου' εκείνα που ήθελα. Θαρρετά, την άγκάλιασα και τήν φίλησα. Δέν έκαμε καμιά αντίσταση. Και σέ λίγο, ύποταχ, κή, καλόβολη—μόνο λίγα μελαγχολική, λιγάκι σκεπτική—καθόταν σ' ά γονάτά μου. 'Εγώ ήμουν σ' όν παρθένο. 'Η νά πω καλύτερα: σάν παρανοήσιος μου φανόταν τόζαανθινό τοπίο που έβλεπα από κει πάνω—ή θάλασσα, ή πόλη, τά καναναριά, ό λόφοι, τά βουνά—καθώς κρατούσα σ' ήν άγκάλια μου τό λεπτό λαστιχένιο κορμί, που μου ήρεσε τόσο... Μά γλυκιά αύρα, μέσα στην Αδγουστίνικη κάμα...

—'Ε, ναί, σάν τόν 'Ανδρέα. Τό ξέρω πώς είναι φίλος σου και θά σου τά είπε όλα...

Τελείωσε, είχαμ' έξηγηθή. Δέν θά μ' έβριζε πειά, δέν θά μ' έστέλνε νά βρω 'άλλου' εκείνα που ήθελα. Θαρρετά, την άγκάλιασα και τήν φίλησα. Δέν έκαμε καμιά αντίσταση. Και σέ λίγο, ύποταχ, κή, καλόβολη—μόνο λίγα μελαγχολική, λιγάκι σκεπτική—καθόταν σ' ά γονάτά μου. 'Εγώ ήμουν σ' όν παρθένο. 'Η νά πω καλύτερα: σάν παρανοήσιος μου φανόταν τόζαανθινό τοπίο που έβλεπα από κει πάνω—ή θάλασσα, ή πόλη, τά καναναριά, ό λόφοι, τά βουνά—καθώς κρατούσα σ' ήν άγκάλια μου τό λεπτό λαστιχένιο κορμί, που μου ήρεσε τόσο... Μά γλυκιά αύρα, μέσα στην Αδγουστίνικη κάμα...

—'Ε, ναί, σάν τόν 'Ανδρέα. Τό ξέρω πώς είναι φίλος σου και θά σου τά είπε όλα...

Τελείωσε, είχαμ' έξηγηθή. Δέν θά μ' έβριζε πειά, δέν θά μ' έστέλνε νά βρω 'άλλου' εκείνα που ήθελα. Θαρρετά, την άγκάλιασα και τήν φίλησα. Δέν έκαμε καμιά αντίσταση. Και σέ λίγο, ύποταχ, κή, καλόβολη—μόνο λίγα μελαγχολική, λιγάκι σκεπτική—καθόταν σ' ά γονάτά μου. 'Εγώ ήμουν σ' όν παρθένο. 'Η νά πω καλύτερα: σάν παρανοήσιος μου φανόταν τόζαανθινό τοπίο που έβλεπα από κει πάνω—ή θάλασσα, ή πόλη, τά καναναριά, ό λόφοι, τά βουνά—καθώς κρατούσα σ' ήν άγκάλια μου τό λεπτό λαστιχένιο κορμί, που μου ήρεσε τόσο... Μά γλυκιά αύρα, μέσα στην Αδγουστίνικη κάμα...

—'Ε, ναί, σάν τόν 'Ανδρέα. Τό ξέρω πώς είναι φίλος σου και θά σου τά είπε όλα...

Τελείωσε, είχαμ' έξηγηθή. Δέν θά μ' έβριζε πειά, δέν θά μ' έστέλνε νά βρω 'άλλου' εκείνα που ήθελα. Θαρρετά, την άγκάλιασα και τήν φίλησα. Δέν έκαμε καμιά αντίσταση. Και σέ λίγο, ύποταχ, κή, καλόβολη—μόνο λίγα μελαγχολική, λιγάκι σκεπτική—καθόταν σ' ά γονάτά μου. 'Εγώ ήμουν σ' όν παρθένο. 'Η νά πω καλύτερα: σάν παρανοήσιος μου φανόταν τόζαανθινό τοπίο που έβλεπα από κει πάνω—ή θάλασσα, ή πόλη, τά καναναριά, ό λόφοι, τά βουνά—καθώς κρατούσα σ' ήν άγκάλια μου τό λεπτό λαστιχένιο κορμί, που μου ήρεσε τόσο... Μά γλυκιά αύρα, μέσα στην Αδγουστίνικη κάμα...

—'Ε, ναί, σάν τόν 'Ανδρέα. Τό ξέρω πώς είναι φίλος σου και θά σου τά είπε όλα...

Τελείωσε, είχαμ' έξηγηθή. Δέν θά μ' έβριζε πειά, δέν θά μ' έστέλνε νά βρω 'άλλου' εκείνα που ήθελα. Θαρρετά, την άγκάλιασα και τήν φίλησα. Δέν έκαμε καμιά αντίσταση. Και σέ λίγο, ύποταχ, κή, καλόβολη—μόνο λίγα μελαγχολική, λιγάκι σκεπτική—καθόταν σ' ά γονάτά μου. 'Εγώ ήμουν σ' όν παρθένο. 'Η νά πω καλύτερα: σάν παρανοήσιος μου φανόταν τόζαανθινό τοπίο που έβλεπα από κει πάνω—ή θάλασσα, ή πόλη, τά καναναριά, ό λόφοι, τά βουνά—καθώς κρατούσα σ' ήν άγκάλια μου τό λεπτό λαστιχένιο κορμί, που μου ήρεσε τόσο... Μά γλυκιά αύρα, μέσα στην Αδγουστίνικη κάμα...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

έναντιόν των άδικων καταπέσεις και φυλακίσεις.

Χιλιάδες μικρά κομμάτια από ξύλα, πέτρες, σφουγγάρια, χαρτιά και σύρματα χρησιμοποιήθηκαν από έναν έκκεντροκό μηχανικό, τόν άπιοστερ Ουίλλιαμ Ρόζ, από τό Πλύμουθ, για τήν κατασκευή μιάς μηχανοσκόπησης πόλεως.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Τό μοντέλλο του αυτό έχει πλάτος πέντε μέτρα και μήκος έφτά και είναι άριστο μηχανικό.

Στην 'Αραβία τέλος, οι Βεδουνοί κατασκεύαζαν προχείρους σφαίρες από τά τηλεγραφικά σύρματα! *

Ο μίστερ Μπέρναρντ Ζούφωλ, από τή Νέα 'Υόρκη, κατόρθωσε ν' άποστήθιση, και τό σπουδαιότερο, νά διατηρήση στή μνήμη του, όλους τούς αριθμούς των συνδρομητών τής Τηλεφωνικής 'Εταιρείας τού Μανχάτταν.

Γιά νά λάβετε μία ιδέα του άθλου του αριθμομνήμονος αυτού, πρέπει νά σάς πούμε ότι ο τηλεφωνικός οδηγός άποτελείται από 1117 σελίδες. *

Εξ ατίας ενός έθμιον, που έπικρατεί άκόμη μεταξύ των Μουσουλμάνων τής Βοσνίας, και σύμφωνα με τό όποιο ένα κορίτσι, καθώς και μία παντρεμένη γυναίκα, μπορούν νά πουληθούν, μία κοπέλλα από τό χωριό 'Απατόβι έγινε τήν ίδια μέ-

Μία κατάδικος στην 'Αγγλία, ή κυρία Μεργκρίν, ή όποια είχε καταδικασθή σέ 20 χρόνια φυλάκις έπειδή δηλητηρίασε τόν άνδρα της, έλαβε μέσα στή φυλάκις που βρισκείται τις περισσότερες προτάσεις... γάμου! *

Ενας μάλιστα από τούς έκκεντροκούς θαυμαστές της τής έγγραφης πώς αν δεχόταν νά τόν κινή άνδρα της, ανέλαβε νά προστοιμάση τήν από... της! *

Εφ' όσον, όπως λέγει ο δόκτωρ Τζωρτζ Φορντάις, ένα γεύμα τήν ημέρα είναι αρκετό για ένα λιοντάρι, πρέπει νά είναι αρκετό και για έναν άνθρωπο.

Ετσι δέ κάνει κι' ο ίδιος, τρώγοντας καθημερινώς στις όχτς τό πωλί.

Τό φαί του έν λόγω καθηγητού άποτελείται από ένα πάτο ψάρια, μισή κόττα, τρεις μοιτζόλες, σαλάτα και 5—6 ποτήρια μπίρα. *

Τους περισσότερους γιατρούς από κάθε ευρωπαϊκή χώρα τούς έχει ή 'Αγγλία. *

Στην πόλη 'Εσφονορ τής Γερμανίας, οι γεωργοί διατηρούν τις ρίζες των χορταριών ζεστές, με ήλεκτροκό ρεύμα.

Τό ηλεκτροφόρο σύρμα που προκάλε τη θερμότητα διέχεται κάτω από τό φτενιμένο έ'αρος, τριάντα πόντους υπό τήν επιφάνεια, κι' έτσι τά καρότα, τά παρούλια και ή ντουλάπη διατηρούν μία τεχνητή θερμότητα, ή όποια έχει λαμπρά άποτέλεσμα... *

Η Ματτίλδη Φορντάις, από τή πόλη Σλαδόνσκ της Ούγγαρίας, ίσχυρίζεται ότι είχε ή νεαρότερη γιαγιά του κόσμου.

Η γιαγιά αυτή, ή όποια τώρα είναι 91 χρόνων, όταν κλείστηκε από τόν άνθρωπο που άγαπούσε ήταν μόλις δεκαεπτάσων χρόνων.

Η κόρη της, ή όποια γεννήθηκε όταν ή Ματτίλδη ήταν 16 χρόνων, παντρεύτηκε τόν παλαιότερο γόνον.

Και τόν ένοικοι της Ματτίλδης ήρθε σ'όν κόσμο τόν μήνα που μ' έπερασε. *

Ο πληθυσμός της Σοβιετικής Ρωσίας, κατά τά τελευταία δέκα χρόνια, αύξηθηκε κατά 25.000.000.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολότως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκκα 7,

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολότως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκκα 7,

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολότως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκκα 7,

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολότως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκκα 7,

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολότως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκκα 7,

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολότως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκκα 7,

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολότως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκκα 7,

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολότως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκ

άνωποτη για τη ζήλεια που τον βασάνιζε.

— Ρωτάς γιατί; φώναξε ο νέος και με λύσσα χούφτασε το φρέμα και το πέταξε στην άλλη άκρη της κάμαρας. Γιατί δεν θέλω εγώ, να γιατί! Σάν μασκαρεμένη φαινόσουν άποψε. Δεν σου ταιριάζει, κοπέλλα μου. Αυτό είνε φρέμα για άμορφες γυναίκες και δεν μ' αρέσει να σε περιβάλλουν οι σύγχρονοι μου. Δεν κατάλαβες, κοιμήτη, την κοροϊδία του Σκούβερος, την είρωνεία του Στέφαν; Έννοώ να μείνεις, όπως είσαι, περιττό να θέλεις να κάνεις την άμορφη και να με ρεζιλεύεις έμένα. Κατάλαβες; — Κατάλαβα, μουρούρισε η νέα με σθημένη φωνή, έτοιμη να κλάψει. Και χωρίς να πη άλλη λέξη, χούφτα μέσα στο κρεβάτι της.

Η ταπεινοφροσύνη της έκανε τον Πότ να μετανοήσει για το σκληρό τρόπο του, έσκυψε και την φίλησε και πλάγιασε δίπλα της, άποφασισμένος να την πάρει και να φύγει για την Ίσλανδία. Έκει, στο χωριό, θα την άφηνε να στολίζεται.

Την επομένη, ο Πότ έγραψε στην αδελφή του και της παράγγειλε να φροντίσει να του βρει κανένα φθινόπτημα, το οποίο να αγοράσει, γιατί θα έπρεπε πολύ σύντομα στην πατρίδα. Άκόμα δύο μήνες και θάταν έλπιόμορος.

Η μέρες περνούσαν. Η Μιούριελ δεν ξαναφύρεσε το τριανταφυλλί φρέμα της και με την πρόσφατη πώς κορυφώσαν, παρικόλλασε τον Πότ να την άρνηται τα βράδια στο σπίτι. Στην άσκη, καχύποπτος, όπως ήταν, ο Πότ διάταξε. Άναρωσιόταν τι θα έκανε η νέα στο διάστημα της άπαισίας του. Οστόσο δεν έπείνε. Έπείρε ότι η Ντόρα είχε φύγει, με κάποιον, και ότι η Μιούριελ είχε συνδεθεί τελ-υταίως, με μια νέα άνάπτη, η οποία καθόταν σ' ένα δωμάτιο του κάτω όρόφου. Έκει περνούσε τώρα τον καιρό της. Όταν δεν άγε άλλη δουλειά, της διάβαζε την επαύλινδα της έφημερίδας.

Ο Πότ κάθε τόσο, για να ταπεινώσει την Μιούριελ, της έμειβε πως δεν ήταν άμορφη και έτι άν τήναινε κανένας άνδρας να την κοιτάει, τίκανε για να γελάσει μαζί της.

—Μα το ξέρω, Πότ, πως δεν είμαι άμορφη, άπαντούσε η νέα με γλυκύτητα, σε θεοαυό πως κανείς δεν με φλεσάρει. Δεν με πιστεύεις, Πότ;

— Άσφαλώς σε πιστεύω! κάγχασε ο νέος. Μια άσημαντη γυναίκολλα σαν έσένα! Έμένα φυσικά, μου είνε άδιάφορο, μ' αρέσει τέτοια που είσαι...

— Ω, εσύ είσαι καλός, Πότ! ψιθύρισε η νέα μ' εύγνωμοσύνη. Χαρούμενος ο Πότ άνήγγειλε τέλος, μια μέρα, στη Μιούριελ. — Ξέρεις, ο Στέφαν ξενομαπάστηκε, επί τέλους. Σου έστειλε τα χαιρετισμάτα του. Είχε βαρεθεί πια να τον βλέπω να σε γλαυονιάζει λιγόντως με μάτια του. Καλά που έφυγε, γιατί από την πίστη μου, θα του τσάλαζε τα μούτρα καμιά ώρα...

Ευχαριστημένος ο νέος γέλασε. Δεν είχε προσέξει όστόσο το θλιμένο ύφος που είχε πάρει το πρόσωπο της νέας, τον τελευταίο καιρό. Η μικρή φλόγα της χαράς που κάποιον βράδυ, είχε φωτίσει για λί-

γη ώρα το όμορφο πρόσωπό της σαν φώρος της άμορφη τουάλεττα, είχε σβήσει παντοεινά.

Την ίδια μέρα που έφυγε ο Στέφαν, ο Πότ έλαβε ένα γράμμα από την αδελφή του. Του έγραφε, ότι είχε βρει εκείνο που ζητούσε. Ένα άμορφο σπατάκι σε τιμή εύκαιρίας, μ' ένα μεγάλο, δροσερό λιβάδι. Και μάλιστα, προσέθετε, εκεί στο Γκάλογουάη υπήρχε ένα μεγάλο ξυλουργείο, όπου ο άδελφός της θα μπορούσε να βρει έργασια.

Ο Πότ διάβασε και ξαναδιάβασε το γράμμα. Πηνόταν από τη χαρά του. Άλλά δεν είχε πάλι τίποτε στη Μιούριελ. Δεκατέντε μέρες ακόμα και θα έφευγαν μαζί. Ά! πόσο εύχεται θα ζούσαν οι δύο τους! Με πόση χαρά θα τους δεχόταν η μάνα του και η αδελφή του! Όλη την ημέρα, έκει που διεύθυνε το «Μόλλυ - Σλόουν» ο Πότ έφτιαχνε χλινά άνδρα. Κι' ενώ έπείστερε το βράδυ στο σπίτι του, συλλογίζονταν.

— Ούρ! Δεν μπορώ πια να κρατήσω το μυστικό μου. Άπόψε θα στείλω την άγαπημένη μου στην άγκυλιά μου και θα της φανερώσω το μυστικό μου. Πόσο θα χαρή η μικρή μου Μιούριελ! Άσχετά την βασάνισα! Θα της πω να φορή όσο θέλει το τριανταφυλλί φρέμα της...

Σάν έφύρεσε στην κάμαρά του, μη άπογοητευτείς, περιέμενε τον Πότ. Δεν βόηκε την Μιούριελ να τον περιμένη, όπως κάθε βράδυ. Άπόσεσε και δημιάτι άντιπόμορα μέσα στο δωμάτιο. Ξαφνικά είδε έναν άφνελλο, έπιδεικτικά τοποθετημένο άπάνω στο τέκνο. Άναρωσιόταν το άδέξιο, παιδιάστικο γράφημα της Μιούριελ. Ένας ξαφνικός φόβος έκανε τα πόδια του να λυγίσουν και σωρόστησε σε μια καρέκλα. Με τρεμάμενα χέρια άνοιξε το γράμμα.

«Άγαπημένη μου Πότ, έγραφε η νέα. Σήμερα πήρα την άπόφασή μου και σου γράφω για να μη με αναχτήσης άδικα. Υπήρξες καλός μαζί μου, χρυσέ μου, Πότ, και δεν μπορώ να ξεχάσω πως με υπερασπίστηκες την ημέρα που ο μεθυσμένος εκείνος ναύτης θέλησε να με κακοποιήσει. Ούτε λημονώ ότι με πήρες κοντά σου, όταν ο προϊστάμενός μου με πέταξε στο δρόμο. Σ' άγάπησα άμέσως Πότ. Δεν σκέφθηκα όμως ότι ήμουν άσημη και κοινή. Είχα την έλπίδα πως θα έβηναι παντοεινά μαζί σου, γιατί σ' άγαπούσα τόσο πολύ! Ποτέ δεν με περιφρόνησες έσύ, μονάχα μου έκανες μερικές παρατηρήσεις για να μη γίνωμαιο γελοία, όπως έξαφνα την ημέρα που φόρεσα το τριανταφυλλί φρέμα. Σκέφθηκα πολύ για όλες σου τις καλές όυνες, δεν θέλω όμως, έγώ να σου γίνωμαιο έπιπόδισιο στην εύτυχία σου. Δεν είνα το θάρρος να σου πω την άπόφασή μου ποσοφικώς και γι' αυτό σου γράφω. Έξέρω πως το γράμμα που πήρες σήμερα και το όποιο σε ναροποίησε τόσο, είνε από κάποια γυναίκα. Άσφαλώς θα είνε κάποια άμορφη και έξυπνη γυναίκα, όπως σου ταιριάζει, άγαπημένη μου. Για να μη σου γίνωμαιο έπιπόδισιο, σέίνα μαρκούδα. Δεν μπορώ να ήζωω χωρίς έσένα και προτιμώ να πε-

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τους άναγνώστας των σειράς περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τα όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας των περιοδικών μας, είνε το όπεροχρον αίσθηματικών άριστουργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

Και το άριστουργημα του ρωμαντισμού

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιοδ

Επίσης συνεχίζεται η διανομή του άριστουργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

„Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ“

Όπως σάς είχαμε είδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τα άριστουργήματα μας, πρέπει ν' άποκοπτετε από το «Μπουκετο» ή την «Οικογενείαν» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην φερία μας, καταβέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Ετσι, μ' ένα έλαχιστον ποσόν, με το εν πέμπτον της τιλίδων έκαστον, άποκτάτε τα «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως όνομάσθησαν τα έργα που σάς χαρίζομε.

Οι εν ταίς έπαρχίαις άναγνώσται μας θα προσκομίζουν τα 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τα Υποπρακτορεία των Έφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

Επίσης από τας 15 Ιουνίου ήρχισε η διανομή του άριστουργήματος του ΑΜΑΡΤΙΝΟΥ:

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Το άριστουργημα αυτό του Αμαρτίνου έυτάλη και στις έπαρχες. Η διανομή του έχει ήδη άρχισει.

Επίσης έτοιμάζονται το αίσθηματικό άριστουργημα του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»

και «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»

της ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

Η εύκαιρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι εν τω Έξωτερικώ άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμάς, και τα έξοδα άποστολής των βιβλίων, και τοϋτο, διότι θα ήτο λίαν έπιβλήμια διά το Γραβον ύπόχρον Υποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Άθηνών, οι άναγνώσται μας θα παραλάβουν τα βιβλία των από τους κ. κ. υπεπρακτορας.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξεφύλλου.

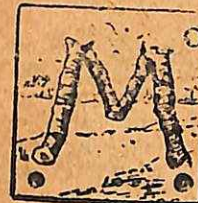
Θυμάσαι το όμορφο έκτίον τοπείο, το Γουάητ Μπέντε, όπου πηνάινουμε περίπατο οι δύο μας; Έκει θα πέσω στον ποταμό... Μονάχα θα ήθελα να ταξιδέω σε κοιμητήριο, γι' αυτό σου γράφω το μέρος, για να ξεράς που θα με βροϋν. Συχώρεσέ με, καλέ μου Πότ. Δεν σέβωμαι αν δεν ήμουν άμορφη κι' αν οι φίλοι σου με κοροϊδεύαν.

Εγώ όμως σ' άγάπησα πιστά, μί' όλη τη καρδιά μου και σε φιλώ πολύ-πολύ, για τελευταία φορά, πολυαγαπημένη μου. Η μικρή σου Μιούριελ... Την επομένη, στο Γουάητ Μπέντε βρέθηκε το πτώμα της άγνωστης νέας. Της φρέσαν για να την κηδέψουν το τριανταφυλλί φρέμα της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΤΑ 'ΕΞΕΠΕΤΑΡΟΥΔΙΑ, ΤΗΣ ΟΠΕΡΑΣ

Μια έπίσκεψις στα παρασκήνια. Η εύθυμη μπαλαρίνες κ' η ιστορίες τους. Τα μαρτύρια της διδασκαλίας τους. Οι ήλικιωμένοι «προστάτες» των νεαρών καλλιτέχνιδων. Τα κομικά άνέκδοτα των φίλων τους. Το πάθημα του κόμητος ντε Βαλερμέ. Πώς πέθανε ο άτυχος έαρκωνος ντε Ζουλιέρ, κλπ.

Ο ΙΑ νύχτα στα παρασκήνια της «Οπερας» μό- αζει με μια βραδιά στον Παράδεισο. Ένα σωρό έξωτικά πλάσματα, με φαντασμα, με φαντασμα, με φαντασμα...

ταχτερές τουάλεττες, με φτερά, με πούπουλα, σάς πολιορκούν, σάς έλ- λουν με τη φλυαρία τους και σάς έγκαταλείπουν μόνον όταν θα έρθη η σειρά τους να βγούν στη σκηνή. Δεν σάς άφήνουν να σκεφθήτε τίποτα. Σας κάνουν χλινές έρωτήσεις, σάς ζητούν την γνώμη σας για τις μεγάλες καλλιτέχνιδες, σάς διηγούνται τα τελευταία σκάνδαλα και σάς ξετορλαίνουν με τους χορούς τους. Είνε έκατο γοητευτικά κορίτσια κάτω από είκοσι χρόνων, που γυρίζουν στα παρασκήνια, άνάμεσα στον κόσμο των μηχανικών, των ηλεκτρολόγων, των κομπάρσων και των υπαλλήλων του θεάτρου και δεν μένουν ήσυχα καθόλου. Είνε η μικρές μπαλαρίνες. Άγατούν τα αισθηματικά λόγια, τις άμορφες άνθοδέςμες, τα κομμάτια και τις πο- λυτελείς λιμουζίνες. Η ζωή τους, γιό όσους δεν την ξέρουν, είνε ένα μαγευτικό όνειρο. Μα για τους άνθρώπους του θεάτρου είνε η πιο μαρτυρική άπ' όλων των έργαζόμενων κοριτσιών.

Ίδου τί μου δήλωσε ο διεθυντής της «Οπερας», ο κ. Ζαν Ρουσσέ:

— Η μαθήτρες των πλαστικών χορών και της ρυθμικής, για να κατορθώσουν ν' άναδειχθούν, πρέπει όχι μόνο να έχουν ταλέντο, αλλά κι' έναν πλούσιο κ' άξιοσέβαστο προστάτη. Δυστυχώς, είνε τόσες πολλές, όστε το θέατρο δεν μπορεί ν' αναλάβη τη συντήρησή τους. Γι' αυτό είνε υποχρεωμένες να πληρώνουν ως δίδακτρα περί τις δεκατρείς χιλιάδες φράγκα το χρόνο, έκτός έννοείται από τα ιδιαίτερα μαθήματα των άλλων καθηγητών. Μια καλή μπαλαρίνα πρέπει να έχει πλαστικό κ' εύκλινο σώμα. Για να τ' άποκτηση, χρειάζεται κατάλληλη τροφή, ειδική γυμναστική, μασσάζ και παρακολούθησι στις σπουδές της. Δηλαδή είνε άπαραίτητο να διαθέτη ένα ποσό έξη χιλιάδων φράγκων τον μήνα, αν θέλει μια μέρα να γίνη καλή μπαλαρίνα και να κάνη την καριέρα της.

Αυτά τα λόγια του διεθυντού της «Οπερας» κέντησαν φυσικά την περιέργειά μου και θέλησα να έξακριβώσω μόνος μου τον τρόπο, με τον όποιο οι αυτά τα κορίτσια καταφέρνουν να βρίσκουν τα λεφτά που τους χρειάζονται για τις σπουδές τους.

Κι' έτσι, άνακάλυψα τις τραγικές τους. Τα δυστησιμένα αυτά πλάσματα ξεροτύνονται από τους ήλικιωμένους θανασιτάς τους. Έπειτα περνάει παράδοσι στην «Οπερα», τα «σπουργήτια», και μάλιστα τα «ξεπεταρούδια», να τ' άνα- πάζουν στα νύχια τους οι παμπόνη-

ροι γέροι γάτοι. Σ' αυτούς μόνον επιτρέπεται να τα πλησιάζουν. Οι νέοι θανασιτάς είνε επικίνδυνοι... Άλλωστε κ' αυτοί δεν καταδέχονται ν' άσχοληθούν με τις μπαλαρίνες. Προτιμούν να στέλνουν άν- θη στις διάσημες «φεντέττες», ή όποιες τους βασανίζουν με τις ιδιοτροπίες τους.

Το «ξεπεταρούδι» λοιπόν άρχίζει το καλλιτεχνικό στάδιό του από δώδεκα χρόνων, τότε που άρχίζει να δένη, το σώμα του. Έργάζεται στην ιδιαίτερη σχολή της «Οπερας» και βασανίζεται από έναν τρομερό γυμναστή, ο όποιος είνε ο έφιάλης της. Αυτός ο κύριος τις πόνει, έδδομάδες τις κινάει να περπατούν με χάρη, χωρίς να σκέ- θουν, χωρίς να στραβώνουν τα πόδια τους και να γέρνουν το κεφάλι τους. Έπειτα τις γυμνάζει να λυγίζουν τα χέρια τους και να τ' ά-

παραίτητο να έχει την εύλυγισία του φαιδιού. Να μην έχει κόκκαλα και να είνε έλαφριά σαν πούπουλο.

Έννοείται ότι σ' όλα αυτά τα γυμνάσματα τυχαίνει πολλές φορές να πάθουν υπερκόπωση τα νεύρα των ποδιών κ' η άτυχη μικρούλα να διπλώση σαν πληγωμένο πουλί στο παλκοσένικο.

Τότε την μεταφέρουν μ' ένα φορείο στο θάλαμο της άναπαύσεως κ' εκεί μια ειδική γυναίκα της κάνει το άπαραίτητο μασσάζ, για να ξεμουδιάσει. Αυτή είνε μια από τις πιο εύχάριστες στιγμές του «μαθητικού» βίου της.

Καθώς αυό διηγείτομαι όμως, η έξυπνες μικρούλες, βλέποντας ότι τις περιποιούνται τόσο πολύ και τις άφήνουν να ξεκουραστούν όσο θέ- λουν, ύστερ' από ένα τέτοιο πάθημα, σκέφθηκαν να έπωφελήσουν αυ- τής της εύκαιρίας. Κάθε τόσο λοι-

κουμπούν στα δάχτυλα των ποδιών τους, να κάνουν έξαρθρωτικές άσκήσεις και να συντηθούν σιγά σιγά στο μαρτυρικό άνοιγμα των ποδιών. Τα βασικά τους διακρίν, κάθε μέρα τρεις ώρες. Έπειτα άσχίζονται τα θεωρητικά μαθήματα. Μια μπαλαρίνα, για να χορεύη καλά, πρέπει να ξέρη τί χορεύει. Είνε λοιπόν άπαραίτητο να της καλλιεργήσουν μέσα της το καλλιτεχνικό συναισθημα και να την κάνουν ικανή να μορφή να ξεχωρίσει μια άλη- θινά άμορφη κίνησι από μια κίνησι νευρική ή χωρίς καμιά σημασία. Υστερα άρχίζουν τα μαθήματα για την εύλυγισία του πέμματος, έτσι, που η μικρούλα, έπειτα από λίγο καιρό, να είνε σε θέση να στηρίξη το σώμα της στα δάχτυλα των πο- διών.

Στα πρώτα μαθήματα, η δυστησι- μένη μικρούλα άποφέρει και γίνει μαύρα δάκρυα από τους πόνους και τη στενωχάρια της. Κατόν ξεχνάει αυτό το βασάνο, γιατί άρχίζει καινούργιο μαρτύριο, το «σπάσιμος» της μέσης. Μια καλή μπαλαρίνα είνε

πών έαπλωνόντουσαν καταγής, ξεφώνιζοντας ότι πιάστηκαν τα νεύρα τους. Ο γυμναστής τους στην άσκη δεν άντιπείνυκε το τέχνασμα τους. Είχε μάλιστα τρομοκρατηθεί, από τ' άλλεπάλληλα δυστησιματα. Κάποιος όμως του μαρτύρησε το «κόλπο» τους κ' ο καθηγητής της γυμναστικής άρχισε να μοιράζει δέ- ξα κ' άριστερα πρόστιμα, πράγμα που τις έκανε να έγκαταλείψουν αυτό το παιχνίδι.

Στη σχολή του μπαλετου τα «ξεπεταρούδια» φοιτούν τέσσερα χρόνια. Όταν πάρουν το δίπλωμά του, τ' άπορούν πια να εμφανισθούν στα εύκολα μπαλέτα των έργων.

Μα ακόμη δεν έχουν τελειώσει τα βασάνια τους. Από δω και πέρα άρχίζουν.

Στα θεωρητικά μαθήματα και στη διδασκαλία του χορού προστίθεται ακόμη κ' η έξάσκησι του. Αυτή γίνεται κάθε άπόγευμα στο σπίτι του χορογράφου της «Οπερας» και διαρκεί τέσσερες και πέντε ώρες τη μέρα. Έπειτα η μπαλαρίνες είνε έλεύθερες να γυρίσουν στο σπίτι

τους. Μα δεν μπορούν ούτε να περπατήσουν. Είνε ταλαιπωμένες από την κόπωση. Το μόνο που έπιθυμούν είνε το κρεβάτι τους. Μα δεν μπορούν να τ' άπολαύσουν, γιατί έχουν ακόμη να εκπληρώσουν μερικές ύποχρεώσεις.

Στην άρχή του άρθρου μου σάς ήλπινα για τους γέροντες προστάτες αυτών των κοριτσιών. Αυτοί οι κύριοι άνήκουν συνήθως στην Παρισινή άριστοκρατία. Είνε ευγενείς τιτλούχοι, με κολοσσιώδες περιουσίες, μέγαρα, αυτώκνητα, και μ' έγ- γονία... Η ήλικία τους κινάειται από τα πενήντα ως τα έβδομητά.

Όλοι τους είνε παλαιοί φαιδιές των παρασκηνίων της «Οπερας» κ' έχουν έοδόμει δολάρια έκατομύρια σε άνθοδέςμες και δώρα. Έπειδή λοιπόν δεν τους θέλουν πια η μεγάλες καλλιτέχνιδες, άναγκάζονται να ζητήσουν λίγη τρυφερότητα από αυτά τα «ξεπεταρούδια», τα όποια είνε σωστά διαβολικά. Τους βασανίζουν σαν μεγάλες κυρίες, έχουν τις ιδιοτροπίες τους και τις τόλλες ιδέες τους.

Η έσσηθ Μαρίτα, παραδειγμα- τος χρόν, είχε άναγκάσει μια νύχτα στις δυό ή ώρα το μαρτυρικό ντε Πομερόν να άναστατώσει το Παρίσι, για να της βρει μια μεγάλη κοίκα, η όποια να μιλάν και να κλείνη τα μάτια της.

Μια άλλη πάλι, η Ζακλίν, ένας σωστός άγγελος, έβασε τον κόμητα ντε Βαλερμέ να κάνη το γάδαρο στα παρασκήνια, για να διασκεδά- ση τις ώρες της.

Κι' ακόμη είνε άλησμόνητη η ιστορία του άτυχου βαρώνου ντε Ζουλιέρ, ο όποιος, για να γλυτώσει από τα βασάνια της Άλβαν, μιάς πεντάχρονης μπαλαρίνας, ήπια τόση σιωπή, όστε έσκασε!...

Μα, βί, και να τους κάνουν αυτές η άμορφες μικρούλες, το ά- ξίζουν. Γιατί αυτοί οι γέροι Παρισίνοι δεν έννοούν να ήσυχάσουν, άν κ' άσπασίνα τα μαλλιά τους. Έννοούν να προσφέρουν ακόμη άνθο- δέςμες και να έπισκέπτονται στα παρασκήνια τις «προστατευόμενες» τους. Και φυσικά, πληρώνουν άρε- κητά άκριθά αυτή την εύχαιριστή τους.

Οστόσο, πρέπει να σάς ήλολο- γήσουμε ότι τα «ξεπεταρούδια» της «Οπερας», για τα γίνονται μπαλαρίνες, χρειάζεται να μαρτυρήσουν κυριολεκτικώς από τους καθηγητάς τους κ' από τους ήλικιωμένους προστάτες τους. Γι' αυτό κ' όλες η μικρούλες χορεύτριες είνε υπερβολικά ναυτικές και κακές. Μοιάζουν σαν έξωτικά πλάσματα, που δεν ξέρουν τίποτε άλλο, παρά να χορεύουν.

ΜΑΡΣΕΛ ΜΟΝΤΑΡΡΟΝ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΡΟΥΜΑΝΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Τὸ εἶδωλο τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Βουκουρεστίου. Ὁ πολυαγαπημένος τῶν γυναικῶν. Μία γυναίκα ἀνάμεσα στὰ θηρία. Ἡ γοητεία τῆς Μαίρης Ἐκμπουργκ. Οἱ ἐρωτες τοῦ κόμητος Μαουρέσκο. Νυχτερινὲς συναντήσεις. Ἡ ἀπόγνωση ἐνὸς ἐρωτευμένου καθ' ἁπλόαν. Ὁ Οὐγγυρὸς Ἀδωνίς τοῦ τσάρκου Χάνσεν. Ἡ ἐξορία τοῦ Ρουμάνου Δὸν Ζουάν. Ἡ ἐκδίκη τῆς θηριοδαστριάς. Μία ἀγρία πάλη μετὰ τὴν τίγρη, κλπ.

νοῦσαν, ὅπως ἔλεγαν οἱ γνωστοὶ του, τίς χί'ιες καὶ μὴ κατακτήσεις τοῦ θηλικίου Δὸν Ζουάν.

Ὁ περίφημος λοιπὸν αὐτὸς καρδιοκλέφτης, ὅπως ἦταν φυσικό, βρέθηκε πολλές φορές ἀντικρὺ στὸ θάνατο καὶ πολλές φορές πέρασε τραγικὲς στιγμὲς ἀπεριγραπτῆς ἀγωνίας. Μὰ πάντα καταφέρνε να τὰ βγάξει πέρα μετὰ τὸ θάνατος του, τὴν ἐτοιμότητά του καὶ τὴν ψυχραιμία του. Οἱ σύγγροι, τὰ αἰώνια θηρία του, ἔλεγαν πὼς ἦταν ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Σατανᾶ, καὶ ἡ γυναίκες, ἡ ὁμορφὴς ἀριστοκρατίσσης, τὸν θεωροῦσαν ἄρωτο, ἀσύλληπτο καὶ ἀκατανίκητο, ὅπως εἶνε τὰ πεντάμορφα βασίλισσες τῶν παραμυθίων.

Ἀπ' ὅλες τὴν αὐτὴς τὴς μυθιστορηματικῆς περιπέτειάς του, ἡ πὺρ παρὰ ξενία, ἡ πὺρ μυστηριώδης καὶ ἡ πὺρ μοιραία, ἡ ἀντὶ τὸ ἐρωτικὸ ρομάντιστο του μετὰ μὴ ἐπιληπτικὴ δαμάστρια τίγρης καὶ λεόντων, πὺρ ἦταν καὶ αὐτὴ περίφημη, τόσο γὰρ τὴν ἀπεριόριστη γοητεία τῆς, ὅσο καὶ γὰρ τὸ θάρος τῆς καὶ τὴ βορρην ψυχρότητα τῆς καρδιάς τῆς.

Ἡ δαμάστρια αὐτὴ ἦταν ἀπὸ τὴ Δανία καὶ λεγόταν Μαίρη Ἐκμπουργκ. Ἦταν κόρη ἐνὸς περιφημοῦ ἀρροβάτη, τοῦ Πέτρο Ἐκμπουργκ, καὶ εἶχε ἀνατραφῇ μέσα στὰ μεγάλα τσιρικά τῆς Εὐρώπης, ζώντας διαρκῶς ἀνάμεσα σ' ἐμπληκτικὰ τέρατα καὶ σὲ δαμασμένα θηρία. Ἐπειτα, ὅταν μεγάλωσε, ἔ-

γινε δαμάστρια τίγρης καὶ λεόντων καὶ ἀπολέσσε το ποιο ὁμορφον ἐνομεροσ του τσάρκου Χάνσεν, που εἶχε ἀνασταίωσει τὴ Ρουμανία μετὰ τὰ φαντασμαγορικὰ παραστρώματα.

Ἐκείνο πὺρ θάναζε στὴν Μαίρη Ἐκμπουργκ ὅλος ο κόσμος ἦταν ἡ μυστηριώδης μαγικὴ συναισθημάτων τῆς. Ἡ ὁμορφὴ δαμάστρια, που εἶχε ἐπὶ αὐτῆς τῆς υπερφυσικῆς δυνάμεως τῆς, ἀντιμετώπιζε τοὺς ποιο τρομεροὺς κινδύνους καὶ ἀδιαφοροῦσε γὰρ τὸ θάνατο, σὰν γὰρ μὴ τὸν λογαριάζε ποτέ τῆς. Ἐξω ὅμως ἀπὸ το τσάρκο, ἡ ἀλλόκοτη αὐτὴ γυναίκα ἔλαφνε μὴ ἐκφρασε Σφιγγὸς καὶ ἦταν τόσο παγετὴ καὶ τόσο λογόλογη, ὥστε ἀποκοροῖνε ἀμέσως ὅλους τοὺς νεοῦς ἀριστοκράτες τοῦ 1885, πὺρ προσπαθοῦσαν μετὰ φλογερῶς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεις, μετὰ πολυμῆματα, νὰ δαμάσουν τὴν ἀτίθαση καρδιά τῆς.

Τὸ τσάρκο Χάνσεν θὰ ἔμενε ἕνα μῆνα καὶ εἴκοσι ἐννιά μῆνες στὴ Ρουμανία, καὶ ὅπως καταλαβαίνετε, οἱ αὐτοὶ οἱ «λεονοειδῆς» τῶν σαλονίων εὗρισκαν ὅτι ὁ χρόνος αὐτὸς ἦταν πάρα πολὺ λίγος γὰρ τὴν κατάκτησι μὴς τέτοις ἐξαιρετικῆς γυναίκας. Μὰ ἂν οἱ ἄλλοι ἀπετόνχαναν σ' ὅλες τοὺς τίς προσπάθειες, ὁ κόμης Μαυρίκιος Μαουρέσκο ἦταν βέβαιος πὼς θὰ ἐξοργίσει γρήγορα τὴν υπερίφανη καὶ ἀληθινή δαμάστρια, πὺρ ἔπαθε μὴ τοὺς ἄνδρες ὅπως ἔπαθε κάθε βράδυ στὸ τσάρκο μετὰ τὸν θάνατο.

Ἐνα βράδυ λοιπὸν ὁ Ρουμάνος Δὸν Ζουάν περιμένε τὴν Μαίρη Ἐκμπουργκ στὴν ἐξορία τοῦ τσάρκου καὶ τῆς μίλησε ὅπως ἤξερε μονάχα αὐτὸς νὰ μιλᾷ στις γυναίκες. Ἡ Μαίρη Ἐκμπουργκ, μετὰ τὴν παρομοίω ψυχρότητά τῆς, τοῦ γέλασε

κατὰ πρόσωπο, τοῦ εἶπε πὼς δὲν μποροῦσε κανεὶς ἀμώρητα νὰ παίξει μαζί τῆς καὶ τέλος, ὅστερ' ἀπὸ δυὸ - τρεῖς νυχτερινῶς συναντήσεις, ἐνόησε ἕναν παραφορὸ ἐρωτῆα γὰρ τὸν τρελὸ αὐτὸν κατακτητὴ τῶν γυναικῶν. Μὰ, ὅπως ὅλες ἡ γυναίκες τῶν τσάρκων, καὶ ἡ ὁμορφὴ δαμάστρια εἶχε κάποιο συναδελφικὸ τῆς ποιο τὴν αγαποῦσε τρελὰ, καὶ ἔταν περιπατῆ καὶ ἀπελπισμένον ἐρωτᾶ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ὁμορφος καθ' ἁπλόαν Τάλτος, ἕνας Οὐγγυρὸς Ἀδωνίς, πὺρ παρουσίαζε πὺρ τσάρκο δώδεκα μῆτρα ὄμορφα, γυναικίσιμα καὶ «σοφὰ», πὺρ προξενούσαν τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀσέβεια σ' ὅλο τὸν κόσμο. Μὰ ὁ Τάλτος ἦταν ἀτυχὸς πάντα στὸν ἐρωτᾶ καὶ ἔτσι καὶ στὴν περιπέτειά αὐτὴ δὲν εἶχε μωρέσει νὰ πάρῃ ὅτε ἕνα φίλ ἀπὸ τὴν υπερίφανη δαμάστρια. Αὐτὴ δὲ ἡ ἀπόγνωση τοῦ ἔφτασε σὲ πραγματικὴ τρέλλα, ὅταν ἕνα βράδυ ἀνέκωκυψε τοὺς ἀπόκρυφους ἐρωτες τῆς Μαίρης Ἐκμπουργκ καὶ τοῦ κόμητος Μαουρέσκο. Προσπάθησε τότε νὰ κἀν τὴ δαμάστρια νὰ τὸν προσεξῇ περισσότερο, μετὰ ἀφάνταστες ἀσκήσεις, σὲ τίς ὁποῖες ἀνηφοῦσε κάθε κίνδυνος, μὰ ἡ Μαίρη οὐκ ἐνδιαφερόταν καθόλου γὰρ τὸν ἐρωτευμένο Οὐγγυρὸ Ἀδωνί. Τώρα μάλιστα πὺρ ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς τῆς, δὲν ἔκρυβε πὺρ τὸν ἐρωτᾶ τῆς, καὶ ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Βουκουρεστίου, πὺρ παρακολουθοῦσε τίς παραστάσεις τοῦ τσάρκου, ἤξερε πολὺ καλά ὅτι ὅλες ἡ τρομακτικῆς ἐπιδείξεις τῆς μετὰ τίς τίγρεις καὶ τοὺς λέοντας γινόντουσαν μονάχα γὰρ ἕνα πρόσωπο, χωμένο στὸ βάθος ἐνὸς θεωρίου τῆς πρώτης σειρᾶς : γὰρ τὸν κόμητα Μαυρίκιο Μαουρέσκο.

Ἐνα μῆνα λοιπὸν πρὶν φύγει τὸ τσάρκο ἀπὸ τὴ Ρουμανία, ἡ ἐρωτευμένη Μαίρη εἶπε στὸν Τάλτος δεινὸν καὶ ἀπογνώσας καὶ ὅλα, μετὰ ἀγρία λύσσα, φώναζε μωροστὰ στὸν Οὐγγυρὸ καθ' ἁπλόαν :

—Θὰ ἐκδικηθῶ !... Θέλεις νὰ με βοηθήσεις, Τάλτος ;

—Ναι... τίς ἀπάντησε ὁ ἐρωτευμένος συναδελφός τῆς.

—Ε, λοιπὸν, θὰ μοῦ κἀνης τὴ χάρι νὰ πᾶς αὐτὸ ἕνα γράμμα στὸν Μαουρέσκο. Καὶ θὰ τοῦ πλῆς ὅτι περμένον ἀπάντησι.

Ἡ δαμάστρια σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ἔγραψε ἕνα τελευταῖο ραντεβὺ ἀπὸ τὸν ἀπὸστο κόμητα, γὰρ νὰ ἐξηγηθῶν καὶ νὰ χωρίσουν ἀνὰ καὶ οἱ φίλοι.

Ὁ Ρουμάνος Δὸν Ζουάν, ὁ ὁποῖος φυσικὰ δὲν εἶχε μωρέσει νὰ ἐξαχσῇ τὴ σαγηνευτικὴ δαμάστρια, πῆγε στὸ ραντεβὺ, μεταμφιεσμένος σὲ δόγητ ἐλκίδου. Ἐκείνη τὴ χειμῶντικὴ νύχτα μὴ ἀγρία χιονοθύελλα λυσσομανοῦσε στὸ Βουκουρεστί. Κανεὶς δὲν θὰ πρόσχε συναντῆ τὸν μυστηριώδες ραντεβὺ του μετὰ τὴν Μαίρη Ἐκμπουργκ.

Ἡ Μαίρη εἶπε στὸν Τάλτος δεινὸν καὶ ἀπογνώσας καὶ ὅλα, μετὰ ἀγρία λύσσα, φώναζε μωροστὰ στὸν Οὐγγυρὸ καθ' ἁπλόαν :

—Θὰ ἐκδικηθῶ !... Θέλεις νὰ με βοηθήσεις, Τάλτος ;

—Ναι... τίς ἀπάντησε ὁ ἐρωτευμένος συναδελφός τῆς.

—Ε, λοιπὸν, θὰ μοῦ κἀνης τὴ χάρι νὰ πᾶς αὐτὸ ἕνα γράμμα στὸν Μαουρέσκο. Καὶ θὰ τοῦ πλῆς ὅτι περμένον ἀπάντησι.

Ἡ δαμάστρια σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ἔγραψε ἕνα τελευταῖο ραντεβὺ ἀπὸ τὸν ἀπὸστο κόμητα, γὰρ νὰ ἐξηγηθῶν καὶ νὰ χωρίσουν ἀνὰ καὶ οἱ φίλοι.

Ὁ Ρουμάνος Δὸν Ζουάν, ὁ ὁποῖος φυσικὰ δὲν εἶχε μωρέσει νὰ ἐξαχσῇ τὴ σαγηνευτικὴ δαμάστρια, πῆγε στὸ ραντεβὺ, μεταμφιεσμένος σὲ δόγητ ἐλκίδου. Ἐκείνη τὴ χειμῶντικὴ νύχτα μὴ ἀγρία χιονοθύελλα λυσσομανοῦσε στὸ Βουκουρεστί. Κανεὶς δὲν θὰ πρόσχε συναντῆ τὸν μυστηριώδες ραντεβὺ του μετὰ τὴν Μαίρη Ἐκμπουργκ.

Ἐνα μῆνα λοιπὸν πρὶν φύγει τὸ τσάρκο ἀπὸ τὴ Ρουμανία, ἡ ἐρωτευμένη Μαίρη εἶπε στὸν Τάλτος δεινὸν καὶ ἀπογνώσας καὶ ὅλα, μετὰ ἀγρία λύσσα, φώναζε μωροστὰ στὸν Οὐγγυρὸ καθ' ἁπλόαν :

—Θὰ ἐκδικηθῶ !... Θέλεις νὰ με βοηθήσεις, Τάλτος ;

—Ναι... τίς ἀπάντησε ὁ ἐρωτευμένος συναδελφός τῆς.

Ἡ δαμάστρια σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ἔγραψε ἕνα τελευταῖο ραντεβὺ ἀπὸ τὸν ἀπὸστο κόμητα, γὰρ νὰ ἐξηγηθῶν καὶ νὰ χωρίσουν ἀνὰ καὶ οἱ φίλοι.

Ὁ Ρουμάνος Δὸν Ζουάν, ὁ ὁποῖος φυσικὰ δὲν εἶχε μωρέσει νὰ ἐξαχσῇ τὴ σαγηνευτικὴ δαμάστρια, πῆγε στὸ ραντεβὺ, μεταμφιεσμένος σὲ δόγητ ἐλκίδου. Ἐκείνη τὴ χειμῶντικὴ νύχτα μὴ ἀγρία χιονοθύελλα λυσσομανοῦσε στὸ Βουκουρεστί. Κανεὶς δὲν θὰ πρόσχε συναντῆ τὸν μυστηριώδες ραντεβὺ του μετὰ τὴν Μαίρη Ἐκμπουργκ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 1342)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΤΟ "ΞΑΦΡΙΣΜΑ," ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΩΝΗΣ

Τὰ μυστικὰ τῆς κοσμοπόλεως. Τί βλέπουν καὶ τί δὲν βλέπουν οἱ ξένοι στὸ Παρίσι. Πὼς ζοῦν καὶ πὼς δὲν ἐρωτεύονται ἡ σημερινὲς μοδιστρώλες. Τὰ τραγικὰ θύματα τῆς τύχης. Μία νύχτα στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης. Τὰ «στέκια» τῶν διαφόρων κακοποιῶν. Τὰ ἔξη κορίτσια ἐνὸς παρθεναγωγείου. Ἡ σύλληψις ἐνὸς ἐπικινδύνου διαρρήκτη. Τὸ δῶμα τῆς ὁμορφῆς Λόλας Μερβιάν, κλπ.

πολι, στὴν ὁποία μπορεῖ κανεὶς νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ βρῇ μὴς περιπέτεια. Γι' αὐτοὺς ἡ «πόλις τοῦ φωτός», εἶνε ἡ Μονμάρτη καὶ τὸ Καρτίε-Λατέν. Μερικοὶ ρωμαντικοί, πὺρ πιστεύουν ἀκόμη στὸν ἰδανικὸ τύπο τῆς μοδιστρώλες, ὀνειρεύονται μὴς βόλτα στὴν δδὸν Ντὲ λα Παί, στὴν ὁποία βρίσκονται τὰ περισσότερα μοδιστράδικα. Αὐτοὶ ὅμως ἀπογοητεύονται πολὺ γρήγορα. Ἡ ὁμορφὴς μιντινέτες ἔχουν ἐξελιχθῇ. Ἀπὸ τὸν καρὸ πὺρ φέρεσαν φῖνα μεταξωτὴ κάλσα καὶ γνωρίστηκαν μ' ἕνα νέο πὺρ ἔχει αὐτοκίνητο, ὁ ἔρωτος γι' αὐτὴς ἐκατέλειψε τὴ φαντασία τοῦ καὶ πῆρε τὸ κατάστιχο τοῦ Ἑρμῆ, τοῦ θεοῦ τοῦ ἐμπορίου.

Τὰ εἰδύλλια τοὺς ἔχουν χάσει πειὰ τὴν ἀγνότητά τους. Τὰ τρυφερά λόγια ἀντικαταστάσαν ἀπὸ «ἐμπορικὲς κουβέντες» καὶ δὲν ὑπάρχει πειὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια, ἀλλὰ ἐπιχειρήσεις. Προσφέρουν τὴν ὁμορφιά τους στὸν ἄνθρωπο πὺρ θὰ δώσῃ τὰ περισσότερα. Κερδίζουν φυσικὰ οἱ ἡλικιωμένοι. Ἐτοὶ οἱ νέοι σπεύδουν νὰ παραγορηθοῦν μετὰ τῆς τρυφερότητες μίας ὁρίμου κυρίας.

Μὰ ὅς ἐπανελέθουμε στὸ θέμα μας. Τὸ Παρίσι λοιπὸν ἔχει ὀριζόμενα μυστικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μόνο οἱ Γάλλοι. Ὁ ἄλλος κόσμος οὐτὲ τὰ προῖχει καὶ ποτὲ δὲν ζητᾷ νὰ τὰ μάθῃ, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὴν ὁμορφιά τους. Ἐν' ἀπ' αὐτὰ εἶνε καὶ ἡ διασκεδάσεις τῶν φτωχῶν διαβόλων τῆς κοσμοπόλεως στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης, ὅστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Ἐκεῖ ἡ γυναίκα τοῦ ἡμικόσμου βρίσκει κάθε νύχτα τὸν τρυφερό φίλο τῆς καὶ ἐκεῖ ἐξεπύρουν ὅλα τὰ ναυάγια τῆς Παρισινῆς ζωῆς γὰρ νὰ ἐξουραστοῦν ἀπὸ τὴν καθημερινὴν τραγωδίαν τῆς συντηρήσεώς τους. Κάθε κατηγορία τῶν ἀποτυχημένων αὐτῶν ἀνθρώπων, ἔχει τὴν Λεωφόρο τῆς, στὴν ὁποία συναντᾷ τοὺς φίλους τῆς. Οἱ καλλιτέχνες συναζοῦν, παραδείγματος χάριν, στὴν Λεωφόρο τῶν Ἀκακίων. Οἱ ἐγκληματικοὶ τύποι σ' ἕναν ἀπὸ μὲρο δρομῶκα τῆς γεμάτου πυκνὰ φυλλώματα. Ἡ «ἀστεγες» πάλι στὰ ἐξόδια παγκάκια, κοντὰ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Χρυσόφραου». Μὰ κάθε κατηγορία, ὅπως σὰς ἀναφέραμε, ἔχει τὸ «στέκι» τῆς. Ἡ ἀστυ-

νομία βέβαια κάνει τὰ υπεράματια. Καὶ μόνον ὅταν συμβῇ κανένα ἔγκλημα, «ἐξαφρίζει» αὐτὸ τ' ἀνθρωπομάζεμα καὶ ἀνακαλύπτει καινούργια πρόσωπα καὶ νέες ἀνθρώπινες τραγωδίες.

Δὲ καὶ λίγες μέρες λοιπὸν ὁ ἀστυνομὸς Πῶλ Ἑρβιέ μοῦ πρότεινε νὰ τὸν ἀκολουθῶ σὲ μὴς τέτοια νυχτερινὴ περιπέτεια.

—Ἐλα, μοῦ εἶπε, καὶ δὲν θὰ βγῇς ζημιωμένος. Ἐχεις μὴς δὴς παράξενα πράγματα καὶ θὰ σοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ κάνῃς μὴς πρώτης τάξεως καμπάνια.

—Μὰ ἔχουν γραφῇ, τοῦ ἀπάντησα τόσες πολλὰς φορές. Τὸ θέμα δὲν ἔχει καθόλου ἐνδιαφέρον πλέον.

Ἡ Λόλα Μερβιάν

—Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξέρῃς ἀπὸ τώρα. Σοῦ συνιστᾷ νὰ δεχθῇς τὴν πρόσκλησί μου.

Δέχτηκα, στὸ τέλος, μὰ ὁ Ἑρβιέ ἦταν δυσαρεστημένος.

—Δὲν εἶσα «λαγωνικό», μοῦ εἶπε μ' ἀπογοήτευσι. Ἐνας ἄλλος στὴ θέσι σου θὰ μοῦ φιλοῦσε τὰ χέρια.

—Ἀσε τίς ἀνοήσεις, Πῶλ τοῦ παρατήρησα. Κάνεις τὴ δουλειά σου, ὅπως κάνω καὶ ἐγὼ τὴ δική μου. Ἐγὼ μάλιστα φροντίζω νὰ σοῦ κᾶνω καὶ ρεκλάμα, ὥστε σὲ τίς προαγωγὰς σὲ σὲ θυμηθοῦν οἱ ἀνωτεροὶ σου.

Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀδυναμία τοῦ Ἑρβιέ. Θὰ μποροῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ μ' αὐτὸ τὸ τέχνασμα. Γι' αὐτὸ μοῦ δῆλωσε σθεναρὰ :

—Εἴμαστε σύμφωνοι. Στάς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα φρόντισε νὰ εἶσαι στὸ τμήμα.

Ἦμουν Ἑγγλέζος στὴ συνέντευξί μου. Ὁ Ἑρβιέ, σκυμμένος στὸ γραφεῖο του, κανόνιζε τίς τελευταῖες λεπτομέρειες τῆς ἐφόδου πὺρ θάκανε, πᾶνω σ' ἕνα σχεδιαγράμμα τοῦ δάσους τῆς Βουλῶνης. Φαίνονταν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ ἔργο του, γιατί χαμογελοῦσε καὶ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν πίπα του.

Τὴν ὀρισμένη ὥρα ἐξεκινήσαμε. Πενήντα ἀστυνομικοὶ ποδηλάτες ἀκολουθοῦσαν τ' αὐτοκίνητό μας. Καὶ μὲλις φτάσαμε στὸ δάσος τοῦ ἔρωτος, σκορπίστηκαν σὲς Λεωπόδους τοῦ. Ἐμεῖς εἴχαμε κατεβῇ τὴν ὥρα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ προχωρούσαμε μ' ἀργὸ βῆμα. Τὰ ἡλεκτρικὰ φανάρια τῶν ἀστυνομικῶν ἀπεκάλυπταν ἕνα σω-

θοῦν στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης, παρὰ στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου, γιατί ἐδῶ πέρα νόμιζαν ὅτι θὰ εἶχαν τὴν ἡσυχία τους.

Ἡ δεύτερη «φουρνιά» ἦταν ἀρκετὰ περιεργή. Ἦσαν ἔξη νεὰ κορίτσια. Ἰὸ παραξενοῦσαν ὅτι αὐτὰ τὰ κορίτσια δὲν ἦσαν ἐφοδιασμένα μετὰ τῶν γυναικῶν τῶν ἡμικόσμου. Ἡ ἀνάκρισι τους λοιπὸν φανέρωνε τὰ ἔξιστα καταπληκτικὰ πράγματα : Ἦσαν μαθητρίδες ἐνὸς ἀριστοκρατικοῦ σχολείου τῆς κοσμοπόλεως. Κάθε νύχτα τὰ ἔκαγαν κρυφὰ καὶ πῆγαν στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης γὰρ νὰ διασκεδάσουν. Κανεὶς δὲ ἀπὸ τοὺς ὑποπτοὺς θαμάνους αὐτοῦ τοῦ μέρους δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι αὐτὰ τὰ ἔξη κορίτσια ἀνῆκαν σὲς καλύτερες οἰκογένειες τοῦ Παρισιῦ. Γι' αὐτὸ κίχας δὲν τὰ ἐναγχοῦσαν. Ὅταν ἔπεσαν στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας καὶ ἀπεκαλύφθη ἡ ταυτότητάς τους, δὲν ἤξεραν μετὰ ποῖο τρόπο νὰ κάνουν τὸν Ἑρβιέ νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του. Ἐκλαίγαν, σερνόντουσαν στὰ πόδια του, τὸν παρακαλοῦσαν, μὰ ἐκεῖνος ἦταν ἀνένδοτος. Τὴς κράτησε μαζί με τοὺς ἄλλους ἀλήτες καὶ τὴν ἄλλη μέρα τίς παρέδωσε στοὺς γονεῖς τους, οἱ ὁποῖοι ἀκόμη δὲν μποροῦν νὰ συνέλθουν ἀπὸ αὐτὸ τὸ τρομακτικὸ σκάνδαλο τῶν κοριτσιῶν τους.

Στὴς τέσσερες ἡ ὥρα τὸ πρῶτὸ βρέθηκε καὶ ἕνα «μεγάλον ὄφις». Ἦταν ἕνας διάσημος διαρρήκτης, ὁ ὁποῖος κατέλην τεῖτο ἀπὸ τὴν ἀστυνομία γὰρ ἕνα πληθὸς κλοπῆς. Εἶχε καταφύγει στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης, γιατί ἦταν τὸ μόνο μέρος, στὸ ὁποῖο μποροῦσε ν' ἀποσύγῃ τὴς νυχτερινῆς ἐφόδους τῶν ἀστυνομικῶν. Μὰ ἐκείνο τὸ βράδυ δὲν τὸν βοήθησε καθόλου ἡ τὴν του καὶ ἔπεσε στὰ δίχτυα τῶν ἀστυφυλάκων.

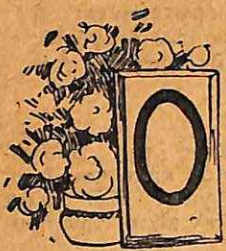
Ὅταν τὰ ἔξημεράματα ἐγκαταλείψαμε τὸ δάσος γὰρ νὰ γυρίσουμε στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, παρουσιάσαμε ἕνα πολὺ παράδοξο θέαμα : Ἐκατὸ ἄλλοπρόσβαλοι τύποι, κουρελιασμένοι καὶ ἕνα σωρὸ ὁμορφῆς γυναῖκες καὶ γρηῃς μεγάλης βάδισαν ἀνάμεσα ἀπὸ τίς δυὸ γραμμὰς τῶν ποδηλατιστῶν. Εἶχαν πάσει νὰ διαμαρτυροῦνται καὶ τώρα σκεφτόντουσαν ὅτι τοὺς περιμένε ἡ φυλακή, γιατί ἡ ἀλήθεια ἀπαγορεύεται στὴν κοσμοπολί.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλήθος, ἐχωρίζε ὁστόσο μὴς νὰ μετὰ συμπαθητικὰ χαρακτηριστικά. Φαίνονταν ὅτι δὲν εἶχε χάσει ἀκόμη τὸν ἀνθρωπισμὸ τῆς. Τὴν πλησίασα καὶ προσπάθησα νὰ πιάσω κουβέντα μαζί τῆς.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 1342)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

χορηματιστής. Έκτωρ Μάκ Κέννη στεκόταν σκεπτικός στο σαλόνι του και κίταζε τόν πίνακα του Βάν Έν, το αριστούργημα αυτό της συλλογής του, το οποίο ήταν ασφαλισμένο για δέκα χιλιάδες λίρες. Αλλά ο Έκτωρ είχε ανάγκη τώρα από δεκαπέντε χιλιάδες λίρες. Ήθελε ν' άρχισι την έμμετρίω του χρυσόχρυσου του και κατόπιν νά τὸ μεταπώλῃ γιὰ τριακόσιες χιλιάδες λίρες. «Οτι ὁ πῆρε χρυσὸς στὸ Κάμπριον Ρίφ, γι' αὐτὸ ἦταν βέβαιος, ὥς ὃι πολὺς, ἀλλὰ ὅτι ἦτο καλὸς μάλιστα. Ὁ νόμος ὅμως δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ πωλήσῃ τὴ χρυσόφορο φλέβα, ἂν δὲν γινόταν προηγουμένως ἀρχὴ ἐκμεταλλεύσεως. Ὁ χορηματιστής βρισκόταν σὲ ἀδιέξοδο, γιατί δὲν εἶχε κεφάλαια γιὰ ν' ἀρχίσῃ. Σκέφθηκε τότε τὸν Βάν Έν, τὴς πινακοθήκης του. Κι' ἡ πονηρὴ σκέψις ποὺ ἔκανε τότε ἦταν ἡ ἐξέλιξ : νὰ πάρῃ κορυφὰ τὸν πίνακα, νὰ τὸν κορύψῃ καὶ νὰ πείσῃ κατόπιν τὴν Ἀσφαλιστικὴν Ἑταιρείαν ὅτι τὸ ἔργο εἶχε κλαπῇ ἢ ὅτι εἶχε καταστραφῇ. Ἐτοίμ θὰ ἔπαιρνε τ' ἀσφάλιστρα. Κατόπιν θὰ πούλυνε κορυφὰ τὸν πίνακα γιὰ πέντε χιλιάδες λίρες, σ' ἕναν Ἀργεντινὸ ἐραστήν.

Μὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, πῆγε σ' ἕνα γνωστὸ του μεταρρατὴ καλλιτεχνιῶν, τὸν μίστερ Ντήλινγκ, καὶ τοῦ εἶπε :

—Ντήλινγκ, θέλω ἕναν καλὸ καὶ φθηνὸ ζωγράφο, γιὰ νὰ μοῦ κἀνῃ μιὰ ἀντιγραφή ἑνὸς παλαιῦ γυναικίου ἔργου.

Ὁ καταστηματάρχης τοῦ ὑπέδειξε τότε κάποιον νέον, ὁ ὁποῖος βρισκόταν ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ στὸ μαγαζὶ. Ὁ Έκτωρ τὸν κίταξε μ' ἀμφιβολία, σὰν νὰ δίσταζε. Ὁ νεαρὸς Ἀνδρέας Μάκ Γκρόου, μὲ τὰ τοιμμένα ρούχα, δὲν τοῦ γέμισε τὸ μάτι, ἂν κ' ὁ Ντήλινγκ τὸν βεβαίωσε ὅτι ἦταν καλλιτέχνης μὲ ἀξία, κ' ὅτι ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μοντέρνους ὑπερρεαλιστὰς. Τότε ὁ Μάκ Κέννη πλησίασε τὸν νέον, κ' ἀφ' οὗ τοῦ ἐξήγησε τί ἤθελε ἀπ' αὐτόν, τὸν ρώτησε :

—Τί ζητᾶτε γι' αὐτὴ τὴν ἐργασία ;

—Θέλω πενήντα λίρες, ἀπάντησε ὁ Ἀνδρέας.

Ἐπακολούθησε ἄγριο παζάρι, ὁ ὁποῖος συμφωνήθηκε ὅτι ὁ νέος θὰ ἔπαιρνε τριάντα ἔξι λίρες καὶ τὴν τροφή του μὲ τὸ οὐδένου του.

Ὁ Ἀνδρέας πῆρε μιὰ προκαταβολὴ ἀπὸ πέντε λίρες καὶ τὴν ἐπομένη ἔφτασε μὲ τὰ σύνεργά του στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ Μάκ Κέννη.

Μὲ καμφοὶ ὁ χορηματιστὴς ὡδήγησε τὸ νεαρὸ ζωγράφο στὸ σαλόνι του καὶ τοῦ εἶδει τὸν πίνακα, τὸν ὁποῖο ἔπρεπε ν' ἀντιγράψῃ.

Ὁ Ἀνδρέας ἀμέσως κώλας ἀρχισε τὴν ἐργασία του κ' ὦν τὸν μεσημέρι τὸν φώναξε ὁ ἐπιστάτης τοῦ Μάκ Κέννη, ὁ Πόνσομπ, γιὰ τὸ γεῦμα, τὸν ἀκολούθησε μὲ προ-

θυμία. Ὁ ἐπιστάτης σύστησε τὸν νέον στὴ μίση Σάινς, τὴν οἰκονόμην, τὴν μικροῦλα καμαριέρα. Ἡ δὴ γυναικίς, ἀνυπόμονος νὰ δοῦν τὸν καλλιτέχνη, εἶχαν κορυφοντᾶξῃ προητέρω στὸ σαλόνι, τὴν ὥρα ποὺ ὁ νέος ἐργαζόταν. Ἐτοί, δὲν φάνηκαν παραξενεμένες μὲ τὴν ἀλόγητον κάπως περιβολὴν του καὶ τοὺς περιέργους τρόπους του. Ὁ Ἀνδρέας ἔφαγε μὲ καταπληκτικὴ ὁρεξί, γιὰ τὸν τελευταῖον καιρὸ τὰ γεῦματά του ἦσαν πολὺ φτωχικά καὶ γινόντουσαν σὲ ἀραιὰ διαστίματα. Ὅταν τέλος ὁ νέος βεβαίωθηκε πὺς δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ σερβίρουν τίποτε ἄλλο, πῆρε τὴν μπούτλια μὲ τὸ οὐδένου καὶ τὸ ποτήρι του καὶ γύρισε στὴ δουλειά του.

Ὁ Πόνσομπ κ' ἡ μίση Σάινς ἀλληλοκυττάχθηκαν μὲ κατάπληξι. —Φοβερὴ ὁρεξί ἔχουν αὐτοὶ οἱ καλλιτέχνες !... μουρμούρισε ἡ οἰκονόμος.

—Καὶ φοβερὴ δίψα ! πρόσθεσε ὁ ἐπιστάτης.

—Θέέ μου, τί χαριτωμένος νέος ! συμπλήρωσε ἡ μικρὴ καμαριέρα.

Τὸ ἀπόγευμα, στὸ σαλόνι, ὁ ζωγράφος εἶδει τὴν ἰδία ὁρεξί. Καταβόηχθε δὴα τὰ μισκότα καὶ τὴς φρουγανιὲς μὲ τὸ βούτυρο.

Μετὰ τὸ δείπνο, ἡ Ἑγκλαντὶν προθυμοποιήθηκε νὰ τοῦ δείξῃ τὸν κήπο. Ὁ Ἀνδρέας γέμισε τὸ πο-

τήρι του μὲ τὸ ὑπόλοιπον οὐίσκου καὶ τὴν ἀκολούθησε. Ἦταν γλυκεῖα βραδιά κ' ἡ μικροῦλα τοῦ διηγῆθηκε ἕνα σωρὸ πράγματα. Τέλος, σὲ μιὰ στιγμὴ ἐνθουσιασμοῦ, ξεθαρομένη μὲ τὴν καταδεκτικότητα τοῦ νέου, τοῦ εἶπε :

—ὦ, μίστερ Μάκ Γκρόου, τρελαίνομαι, ξέρετε, γιὰ τοὺς καλλιτέχνες ! Βλέπετε, ἔχω καλλιτεχνικὴ ἰδιοσυγκρασία...

—Ἄ, εἶπαι ; ἀπάντησε ὁ νέος.

Ἀλλὰ ἡ λακωνικὴ ἀπάντησις τοῦ Μάκ Γκρόου δὲν ἀποθάρρυνεν τὴν νέα. Ἐκεῖνῃ ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ διηγῆται διάφορα πράγματα. Τοῦ εἶπε τὴ ζωὴ της, τὰ ἰδιώτερα τῆς οἰκογενείας Μάκ Κέννη, τοῦ μίλησε γιὰ τὸν Πόνσομπ καὶ τὴν μίση Σάινς κ' εἶπαι ὁ νέος ἔμαθε πράγματα ἐνδιαφέροντα. Ἡ Ἑγκλαντὶν ἦταν ἀνεξάντηλη στὴν κουβέντα της καὶ θὰ μπορούσε νὰ φλυαρήσῃ ὥς τὸ πρωῒ. Ἀλλὰ ὁ Ἀνδρέας νύσταζε. Ἐτοί τὴν καληνύχτισε καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ.

Αὐτὴ ἡ ζωὴ βάσταζε ἕνα μῆνα. Ὁ Ἀνδρέας ἐργαζόταν μὲ ζήλο καὶ μὲ περισσότερον ζήλο ἔτρωγε κ' ἔπαινε. Συγχρόνως, σιγά - σιγά, ἡ γοητεία τῆς Ἑγκλαντὶν ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της. Ὁ νέος ἀρχισε νὰ βρῇ εὐχαρίστησιν στὴ συναναστροφή της καὶ νὰ τὴν ἐπὶζητῇ.

Τέλος, ἡ ἀντιγραφή τελείωσε. Μὲ τὴν ἐπιτυχία μάλιστα, ὥστε δὲν

μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὸ πρωτότυπο ἀπὸ τὸ ἀντίγραφο. Ὁ Μάκ Κέννη δυσκόλῃ ἐκρύβε τὸν ἐνθουσιασμό του. Ὁ Ἀνδρέας, προσηλασμένος τὸ ἔργον του, γιὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ μιὰ παιδιαστικὴ ἐπιθυμία τῆς Ἑγκλαντὶν, ἔβαλε στὸν πίνακα του τὸ μονόγραμμά του, μὲ ἀδιόρατα σχεδὸν ψηφία, στὴν ἀπάνω γωνιά, δεξιά. Φυσικά, δὲν εἶπε τίποτε στὸν Μάκ Κέννη. Τέλος ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης πληρώθηκε κ' ἔφυγε, πρὸς μεγάλη λύπη τῆς Ἑγκλαντὶν.

Ὁ Μάκ Κέννη ἄφησε νὰ περάσουν ἀρκετὲς μέρες, ὥστε νὰ ξεχασθῇ τὸ ἀντίγραφο τοῦ Βάν Έν, τὸ ὁποῖο εἶχε κλειδώσει σὲ μιὰ ντουλάπα, καὶ τέλος κάποια νύχτα, κατέβηκε κορυφὰ στὸ σαλόνι, γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν ἀντικατάστασιν. Δυστυχῶς γι' αὐτόν, οἱ δὲν εἶχαν κοιμηθῇ ἀκόμα. Ἡ μικρὴ Ἑγκλαντὶν εἶχε χάσει τὴν ἀσπηνία δακτυλίσκου της καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πλαγιάσῃ, ἂν δὲν τὴν εἴρισε πρῶτα. Θυμῆθηκε πὺς τὸ ἀπόγευμα ἔγραψε κά-τω στὸ χῶλ καὶ κατέβηκε σιγὰ ἀπὸ τὴν κἀμαρὰ της, γιὰ νὰ ψάξῃ μὴπως τὴν βρῇ ἐκεῖ. Παραξενευτὴς πολὺ ὅταν εἶδε φῶς κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σαλονίου. Φυσικά, μὲ τὴν ἐκφυτὴ περιέργειαν τῆς ἡλικίας της, ἔσπευσε νὰ ντυθῇ ἀπὸ τὴν κλειδαρόκρυπτα. Εἶδε τότε κάτι παράξενο. Ὁ ἀφαντικός της βρισκόταν ἀνεβαμένος σὲ μιὰ καρέκλα καὶ μ' ἕνα μικρὸ ἐργαλεῖο ἀφαίρουσε ἀπὸ τὴν κορυφὰ τοῦ ἔργου τοῦ Βάν Έν καὶ τοποθετοῦσε κατόπιν τὸ ἀντίγραφο στὴ θέσιν τῆς γυναικὸς ἐκόνος. Σὰν ἔβλεπον κορίτσι ποὺ ἦταν ἡ καμαριέρα, ἐπέστρεψε ἀμέσως στὴν κἀμαρὰ της καὶ δὲν εἶπε τίποτε σὲ κανέναν ἀπ' ὅ,τι εἶχε δῇ. Ἀλλὰ στὴν πρώτη ἀδεία ἐξόδου της, ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὸν Ἀνδρέα καὶ τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικόν της. Οἱ δύο τοὺς ἀποφάσισαν νὰ μὴ ποῦν τίποτε καὶ νὰ περμεῖνουν τὴν ἐξέλιξ τῶν γεγονότων.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Μάκ Κέννη, βέβαιος ὅτι τὸ κόλπο του εἶχε πετύχει, πῆρε κορυφὰ τὸ πρωτότυπο καὶ τὸ πῆγε στὸ Λονδίνο, ὅπου καὶ τὸ ἔκρυψε. Δὲν πέρασαν πολλὲς μέρες καὶ κάποια νύχτα, ἡ ἐξοχικὴ βίλλα τοῦ χορηματιστοῦ ἔπαισε φωτιά. Ἡ ὑπηρεσία, οἱ οἰκοδεσπότες μὲ μισοκὺς γείτονες, μὲ κόπο κατόρθωσαν νὰ καταστῇλουν τὴ φωτιά, ὥσπου ἔφτασαν οἱ πυροσβέστες καὶ τὴν ἔσθλασαν ἐντελῶς. Γιὰ κακὴ τύχη ὅμως, τὸ μεγαλύτερον κακὸ εἶχε γίνῃ μέσα στὸ σαλόνι. Ὁ οἰκοδεσπότης θορήνθηκε γιὰ τὰ καταστραφέντα καλλιτεχνήματα τῆς συλλογῆς του, ἀλλὰ περισσότερο γιὰ τὸν περίφημον Βάν Έν. Τὸ ἔργο εἶχε καταστραφῇ ἐντελῶς. Μονάχα μερικὰ κομμάτια κακομάντουσαν ἀκόμα ἀπὸ τὴς ἄκρες τῆς κορυφῆς του. «Ὁς κ' αὐτοὶ οἱ πυροσβέστες κ' ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας, ὁ ὁποῖος εἶχε σπεύσει ἐπὶ τόπου, ληστὴ ἦσαν καὶ συμπόνεσαν τὸν ἀπαρηγόρητον ἐραστήν. Φυσικά, κανεὶς δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε.

Ὁ πραγματογνώμονες πῆραν μὲ ζῦ τους τὰ καταστραφέντα ὑπολεί-

—Λατρεύω τοὺς καλλιτέχνες, μίστερ Μάκ Γκρόου, εἶπε ἡ Ἑγκλαντὶν....

ματα τοῦ περιφήμου Βάν Έν. Ἀπὸ τοὺς ἐπὶκετε, ἡ μόνη ποὺ εἶδε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ χαρὶ τοῦ ζωγραφικοῦ πίνακος, ἦταν ἡ μικρὴ Ἑγκλαντὶν.

Τὴν ἐπομένη ἦταν ἡ ἡμέρα ἐξόδου τῆς καμαριέρας κ' ἡ νέα ἔσπευσε στὸ Λονδίνο. Στὸ σταθμὸ τὴν περίμενε ὁ Ἀνδρέας. Ἡ Ἑγκλαντὶν τοῦ διηγῆθηκε ὅσα εἶχαν συμβῇ κ' ὁ ζωγράφος ἔμεινε κατὰπληκτος κ' ἀγανακτισμένος γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἔργου του. Τώρα καταλάβαινε τὴν ἀτιμία τοῦ Μάκ Κέννη, καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, πῆγε μὲ τὴν Ἑγκλαντὶν στὰ γραφεῖα τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας.

—Ἄν σὰς πῶ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποζημιώσετε τὸν Μάκ Κέννη, εἶπε ὁ νέος στὸ δεινυτὴν, δέχεσθε νὰ μοῦ δώσετε τὰ 20 ἑκατοστὰ τῆς ἀσφαλείας ; Σὰς εἰδοποιῶ ὅτι μὴνὰ ἐμεῖς οἱ δύο εἴμαστε σὲ θέσιν νὰ σὰς ἀποδείξωμεν τὰ λεγόμενα μας.

Μετὰ ἀρκετὴ συζήτησι, ὁ Ἀνδρέας δέχθηκε νὰ πάρῃ τὰ 15 ἑκατοστὰ τῆς ἀσφαλείας. Ζήτησε τότε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα φακὸ καὶ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ καταστραφέντου πίνακος, καὶ εἶπε στὸν δεινυτὴν :

—Αὐτὸ, κύριε, εἶπε τὸ ἀντίγραφο τοῦ Βάν Έν, τὸ ὁποῖο ἔκανα ἐγὼ, πᾶει ἕνας μῆνας τώρα. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῇτε, δῆ βρῆτε τὴν κορυφὰ, ἐπάνω δεξιά, τὸ μονόγραμμά μου Α. Κ.

Ὁ δεινυτὴς κίταξε μὲ τὸ φρόν κ' εἶπε :

—Τὸ βλέπω κ' ἐγὼ. Μπορὼ μάλιστα νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι οἱ πραγματογνώμονες μας βεβαίως πολλὸ τὸ μυαλό τους, χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἵπταξιν αὐτοῦ τοῦ μονογράμματος.

Τότε ἡ Ἑγκλαντὶν διηγῆθηκε κ' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν τῆς χαμένης δακτυλίσκου της.

—Ἐντὸς δέκα ἡμερῶν θὰ λάβετε ἕνα ποσὸν 1.500 λιγῶν, τοὺς ὑποσέθηκε ὁ δεινυτὴς.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἔφυγαν χαρούμενοι...

.....

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὁ Μάκ Κέννη παρέδωσε τὸν γνήσιον πίνακα στὸν Ἀργεντινὸ ἀγοραστή, ὁ ὁποῖος πλήρωσε ἀμέσως τὴς προσφιλονημένες πέντε χιλιάδες λίρες. Ὁ Μάκ Κέννη, ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν ἐπιτυχία τοῦ κόλπου του, περίμενε νὰ ἐισπράξῃ τώρα τὴς δέκα χιλιάδες λίρες τῆς ἀσφαλείας. Κατόπιν ἡ ὑπόθεσις τοῦ μεταλλείου θὰ ἦταν ἕνα ἀπὸ ζήτημα χρόνου. Καὶ ὁ Μάκ Κέννη ἔτριβε τὰ χέρια του μ' εὐχαρίστησιν, μὲ τὴ σκέψιν ὅτι θὰ εἶχε κέρδος τριακόσιες χιλιάδες λίρες ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησιν.

Ὅστόσο, ἡ ἐπομένη ἔφερε μιὰ ἀπογοήτευσιν στὸν Μάκ Κέννη. Ἐλαβε πρῶτ' - πρῶτ' ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν δεινυτὴν τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας, στὸ ὁποῖο τοῦ ἔλεγαν ὅτι δὲν ἦσαν διατεθειμένοι νὰ πληρώσουν δέκα χιλιάδες λίρες γιὰ ἕνα ἀντίγραφο τοῦ Βάν Έν. Τὸ ὁποῖο εἶχε φιλοτεχνήσει ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης Ἀνδρέας Μάκ Γκρόου.

Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερό. Ἀπὸ τότε ὁ Μάκ Κέννη δὲν ἦταν πρὶν δῖος...

Δέκα μέρες κατόπιν, ὁ Ἀνδρέας κ' ἡ Ἑγκλαντὶν ἔλαβαν τὸ ποσόν τους. Ὅστόσο, ἡ Ἑγκλαντὶν δὲν παραδέχεται νὰ γίνῃ ὁ γάμος τους, γιὰ τὴν ὑπὸ ἕνα σοβαρὸ κώλυμα :

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ, ΜΑ ΑΛΗΘΕΝΑ

Η ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Λευή ὁ..μεγαλόκαρδος. Χτυποκάρδια ποὺ ἀπο ὑγονται ἀπὸ δύο μέτρα! Καρδιὲς ποὺ τραγουδοῦν! Ὁ Νέγρος μὲ τὴς δύο καρδιές! Ὁ Οὐγγρος ποὺ μετατόπιζε τὴν καρδιά του ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ στὸ δεξιὸ μέρος, κτλ.

Ὁ Ἑδουάρδος Λευή, κάτοικος τῆς Ἀμερικανικῆς πόλεως Βανκούβερ, σύμφωνα μὲ τὴς βεβαιώσεις τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐξέτασαν, εἶπε στὴν κυριολογία, ὁ πῶς ἐμεγαλόκαρδος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Πράγματι, ἔχει διαπιστωθῇ, ὅτι ἡ καρδιά τοῦ Λευή εἶνε στὸ μέγεθος τρεῖς φορές μεγαλύτερη ἀπὸ μιὰ καρδιά κανονικῆ.

Τὸ πῶς ἀξιοπεριέργου φαινόμενο ποὺ παρατηρεῖται στὴν καρδιά αὐτὴ εἶνε οἱ χτύποι της. Εἶνε ἰσχυρότατοι καὶ μποροῦν νὰ ἀκουσθῶν ἀπὸ ἀποστάσεως διὰ μέτρον ! Γι' αὐτὸ δὲ ἀκριβὲς τὸ λόγο τὸν Λευή τὸν ἔχουν ἐπονομάσει ὁ «ἐάνθρωπος μὲ τὴν μουσικὴν καρδίαν».

Ὁ Λευή ὅμως, παρ' ὅτι τὴν μεγάλην καρδιά του, δὲν εἶνε καθόλου αἰσθηματικός. Ἀπειναντίας εἶνε σκληρὸς καὶ δεσποτικός σύζυγος καὶ τὸν ἔχουν ὥς τώρα ἐγκαταλείψει τρεῖς γυναῖκες, ἡ ὁποῖα εἶχαν παραπλανηθῇ πιστεύοντας ὅτι ἡ καρδιά του χτυποῦσε τόσο δυνατὰ γι' αὐτὰς !...

Ἀνθρώποι μὲ περιέργες καρδιὲς ὑπάρχουν πολλοί.

Στὸ πρόσωπο ἑνὸς Ρώσου ὀνομαζομένου Μιζόφσκιν, ὁ Λευή ἔχει ἕνα σοβαρὸ ἀντίπαλο. Οἱ χτύποι τῆς καρδίας τοῦ Μιζόφσκιν συνοδεύονται ἀπὸ ἕνα ἀλλόκοτον ἦχο, ὁ ὁποῖος μοιάζει μὲ μουσικὴ νότα. Ἐτοί χάρις τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν ιδιότητα τῆς καρδίας του, ὁ Ρώσος αὐτὸς κατόρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον του, ἀκόπως. Ἐκεῖ ἀπὸ τώρα πολλοὶ τὸν ἠτῶμα του σὲ μιὰ ἱατρικὴν ἐταιρεία τοῦ Ὁσλο ἀπὸ 5.000 λιγῶν, γιὰ νὰ κάνουν, μετὰ τὸν θάνατόν του ἐπιστημονικὰ παρατηρήσεις.

Ἡ μοντέρνα τέχνη τοῦ νησιῶτος της... Τότε ὁ Ἀνδρέας ἀναγκάστηκε νὰ τῆς ὑποσέξῃ ὅτι στὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἔχανε τὸν καιρὸν του μὲ ὑπερρεαλιστικὰ ἔργα, ἀλλὰ ὅτι θὰ καταγινόταν μὲ τὴν σοβαρὴν τέχνη.

Μόνον ἐτοί δέχθηκε ἡ Ἑγκλαντὶν νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Γιατί, βλέπετε, εἶχε καλλιτεχνικὴ ἰδιοσυγκρασία, ὥς ὅσο ὁμολογοῦσε ἡ ἴδια...

Ἐνας ἄλλος Οὐγγρος, ὀνομαζόμενος Χέρμαν, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ νοήματα - θαύματα τοῦ πύρκου Μπάρντονι στὴ Λίβερπουλ, ἔχει μιὰ παράξενη καὶ ἀνεξήγητη δύναμιν στὴν καρδιά του. Γιὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὅλος ὁ ἱατρικὸς κόσμος τῆς Ἀγγλίας ὑποστηρίζει, ὅτι εἶνε ὁ μόνος στὸν κόσμον, ποὺ μπορεῖ νὰ μετακινήσῃ τὴν καρδιά του ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μέρος στὸ δεξιόν, νὰ τὴν κρατήσῃ ἐκεῖ ἕνα λεπτόν καὶ κατόπιν νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ στὴ φυσικὴν τῆς θέσιν, δίχως νὰ παρατηρηθῇ ἡ παραμικρὴ ἀνωμαλία στὸν ὁργανισμό του καὶ στὴν κυκλοφορία

αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ βρίσκεται στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ σώματός του... ἀνεστραμμένη ! Τὸ αἷμα στὴς φλέβες του κυκλοφορεῖ ὥς ἐν τούτου ἀντίθετα, κ' ἀπὸ μικρὸς ἔγραφε ἀνάποδα καὶ εἶχε ἀνάποδες κλίσεις.

Στὴ Μασσαχουσέττ ζῇ ἕνας Νέγρος, ὁ ὁποῖος ἔχει δύο καρδιές ! Μιὰ ἀπὸ τὴς δύο καὶ μιὰ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ ! Οἱ εἰδικοί ὅμως ποὺ τὸν ἐξέτασαν ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ παρχει κάποια σχέσις μετὰ τῶν δύο αὐτῶν καρδιῶν καὶ τοῦτο διότι χτυποῦν σύγχρονα.

Τὰ πολιτικὰ δικαστήρια τῆς Βιέννης, ἐξ αἰτίας τῆς καρδιακῆς ἀνωμαλίας ἑνὸς ἀνθρώπου, ἐξέδωκαν τελευταία τὴν αὐτοῦ περιεργὴ ὑπόθεσιν.

Κάποιος Σίγκμουν Λουενστάιν ζήτοσε ἀποζημίωσιν ἀπὸ μιὰ σιδηροδρομικὴν ἐταιρείαν καὶ τοῦτο γιὰ τὴν ἄδεια αὐτοῦ συγχροῦσεως τὴν ὥρα ποὺ βρισκόταν σ' ἕνα βαγὼν τῆς δευτέρας θέσεως καὶ ταξίδευε.

Ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ὑποστηρίζει, μὲ τὸ δικαστήριον, ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ κλονισμοῦ, ποὺ δέχθηκε τὸ σῶμα του τὴν στιγμὴν τῆς συγχροῦσεως, ἡ καρδιά του μετατοπίσθηκε ἀπὸ τὴν κανονικὴν τῆς θέσιν.

Οἱ δικασταὶ τότε ἔβαλαν γιὰ τρεῖς νὰ τὸν ἐξέτασιν καὶ βεβαίωσαν, ὅτι πράγματι ἡ καρδιά τοῦ ἐκείνουτος χτυποῦσε στὸ μέρος ἀντικεινῶς ποὺ βρισκόταν ἡ στήλη. Ὅσοιο οἱ γαστροὶ ἐδῆκωσαν στοὺς δικαστὰς, ὅτι ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ μετὰ τῶν δὲν προκάλεσε καμμίαν ἀνωμαλίαν στὸν ὁργανισμό τοῦ παθόντος κ' ὅτι μποροῦσε νὰ ζήσῃ.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Σὲ μιὰ πνευματικὴ συνεδρίασι :

—Νὰ καλέσωμε, κύριε μου, τὸ πνεῦμα τοῦ σὺνζυγόν σου :

—Ἄ, ἀδύνατον, κύριε μου ! Ὁ μακαρίτης δὲν εἶχε ποτὲ τοῦτο πνεῦμα !

τοῦ αἱματός του.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΣ ΚΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Η Βαλεντίνη Σαβράν, μία νέα πλούσια, αλλά άσπαστη οικογένεια, διηγείται σ' αυτό το μυθιστόρημα την παθητική ιστορία της ζωής της. Διηγείται τα παιδικά της χρόνια στο παρθενικό γαβείο, τη στέρησι κάθε σωματικής από τούς γονείς της και την οικογενειακή καταστροφή και το θάνατο του πατέρα της. Έπειτα απ' το θάνατο αυτό, η Βαλεντίνη, όπως κι' η αδελφή της, παίρνουν ένα μικρό ποσό από τα υπολείμματα της περιουσίας τους και πηγαίνουν να ζήσουν μακριά από τη μητέρα τους. Η Βαλεντίνη ζητάει ειρηνικά στο σπίτι δύο θείων της, γέροντων και τρομερά φιλαργύρων, στους οποίους και παραδίδει τα χρήματά της. Εκεί, λόγω της φιλαργυρίας των θείων της, περνάει φρικώδεις ημέρες και περιμένει τον έρωτα που θαρρεί να την λυτρώσει, ως ότου μία μέρα παρουσιάζεται στο σπίτι των θείων της ο κ. Σαβράν, ο οποίος, γοητευμένος από την όμορφη της, την ζητάει παντρεύεται τον Σαβράν κι' εγκαθίσταται μαζί του στο Παρίσι. Εκεί συναντάει μία μέρα τυχαία στο δρόμο την παλιά της φίλη και συμμαθήτριά Καρολίνα, έπειτα από πολλά χρόνια που είχε να την δει.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Ναί, Βαλεντίνη μου! Ξέμας κολούθησε μελαγχολικά ο κύριος Σαβράν, σαν ν' άποκριθάν στην μουσική μου σκέψι. Μη φανής τόσο σκληρή και άκαρδη, απέναντί μου... Ποτέ μου δεν θέλησα να σε δυσανεστήσω στο παραμικρό, και πάντα έτρεφα και τρέφω — για σένα μια άφραστη λατρεία!... Γιατί λοιπόν να κηλιδώσης ασπλάχνα το τίμιο δνομά μου, και—προπάντων — να συντρίψεις την καρδιά μου ;... 'Αέλιζε άραγε ο άμφίβλος και σαρκικός έρωας του γόητος εκείνου, ένα τόσο τερατώδες έγκλημα έκ μέρους σου ;

.....Δέν είμαι τύραννος ζηλότυπος, γλυκειά μου Βαλεντίνη... Δέν έπιθυμώ, ούτε και μπορώ, να σε δυσανεστήσω με σκηνές... 'Απλώς, σου υποδεικνύω σπορδικά τον κίνδυνο, του άποίου ενώ πρώτος θά είμαι τ' άπό άξιόλυπτο κι' άδικο θύμα!...

.....Ούτε και άπαιτώ να μ' αγαπάς, γιατί ή αγάπη δέν κατακτάται και δέν διατηρείται με τή βία... Ούτε και τ' άδικαιώματα που μου παρέχει ο νόμος, θά μετανειοιστώ ποτέ έναντίον σου, όσοδήποτε φριχτά και να μου πληνώσης την καρδιά και την τιμή μου!...

Και φιλώντας μου άργά-άργά κι' άπαλά το χέρι, κυτέληξε λέγοντας :

—Σκέψου και κ'άνε, άνταπημένη μου μικρούλα!... Ποτέ πειά, δέν θά σε ξαναενογλήσω, με τίς συμβουλές μου και με

τίς υποδείξεις μου!... Είνε ή τελευταία φορά, αυτή!

Πρίν προλάβω να πώ λέξι, μου φίλησε άλλη μά φορά το χέρι, κι' έτρεξε να κλειστή στο γραφείο του...

Απόμεινα κυριολεκτικώς συνταραγμένη... Δέν ήξερα τί να κάνω... Δισταζα... Ταλαντευόμουν... Μιά, άποφάσιζα να βγώ έξω... Κι' άμέσως ύστερα μετάνιωνα, κι' έβρισκα πιδ σωστό να καθήσω στο σπίτι μου και να κλειστώ στο δωμάτιό μου!

Δέν ήξερα καλά-καλά, τί είχα... Ούτε και ποιές θά ήσαν ή συνέπειες για το μέλλον μου, αν έβγαινα απ' το σπίτι ή αν έμεινα... Προαισθανόμουν όμως,

καθαρά και έντονα, ότι αν έβγαινα έξω, θά τραβούσα κατευθείαν στο σπίτι της Καρολίνας : Κι' αυτό, θά ήταν ή όριστική καταστροφή μου!

Γιατί ;

Κι' εγώ, όπως είπα, δέν το ήξερα καλά-καλά!... Τέλος, ή αντίπαθεια ποθούωθα για τον σύζυγό μου, καθώς κι' ή κρυφή λαχτάρα μου να δω την Καρολίνα και να... να της μιλήσω για ΚΕΙΝΟΝ, νίκησαν τούς δισταγμούς μου!... Νίκησαν επίσης και τίς τύψεις μου, καθώς και το συναίσθημα του προσωρινού σικτου, ο όποιος είχε γεννηθή στην ψυχή μου απ' το άντίκρουσμα των ήθικων βουάων του

συζύγου μου, κι' απ' το άκουσμα των έπιθλητικών και θλιμμένων λόγων του...

Και βγήκα! Ναί, έτρεξα στο δωμάτιό μου, ντύθηκα βιαστικά, και σαν «κλέφτρας», με συνείδησι ταραγμένη, θγήκα στο δρόμο κρυφά και γρήγορα!

Όπως το προαισθανόμουν, ή πρώτη μου δουλειά ήταν να φωνάξω ένα άμάξι, και να τραβήξω δλοταχώς για το μέγαρο της Καρολίνας...

—Σε περίμενα, άναπητή μου! μου είπε εκείνη, μόλις μ' είδες.

Και, φιλώντας με διαχυτικά και με πονηρό χαμόγελο, πρόσθεσε :

—Όπως περιμένω, ξέρεις, και ΜΙΑ ΑΛΛΗ έπίσκεψη, άκόμη!

—Ποιά έπίσκεψη ; ρώτησα με δειλή λαγνάρια, άνταποδίδοντας τ' άφιλή της και τίς διαγυικότητες της.

—Αν μαντεύεις λοιπόν, ΠΟΙΟΝ περιμένω να ρθ ή ;... Δέν μπορώ να είπα βέβαια χθές, ότι θά ονάντω!... 'Αλλά σπογχνιστήζω δσα θέλεις, ότι όπου και να είνε θά ρθ ή!

Κατακοκκλίνισα απ' την ταρανή μου, και προσποιήθηκα ότι δέν μάντευα άκόμη ποιόν έννοοσε...

—Λοιπόν, άναπητή μου, σου έφηνόμουν, άφού είσαι τόσο κουτή και δέν κατακλίνεις!... Περιμένω την κ. Μπεζανού!... Κι' άραγε άπ' ήλπις άκούρη γι' αυτό—έννοεσαι να μιλήσωμε για κείνον, έτσι κι' αυτός θά ρθ ή για να μιλήσωμε για σένα!... Ναί, ναι!... Μά διαμαρτύρησαι, και έξω καλά έγώ τ' άν κόμισα!... Αίνας ιτινιμιές άπασαυόλησαν να σε λαθραία!... Κι' όμως μου ήσαν άρκετές, για να καταλάβω τ' πάντα!

Κι' ενώ απ' το σάστιμά μου, δέν τολμούσα ν' άντικρύσω τούς σωστους άλλωστε ύπαινιγμούς της, ή Καρολίνα, αλύαρη όπως πάντα, εξακολούθησε να μου λέη :

—Α, ξέρεις κι' ένα νέο ;... Τόν έδιωξα πειά τον Σαίντ-Έγκρέβ!

—Ούφ, καυμένη! ψιθύρισα με άδελή δυσφορία. Τί λέξεις είνε αυτές που μεταχειρίζεσαι ;... Τί θά πη «τόν έδιωξες» ;... Κι' άπό πού τον έδιώξες ;

Η Καρολίνα εξαφνιάστηκε απ' το ύφος μου. Άμέσως όμως ξαναβρήκε την πρόχαρη

ξεγνοιασία της, και χτυπώντας με προστατευτικά στον ώμο, είπε :

—Ω, την άθωα τη μικρούλα μου!... Κοντεύει να γεράσει, κι' άκόμη δέν έβαλε μυαλό!... Μά έννοια σου, Βαλεντίνη μου! Έχεις τόσο σωματικά και διανοητικά προσόντα, είσαι τόσο όμορφη, φιλάρεσκη, και τσα-χπίνα, κι' έξυπνη, ώστε γρήγορα θά προουδέχης και γρήγορα θά με ξεπεράσης!

Και βλέποντας πως ήμουν έτοιμη να διαμαρτυρηθώ, με διέκοψε και πάλι, και πρόσθεσε :

—Καλά-καλά!... Παύω να μιλάω για τ' άχαρισμά σου, άφού σκοντάφτω τόσο πολύ άπάνω στη μετριοφροσύνη σου!... Κι' έρχομαι τώρα στο δικό μου ζήτημα... Χώρισα με τον Σαίντ-Έγκρέβ, γιατί... γιατί τόν νόμιζα πλούσιο, ενώ αυτός δέν ήταν!... Έδουε λοιπόν πολλά, με ξεγέλασε για άρκετό διάστημα, αλλά χθές έπίτλους έσοκπαστήκε ή κατάσταση του!... Σήμερα το πρωί δέ, οι δανεισταί του τόν έκλείσαν διά χρέη στάς φυλάκας!

Μου προέβησε θλιθερή έντύπωσι, τόσο ή είδησι αυτή, όσο κι' ο έπιπόλειος τρόπος με τόν όποιο μου τίς γνωστοποιούσε ή Καρολίνα. Κι' έξακολουστικά δυσανεστημένη, τίς είπα :

—Υποθέτω όμως, άναπητή μου, ότι άσφαλώς θά είσαι κι' έσύ λίγο υπέυθυνη, για τήν καταστροφή αυτού του νέου!... Γιατί αν προσπαθούσε να φαινεταί πλούσιος, κι' αν έκανε τρελλές σπατάλες, ΠΡΟΣΧΑΡΙΝ ΣΟΥ γινόντουσαν όλα αυτά!

—Ω, βέβαια!... Δέν έγω άντήρωνα, κι' εγώ!... 'Αλλά... αλλά τόσο το χειρότερο γι' αυτόν!... Τί να σου πώ, όμως! Τώρα που σκέπτομαι τούς δεσμούς μου μαζί του, άπορώ με την αλήθεια πως κατόρθωσα να τόν αγαπήσω!... Κι' αν νόητος είνε, κι' άπερίσκει τ' ο, κι' όταν έμεινα πολλά ώρα μαζί του, αίσθανόμουν καταρρεμένη άντί!... Τέλος, έπει δ ή δέν άέξίζει τόν κόπο να μιλήσωμε τόσο ώρα γι' αυτόν, σου δηλώ τ' έξής, άναπητή μου Βαλεντίνη! Πρώτα, ότι είμαι ένδοξιστημένη που τόν ξεφορώθηκα... Κι' ύστερα, σε παρακαλώ να μην ξαναπροφύγης άλλη φορά τ' άνομά του μπροστά μου!... Κάνε μου αυτή τη φιλική χάρη... 'Ο, τί έγινε, έγινε!... Και τ' άπερασμένα, ξεχασμένα!

Και πάλι έπαναλαμβάνω,

ότι ένας τόσο σκληρός έγωισμός — σαν τόν δικό της — μου χτυπούσε στα νεύρα... Βλέποντας την τόσο γελαστή, αλλά και τόσο άπνη και διεφθαρμένη — ναί, διεφθαρμένη! — άρχισα να νοιώθω βαθύ οίκτο για τόν δυστυχή έκείνον νέο, που είχε καταντήσει θύμα της... Αλλά ενώ ήμουν έτοιμη ν' αναλάβω την υπεράσπισή του, ένα χτύπημα του κουδουνιού μ' άκανε να σκιρτήσουμε κι' ή δυό μας.

—Αυτός είνε! μου είπε άμέσως ή Καρολίνα, χαμογελαστή και κλείνοντας μου τ' όμάτι της.

—Ποιός, αυτός ; ψιθύρισα με άμφιβολία.

—Ο κ. Μπεζανού! Πραγματικά, και μόλις πρόσφερε αυτό το δνομα ή Καρολίνα, ή πόρτα άνοιξε κι' ή καμαριέρα μ' άνήγγειλε την έπίσκεψη του μοιραίου αυτού κυρίου!

Στο άντίκρουμά του, κιτρίνισα κι' άπομεινα βουθή. Έκείνος όμως, δέν φάνηκε καθόλου παρανεμεμένος, που μ' άς έθλεπε εκεί. 'Ισα-ίσα, με χαριτόβρυτη άφέλεια, και με άνεσι ανθρώπου συνηθισμένο στην άβρη ευμετοιοφορά των σαλονιών, ύποκλήθηκε, μ' άς χαιρέτησε με χειραψία, και ζήτησε πληροφορίες για τήν ύγεία μας χαμογελαστός και μ' ένδιαφέρον...

Ήταν κομψότατος, κι' είχε στολιστή με μεγάλη φιλαρέσκεια. Μου φάνηκε λιγώτερος κουρασμένος άπό χθές, πιδ ζωνόρος και πιδ ποδσχαοος σήμεια. Στο όδος της μέρας, τ' άδιαπεραστικά του μάτια μου άνυκαν πολύ πιδ γλυκά κι' άμυρρα άπό νάσε βράδυ, κι' ένα άνάλαφρο ρόδιση σ' ά μ' άνυονλά του έβινε στο κανονικώτατο πρόσοντά του έκφρασι παιδικής σχεδόν δροσιάς και γοητείας...

Ένοιωσα πάλι τήν καρδιά μου να χτυπή δυνατά νι' αυτόν, και τόν κυττάρινα σαν μα-

γνητισμένη... Μου άρεσε υπερβολικά... Κολακευόμουν άφάνταστα επίσης, γιατί έθλεπα ζωγραφιστή τη χαρά σ' ά λαμπερά του μάτια, χαρά άλλωστε που ώφειλόταν στην άπροσδόκητη γι' αυτόν παρουσία μου εκεί...

Συγχρόνως, κι' άθελά μου, ήρθε τότε στο μυαλό μου ή φιλάσθητη και γκρινιαρή μορφή του μεσοκόπου συζύγου μου... Δίχως να θέλω, έκανα συγκρίσεις μέσα στο μυαλό μου — μεταξύ των δυό άνδρων — κι' ή συγκρίσεις αυτές, δέν ήσαν καθόλου κολακευτικές για τόν σύζυγό μου...

—Κυρία, άσφαλώς θά καταλάβετε τήν αίτία της τόσο πρώτης έπισκέψέως μου! είπε ο κ. Μπεζανού στην Καρολίνα.

Και χαμογελαστός σταμάτησε, ενώ τ' άκατάλευκα κανονικάτα δόντια του έλαμπαν σαν δόντια τρωακτικού.

—Και βέβαια το κατάλαβα! άποκρίθηκε ή Καρολίνα. Έκκαδισμένη σ' ά νέλια και γυρίζοντα προς τ' ό μέρος μου. 'Ε... Δέν σου τ' είπα πού, Βαλεντίνη μου ;... Και δέν ήμουν μάλιστα πρόθυμη, να στοινιστήσιν κιάλεις ;

Δέν ποδλαβα, άπάνω σ' ά στασιάζι μου, ν' άποκριθώ. Γιατί άμέσως ο κ. Μπεζανού, μ' ύψος — θρασύ ;... άντιδές ;... κυριανικό ;... — μ' ύψος τελασπάρων ανθρώπου, σ' άν δ' άπο δ' έπιπρόκειναι και σ' άν άπο τίποτα δέν άντιστέκεται, είπε :

—Μάλιστα, κυρία!... Δέν το κρύβω, ότι ήρθα σε σ' άς άνυπόμονος και με λαχτάρα, για να μιλήσωμε σχετικά με τήν άφρασι φίλη σας!... Και ζητώ συγγνώμη απ' αυτήν, για δσα πρόκειται ν' άκούση!

—Μά τί πρόκειται ν' άκούση, κύριε Μπεζανού ; πετάγτηκε τότε ή Καρολίνα, κι' είπε. 'Ο, άκούση έναν πανηγυρικό δίκαιο, απ' τ' ό στόμα σας!... Πανηγυρικό δίκαιο της άμορφίας της και της χαριτός

της!... Και σαν γυναίκα που είνε, δέν θά δυσανεστηθή—πιστεύω—γι' αυτόν!

Κι' ενώ ο κ. Μπεζανού ύποκλινόταν έπιδοκιμαστικά σ' ά λόγια αυτά της Καρολίνας, έκείνη γύρισε σε μένα και έέσπασε σε καινούργια άνοιχτό-καρδα γέλια...

Εγώ είχα άπομεινει σαν μουδιασμένη. Μέσα σ' αυτούς τούς διαξίφισμούς, τόσο συνηθισμένους σ' όδους κοσμικούς κύκλους, ή σχετική μου έξυπνάδα θαμπωνόταν. Ούτε τ' ό πνεύμα και τή μόρφωσι του κ. Μπεζανού είχα, για ν' άποκριθώ κι' εγώ και π' άκάτι «της προκοπής», όπτε τήν κοσμική πείρα και τήν έψυγη θρασυότητα της Καρολίνας!

Γι' αυτό, περιωρίστηκα να σωπήσω, να κατακοκκλίνω, ν' άκούσω βουθή έπαίνους για τ' άτομό μου απ' τ' ό στόμα του νόητος εκείνου, και να... παραδοθώ — δίχως άντίστασι καμιά, δίχως καν να δώσω μια άνυπτική μικρο-άμυνα— στην πλανεύτρια βασκανία τ' άν ματιών του και τ' άν λόγων του...

Υστερα άπό τρεές ήμέρες, ο κ. Μπεζανού ήθε να με έπισκεφθ' άπό σπίτι μου...

Τόν δέντηκα με άσυνκράτητη λαγνάρια. Τού είχα παραδώσει, ήδη, τήν ψυχή μου... Εκείνος δ' άρχετος όμως, δέν έίγε μείνει ένδοξιστημένος απ' τήν πλατωνική αυτή νίκη του. Τό κομμάτι μου ποθούσε, πιδ απ' έλα και σ' άν έννοια σ' άν άπο τ' άποβλέποντας έσπινε να μ' άπ' στήν για έπιτηδεύση κι' άκατανίκητη πολιορκία!...

Δυό εβδομάδες δολόκληρες διήρκεσαν, ή τεχνικές του έπιθέσεις... Τόν είχα άναπητή, απ' τήν πρώτη βραδυά άκομη, πιδ τόν πρωτογνώρισά... Μά τώρα τόν λάτρευα κυριολεκτικώς!

Κι' όμως, άντιστοκόμουν στο ένοχο πάθος του με προσπάθειες άπειλόμενες, γιατί ή νοικοκυρεμένη ή ζωή μου τ' όσων χρόνων είχε άπλώσει, ήρξες δυνατές ήθικες κι' άξιοπρεπείας, μέσα σ' τήν τόσο έπιπολαία — άλλωστε — ψυχή μου...

Αναγκάστηκα πειά ν' άλλάξω τακτική απέναντί μου, ο κ. Μπεζανού... Έπαυε πειά να μου δεινεται ποδσχαοος, χαοίτω μέσης πνευματικής... Έξακολούθησε τ' ά τοις ας, έβινε όμως μελαγχολικά... Και σ' ά γ' άναίνα, άραίνουσε τ' ά έπισκέψεις του!...

Περιορίστηκα ν' άκούω βουθή τούς έπαίνους για τ' άτομό μου...

Με απόφευγε πειά, συστη-
ματικά... Ένώ ήξερε πού θα
βρισκόμουν, εκείνος δεν έρχο-
ταν... Στά κοσμικά κέντρα που
έτρεχα διψασμένη να τον συ-
ναντήσω — συντροφευμένη απ'
την Καρολίνα, και με την ένδο-
ξη υποστήριξή της — σπάνια
κατώρθωνα να τον αντικρύσω
από μακριά: 'Αντί, τότε, να
μιας πλησιάζω χαρούμενος, να
μιας χαιρετήσω, και να καθήση
στο τραπέζι, μας — όπως συ-
νήθιζε με τόσο λαχτάρα να
κάνει άλλοτε — τώρα έβγαζε
από μακριά το καπέλλο του,
μιας χαιρετούσε κυτάχοντάς
με θλιμμένος, και... βιάζονταν
ν' απομακρυνθεί!

—Εσύ φταίς! με μάλωνε τό-
τε λίγο αόστηρά, η Καρολίνα.
Τόν έκανες δυστυχή, τόν καύ-
μένο!... Κι' ύστερα, είχες τό
θράσος να με επιπλήτεις, για-
τί έδιωξες τόν Σαιν-Εγκρέβ!

Τό μυαλό μου θόλωνε τότε,
απ' τόν πόνο που μου προέ-
νουσε η στάσις αυτή του άγα-
πημένου μου... Καθόλου δεν ύ-
ποψιαζόμουν, σάν ανήξερη ά-
πό κόσμο που ήμουν, ότι πι-
θανόν αυτή η συμπεριφορά του
να ήταν προσποιητή και να κρυ-
βε παγίδες!... 'Ενα μονάχα ή-
ξερα, και για ένα μονάχα μ'
ένοιαι: 'Ότι τόν λάτρευα,
και πονούσα βασανιστικά για-
τί μ' απόφευγε!

Και μιά ημέρα επιτέλους, έ-
λαβα την έξης επιστολή του, η
όποια με χτύπησε σάν κεραυ-
νός μόλις της διάβασα:

«Αγαπημένη κυρία...
»Ας είνε καταραμένη για πάντα
ή θραυδί, κατά την οποία είχα την
τιμή να τη δυστυχία να σ' γνω-
ρίσω... Καμιά επιπλήξη δεν άπει-
νόμω, σε σ' ως προσωνυμία... Πα-
ραπονείμαι μονάχα εναντίον της
κακής μου μοίρας, η οποία φρόνη-
σε την προηγούμενη γλώση της
ζωής μου και μ' έφωτισε τόσο άδι-
καλότητα κι' άπονα σ' ένα δια-
κός μαρτύριο...

Κυρία, ήστε έσείς εθνησιμένη
κι' ήσυχη... Την ήσυχία, αν όχι
την ευτυχία, θ' αποζητήσω κι' εγώ,
φρονώντας μακριά σας... Είνε ά-
δύνατον πειά να ζήσω, ανανήσων-
τας τόν άέρα που ανασπνέει, και
νοιώθοντας τόσο κοντά μου τη
λατρευτή σας ύπαρξη...

«Αν όμως είσθε λίγο πονεμένη,
αν θέλετε να μου γράψετε και λί-
γη παρηγοριά στον ελπίδα κι' ή-
σως αόλη, χαριούδι μας, δεχθεί-
τε μια απεινή και ελαφριά πα-
ράκλησή μου: Έλάτε να βράδω στο
χορό της «Όπερας»!

Θα με γνωρίσετε εύκολα, γιατί
θα φορώ ένα μαύρο ντύσιμο κι' ά-
πό ένα τριαντάφυλλο το οποίο θα
κοντά στο χέρι μου... Κατά τα με-
σάνυχτα ακριβώς, θα σ' ως περιμέ-
νω κοντά στην πόρτα της μεγάλης
αίθουσας του χορού...

«Αν θέλετε, κυρία, έλάτε!
'Αλλιώς, αντί για πάντα...

Διός σας να διστυγιάμενος
ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΠΕΖΑΝΣΥ»

Είπα πού πάνω, ότι κεραυνώ-
θηκα από τόν πόνο μου... Θά-
φευγε μακριά μου και για
πάντα, ο μόνος άνθρωπος στον
κόσμο που κατόρθωσε να συ-
κινήσει την καρδιά μου!

Θέε μου, όχι!... Δεν θάφη-
να ποτέ, να γίνω ένα πέτοιο
πράγμα... Κι' άμέσως έβγαλα

μιά κραυγή ανέκφραστη χα-
ράς: Μου ήταν τόσο εύκολο,
να έμποδίσω τη φυγή του!

Δίχως καθόλου να υκεφθώ
τις άπαισιες συνέπειες του δια-
θήματός μου, έτρεξα άμέσως
στο γραφείο μου... Άρπαξα
την πένα με πυρετό, και με
χέρι που τρέμει... Κι' έγραψα
στη φίλη μου τις ακόλουθες
γραμμές:

«Αγαπητή μου Καρολίνα,

»Είνε άπόλυτη ανάγκη, να πα-
ρευρεθώ τό βράδυ στον μεγάλο χο-
ρό της «Όπερας»... Είμαι σίγου-
ρη, ότι ο σύζυγός μου θα μου ά-
ντηρήσει με δέησης έκει... Ψυ-
χικά, θα μου είνε άδύνατο, τότε, να
πάω μόνη μου... Σε παρακαλώ λοι-
πόν θεομάρτυρα, νόηθες απ' τό σπί-
τι μου τό βράδυ και να με πάσης
μαζί σου για ναχω συντροφιά...Μή
μού άνηθής αυτή τη χάρη, Καρο-
λίνα μου!... Θα με καταποχεύω-
της!

Δική σου
ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ

Η σκέψη του αλεθρίου και μοιραίου

Μισή ώρα αργότερα, η κα-
μιέριε της Καρολίνας έφτα-
σε με άμάξι, φέρνοντάς μου
την έξης λακωνική απάντησι
της κυρίας της:

«Η σ ύ χ α σ ε. Θ ά ε λ-
θ ω!»

Τότε μονάχα, άρχισε να μου
πέφτει σιγά-σιγά, η έξαψι κι'
δ πυρετός μου... Τότε μονάχα
άρχισα να νοιώθω, πόσο άού-
νητο και σοβαρό ήταν τό διά-
θημά μου αυτό... Τότε μονάχα,
άρχισα να σκέπτομαι τις φρι-
χτές συνέπειες, τις όποιες πι-
θανόν να είχε αυτό τό γλύ-
στημά μου απ' τό δρόμο της
αρετής...

Κι' έγινε άθελά μου μεγα-
χολική!

Πονούσα... Μου έρχόταν να
ξανασιάσω την πένα, και να
χαράξω άγρια απάνω στο χαρ-
τί τις έξης σωτήριες γραμμές:
«Μετανοώσα, Καρολίνα μου!
... Δεν θέλω να πάω στο
χορό αυτόν!... Και σε ικετεύω
να μ' ηλθης!»

Μά τό χέρι μου, άβουλο κι'
απερίσκεπτο σάν την καρδιά
μου, άρνιόταν, διστάζε να γρά-
ψω τις σωτήριες αυτές γραμ-
μές... Κι' απογοητευμένη τότε,
πονεμένη, άφηνα την πένα και
σκοτούπα τόν κρύο ιδρώτα της
άγωνίας μου!

Στιγμές-στιγμές πάλι, μου
έρχόταν να τρέξω μέσα στο
γραφείο του κυρίου Σαθράν...
να πένω γονατιστή στα πόδια
του συζύγου μου... να τό ύ-
μολογήσω ειλικρινά και θαρ-
ρετά, όλη τη φριχτή κατάστα-
σί μου... να τό ζητήσω ταπει-
νά συγχώρησι... και να τό ύ-
ποσχεθώ πίστι και φρονιμάδα
στο μέλλον!...

Και ξεκίνησα κιόλας, πρὸς
τό γραφείο του συζύγου μου,
συγκινημένη και γεμάτη από
τύψεις... 'Ημουν συγκινημένη,
γιατί πρόβλεπα την αγαθότη-
τά του και την έπείκεια της
μεγάλης του καρδιάς... Κι' ή-
μουν γεμάτη από τύψεις, για-

ΙΔ'

«Ίσως, στα τελευταία, να μ'
έσωναν αυτοί οι δισταγμοί
μου... 'Ίσως να έσωναν, κι' έ-
μένα και τόν σύζυγό μου... 'Ί-
σως να νικούσα τόν αλεθριο
πειρασμό, στα τελευταία, και
νάτρεχα με συντριβή στον σύ-
ζυγό μου, ζητώντας την έπίει-
κεια και τη βοήθειά του με
μιά ειλικρινή έξομολόγησί μου!

Δυστυχώς και για μένα και
γι' αυτόν, και κατά τη στιγμή
των πιο τυραννικών δισταγ-
μών μου, ο κύριος Σαθράν
μήκε άπρόσκλητος κι' άπρο-
σέκητα στο δωμάτιό μου...

Φαινόταν τόσο σκυθρωπός,
ώστε τόν βρήκα σκληρόν κι'
αδιόρθωτον γκρινιάρη κι' έ-
γωιστή, με τό πνεύμα της άν-
τιλογίας, τό όποιο τόν χαρά-
κτηρίζει — δυστυχώς — τόσο
πολύ!

Κάθισε άντίκρυ μου, δίχως
να βγάλη μιλά απ' τό στόμα
του. Κι' αντίθετα με τη συή-
θειά του, αντί να χαμηλώσει
τά μάτια του στο πάτωμα, τά
κάρφωσε μ' ένοχλητική έπιμο-
νή κι' έπί πολλή ώρα στα δι-
κά μου...

Πείσμουσα, και άγανακτση-
μαζύ του... Τόν ένοιωσα, ότι
ήθελε να ψαχουλέψω τις κρυ-
φές μου σκέψεις... 'Η, μάλλον,
φαινόταν δθεν έτι τις είχε ή-
δη μοντέψει!

Και τόν βρήκα τυραννικόν,
αδιάκριτο, έξαιρετικά ένοχλη-
τικόν...

Γιά να πώ κάτι, για να ξε-
θυμάνω απ' την κρυφή μου ά-
γανάκτησι, τόν ρώτησα αδιά-
φορα:

—Έχεις κανένα σχέδιο για
τό βράδυ, φιλε μου;

—Δηλαδή; μου είπε σκιρτών-
τας.

—Νά, για τό που θα περά-
σουμε τη βραδιά μας! Ξανά-
πα.

—Οχι, μουμούρισε σάν ξε-
ψυχιμένος. Άλλά γιατί με
ρωτάς, άγαπητή μου;

Τό ύφος του τό θλιμμένο, με
νεύρισε περισσότερο. Κι' ά-
ποκρίθηκα ξερά:

—Σε ρωτάς, γιατί εγώ σκέ-
πτομαι να βγω έξω!

—Μόνη σου;

—Οχι!... Θα βγω μαζί με
την Καρολίνα!...

Ο κύριος Σαθράν χλώμα-
σε περισσότερο. Δάγκασε τά
χείλη του. Κι' ύστερα με ρώτη-
σε χαμηλόφωνα, και μ' έννευ-
ριστική, άνυπόφορη ειρωνεία:

—Μου έπιτρέπεις να σε ρω-
τήσω πού θα πάτε;

—Μάλιστα, κύριε! του είπα
με τό ίδιο ύφος. Θα πάμε στο
χορό της «Όπερας»!

Συγκλονίστηκε, μόλις ά-
κουσε τη φράσι μου αυτή. Τι-
νάχτηκε όρθός, στυγνός, και
ρίχνοντάς μου βλέμμα άπο-
γνώσεως κι' άγωνίας, ξεφώνι-
σε:

—Τό σκέφτηκες καλά αυτό,
Βαλεντίνη;

Κι' έπειδή είχα σφίξει με
πέισμα τά χείλη μου, δίχως να
τού άπαντώ, άλλαξε ύφος.

(Ακολουθεί)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τι όνειρα έπλαθε ή φαντασία του Μπαλζάκ. Τά μέγαρά τ ο υ, τά πάγκα τ ο υ, τά άλογά τ ο υ, κτλ. Τό πάθημα μιας κα-
πριτσιόζας ήθεποιού. Ένα παπούτσι στο κεφάλι. Η άλληλεγγύη των θεατών της γαλαρίας. Τό τέχνασμα ενός άστυνερου.
Πώς άπεκαλύφθη ό άπατεών. Η μετριοφροσύνη του ήθεποιού Γκάρρικ, κτλ.

μέγας μου-
θιστο ρι ο-
γράφος 'Ο-
νο ρέ ντε
Μπαλζάκ
κυριευόταν
συνα από
άλλοκοτες,
και πραγμα-
τικές άνεξη-
γτες κα-
ταιοδοξίες.

Μιά ήμέ-
ρα, στο έκ-
δοτικό κα-
τάστημα του
κ. Κ... και
μπρός σε
άρκετη συν-
τροφία, δη-
γόταν ότι
ΘΑ ΠΑ-
ΡΑΓΓΕΙΛΗ
να του χτί-
σουν ένα μεγαλοπρεπέστατο
μέγαρο, με κήπους, με πάρκα,
και με πελυάρια καθαρόαι-
μα άλογά του, που ΘΑ ΤΟΥ
ΓΑΦΕΡΝΑΝ — προεχώς! —
απ' την Άραβία!

Θαμπωμένος από τόσα μυθι-
κά πλούτη, κ' δεινρώδη σχέ-
δια, κάποιος πελάτης που τά
άκουγε, περιμενε να φύγει ο
Μπαλζάκ. Κι' ύστερα, πλησιά-
ζοντας τόν καταστηματούχο,
ρώτησε:

—Ποιός ήταν αυτός ο δια-
κατομυριούχος;

—Πώς!... Δεν τόν ξέρετε,
λοιπόν, κύριε Β...; Μά είνε ο
Μπαλζάκ! άποκρίθηκε ο κα-
ταστηματούχος με πονηρό χα-
μόγελο.

—Μπα!... Και πλούτης τό-
σο πολύ απ' τά έργα του!...
Γιατί άκούσα να λέη για μέ-
γαρα και για σταύλους και
για...
—Δυστυχώς, μόνον στη γό-
νιμη φαντασία του υπάρχουν
αυτά τά μέγαρά! άπάντησε ο
καταστηματούχος, κουνώντας
τό κεφάλι του. Γιατί, ξέρετε
ποιός ήταν ο πραγματικός
σκοπός της έπισκέφσεως του έ-
δω!... 'Ηρθε, άπλούστατα, να
μού ζητήσει τριακόσια φράγκα
προκαταβολή, για τό καινούρ-
γιο του μυθιστόρημα που γρά-
φει!

Η θελκτική ήθοποιός Λαν-
λαίρ, είχε τό έλάττωμα να εί-
νε και πολύ «καπριτσιόζα»,
σάν πολυκαϊδεμένη που ήταν
απ' τό κοινό.

Μιά φορά όμως, παίζοντας
στο Μπορντό, δέκαφε τό ρόλο
της και κύταζε κατασφια-
σμένη πρὸς τη «γαλαρία», ό-
που κάποιος δύστυχος άνθρω-
πος τού λαού είχε θήσει άθελά
του. Τό κοινό, με μουρμουρη-
τά, άπαίτησε να συνεχισθ ή
παράσταση. Άλλά η Λανλαίρ,
αξίωσε, με άστοχη έπιμονή, να

της ζητήσει πρώτα συγγνώμη
ό θεατής πού... έβριζε!
Η πλατεία και τά θεωρεία
κράτησαν τότε μιά περιφρονη-
τική σιγή. 'Ενας όμως δεξέ-
μος απ' τη «γαλαρία», έβγαλε
τό άριστερό παπούτσι του, τό
σφενδόνισε στη σκηνή, και χτυ-
πώντας στο κεφάλι την ήθο-
ποιό, την έρριξε λιπόθυμη.

Η άστυνομία κίλωσε άμέ-
σως τη «γαλαρία», για να κά-
νι έρευνα σε ποιόν άνήκε τό
άριστερό εκείνο παπούτσι. Τό-
ση όμως άστραπιαία κι' αυ-
θόρμητη άλληλεγγύη άνεπτύ-
χθη, μεταξύ των άφελών εκεί-
νων θεατών, ώστε η άστυνομία
τούς βρήκε όλους... ύπνολύ-
τους, και με τά παπούτσια
μπερδεμένα μεταξύ των!

Κι' έτσι, ο δικαιολογημένος
άλλοτε δράστης, διέφυγε τις
συνέπειες της πράξεώς του...

Στόν κόμητα ντε Σαρ-
τίν, γενικό διευθύνει της
Παρισίνης άστυνομίας, παρου-
σιάστηκε μιά ήμέρα κάποιος
έπαρχιώτης, και τού είπε με
ειλικρινή άπελπισία:

—'Ηρθα προχθές απ' τη
Νάντη, για φώνα... Τά χρί-
ματά μου, πενήντα χιλιάδες
λίβρες τά έμπιστευόμην στον
φιλο μου 'Α... Κ..., για άσφα-
λεία... Σήμερα όμως πού τά
χρειάστηκα και πήγα και τού
τά ζήτησα, άνήθηκε κατηγο-
ρηματικά ότι έλαβε χορήματα

από μένα!...

—Μά καλά, δεν έχεις καμ-
μιά απόδειξι!...

—Άλλοίμονο! στέναξε ο δυ-
στιχής έπαρχιώτης. Τού είχα
τόση έμπιστοσύνη, ώστε δεν
τού ζήτησα απόδειξι!... Μονά-
χα ή γυναίκα του ήταν μπρο-
στά, στην παράδοσι των χρη-
μάτων!

Ο κ. ντε Σαρτίν έξυσε τό
κεφάλι του άμήχανα.

—Καλά, είπε σε λίγο. Πέ-
ρασε, ίγναπητέ μου, στο πλαί-
νό δωμάτιό, και περίμενε!

Κατόπιν έστειλε και φώνα-
ξε τόν καταχραστή, και τού
είπε:

—Κάποιος φίλος σου σε κα-
τηγορεί ότι τού κατεχράσθης
πενήντα χιλιάδες λίβρες, τις ό-
ποιες σου έμπιστεύτηκε!
Ο καταχραστής άρχισε να
διαμαρτύρεται ζωηρά, ο κ. ντε
Σαρτίν εξακολούθησε:

—Καλά, σε πιστεύω!... Γρά-
ψε όμως τώρα με τό ίδιο σου
τό χέρι, αυτά πού θα σου ύπα-
γορεύω!

Θέλοντας και μή, ο κατα-
χραστής έγραψε τότε την έξης
επιστολή στη σύζυγό του:

«Δόσε στον κομιστή της παρού-
σης, τις πενήντα χιλιάδες λίβρες,
τις όποιες μ' έμπιστεύθηκες ό η-
λπίδης έκείνος φίλος μου!... Γρή-
γορα σε παρακαλώ, γιατί κλείνω
μιά έπιμερόδη συμφωνία, και μου
χρειάζονται τά χρήματα... Έδρασε

από μένα!...

—Μά καλά, δεν έχεις καμ-
μιά απόδειξι!...

—Άλλοίμονο! στέναξε ο δυ-
στιχής έπαρχιώτης. Τού είχα
τόση έμπιστοσύνη, ώστε δεν
τού ζήτησα απόδειξι!... Μονά-
χα ή γυναίκα του ήταν μπρο-
στά, στην παράδοσι των χρη-
μάτων!

Ο κ. ντε Σαρτίν έξυσε τό
κεφάλι του άμήχανα.

—Καλά, είπε σε λίγο. Πέ-
ρασε, ίγναπητέ μου, στο πλαί-
νό δωμάτιό, και περίμενε!

Κατόπιν έστειλε και φώνα-
ξε τόν καταχραστή, και τού
είπε:

—Κάποιος φίλος σου σε κα-
τηγορεί ότι τού κατεχράσθης
πενήντα χιλιάδες λίβρες, τις ό-
ποιες σου έμπιστεύτηκε!

Ο καταχραστής άρχισε να
διαμαρτύρεται ζωηρά, ο κ. ντε
Σαρτίν εξακολούθησε:

—Καλά, σε πιστεύω!... Γρά-
ψε όμως τώρα με τό ίδιο σου
τό χέρι, αυτά πού θα σου ύπα-
γορεύω!

Θέλοντας και μή, ο κατα-
χραστής έγραψε τότε την έξης
επιστολή στη σύζυγό του:

«Δόσε στον κομιστή της παρού-
σης, τις πενήντα χιλιάδες λίβρες,
τις όποιες μ' έμπιστεύθηκες ό η-
λπίδης έκείνος φίλος μου!... Γρή-
γορα σε παρακαλώ, γιατί κλείνω
μιά έπιμερόδη συμφωνία, και μου
χρειάζονται τά χρήματα... Έδρασε

από μένα!...

—Μά καλά, δεν έχεις καμ-
μιά απόδειξι!...

—Άλλοίμονο! στέναξε ο δυ-
στιχής έπαρχιώτης. Τού είχα
τόση έμπιστοσύνη, ώστε δεν
τού ζήτησα απόδειξι!... Μονά-
χα ή γυναίκα του ήταν μπρο-
στά, στην παράδοσι των χρη-
μάτων!

Ο κ. ντε Σαρτίν έξυσε τό
κεφάλι του άμήχανα.

—Καλά, είπε σε λίγο. Πέ-
ρασε, ίγναπητέ μου, στο πλαί-
νό δωμάτιό, και περίμενε!

Κατόπιν έστειλε και φώνα-
ξε τόν καταχραστή, και τού
είπε:

—Κάποιος φίλος σου σε κα-
τηγορεί ότι τού κατεχράσθης
πενήντα χιλιάδες λίβρες, τις ό-
ποιες σου έμπιστεύτηκε!

Ο καταχραστής άρχισε να
διαμαρτύρεται ζωηρά, ο κ. ντε
Σαρτίν εξακολούθησε:

—Καλά, σε πιστεύω!... Γρά-
ψε όμως τώρα με τό ίδιο σου
τό χέρι, αυτά πού θα σου ύπα-
γορεύω!

Θέλοντας και μή, ο κατα-
χραστής έγραψε τότε την έξης
επιστολή στη σύζυγό του:

«Δόσε στον κομιστή της παρού-
σης, τις πενήντα χιλιάδες λίβρες,
τις όποιες μ' έμπιστεύθηκες ό η-
λπίδης έκείνος φίλος μου!... Γρή-
γορα σε παρακαλώ, γιατί κλείνω
μιά έπιμερόδη συμφωνία, και μου
χρειάζονται τά χρήματα... Έδρασε

από μένα!...

—Μά καλά, δεν έχεις καμ-
μιά απόδειξι!...

από μένα!...

—Μά καλά, δεν έχεις καμ-
μιά απόδειξι!...

—Άλλοίμονο! στέναξε ο δυ-
στιχής έπαρχιώτης. Τού είχα
τόση έμπιστοσύνη, ώστε δεν
τού ζήτησα απόδειξι!... Μονά-
χα ή γυναίκα του ήταν μπρο-
στά, στην παράδοσι των χρη-
μάτων!

Ο κ. ντε Σαρτίν έξυσε τό
κεφάλι του άμήχανα.

—Καλά, είπε σε λίγο. Πέ-
ρασε, ίγναπητέ μου, στο πλαί-
νό δωμάτιό, και περίμενε!

Κατόπιν έστειλε και φώνα-
ξε τόν καταχραστή, και τού
είπε:

—Κάποιος φίλος σου σε κα-
τηγορεί ότι τού κατεχράσθης
πενήντα χιλιάδες λίβρες, τις ό-
ποιες σου έμπιστεύτηκε!

Ο καταχραστής άρχισε να
διαμαρτύρεται ζωηρά, ο κ. ντε
Σαρτίν εξακολούθησε:

—Καλά, σε πιστεύω!... Γρά-
ψε όμως τώρα με τό ίδιο σου
τό χέρι, αυτά πού θα σου ύπα-
γορεύω!

Θέλοντας και μή, ο κατα-
χραστής έγραψε τότε την έξης
επιστολή στη σύζυγό του:

«Δόσε στον κομιστή της παρού-
σης, τις πενήντα χιλιάδες λίβρες,
τις όποιες μ' έμπιστεύθηκες ό η-
λπίδης έκείνος φίλος μου!... Γρή-
γορα σε παρακαλώ, γιατί κλείνω
μιά έπιμερόδη συμφωνία, και μου
χρειάζονται τά χρήματα... Έδρασε

από μένα!...

—Μά καλά, δεν έχεις καμ-
μιά απόδειξι!...

—Άλλοίμονο! στέναξε ο δυ-
στιχής έπαρχιώτης. Τού είχα
τόση έμπιστοσύνη, ώστε δεν
τού ζήτησα απόδειξι!... Μονά-
χα ή γυναίκα του ήταν μπρο-
στά, στην παράδοσι των χρη-
μάτων!

Ο κ. ντε Σαρτίν έξυσε τό
κεφάλι του άμήχανα.

—Καλά, είπε σε λίγο. Πέ-
ρασε, ίγναπητέ μου, στο πλαί-
νό δωμάτιό, και περίμενε!

Κατόπιν έστειλε και φώνα-
ξε τόν καταχραστή, και τού
είπε:

—Κάποιος φίλος σου σε κα-
τηγορεί ότι τού κατεχράσθης
πενήντα χιλιάδες λίβρες, τις ό-
ποιες σου έμπιστεύτηκε!

Ο καταχραστής άρχισε να
διαμαρτύρεται ζωηρά, ο κ. ντε
Σαρτίν εξακολούθησε:

—Καλά, σε πιστεύω!... Γρά-
ψε όμως τώρα με τό ίδιο σου
τό χέρι, αυτά πού θα σου ύπα-
γορεύω!

Θέλοντας και μή, ο κατα-
χραστής έγραψε τότε την έξης
επιστολή στη σύζυγό του:

«Δόσε στον κομιστή της παρού-
σης, τις πενήντα χιλιάδες λίβρες,
τις όποιες μ' έμπιστεύθηκες ό η-
λπίδης έκείνος φίλος μου!... Γρή-
γορα σε παρακαλώ, γιατί κλείνω
μιά έπιμερόδη συμφωνία, και μου
χρειάζονται τά χρήματα... Έδρασε

από μένα!...

—Μά καλά, δεν έχεις καμ-
μιά από

ΤΑ ΑΓΡΙΑ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΨΥΧΟΠΑΘΩΝ

ΕΝΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Η εξαφάνισις της μικρούλας Μαλού. Η μάταιες έρευνες του πατέρα της. Η ανακρίσεις των αστυνομικών. Τι κατέθεσαν δυο έργατικοί της Μαρτίγκ. Ο μυστηριώδης άνθρωπος του μεσονυχτίου. Ένα διαφωτιστικό στοιχείο που οδηγεί στην ανακάλυψι του πτώματος της μικρής. Το άπαισιο εγκλημα ενός σαδιστού. Η σύλληψις του Άντρε Σεμπόν κ' η αποτρόπαιες όμολογίες του, κλπ.

ΙΑ τελευταία στατιστική της Γενικής Ασφαλείας του Παρισιού παρουσιάζει το έγκλημα κατά πληττική φαινόμενο: Στά δεκα εγκλήματα του υποκόσμου, τα δυο είναι ανατριχιαστικές τραγωδίες. Αιτία το «φρούτο» ευδοκίμησε εξαιρετικά στην Εύρωπη ύστερ' από το θόρυβο που έγινε γύρω από τ' άνομα του Λανδρ' και του Πέτερ Κιούρτεν. Ένας μάλιστα ψυχίατρος, ο δόκτωρ Ζάν Κρουσέν, δηλώνει ότι τα εγκλήματα των σαδιστών πολιταπλασιάστηκαν γιατί αυτοί οι άνθρωποι-τέρας έχουν σ' τρομερό βαθμό ανεπτυγμένο το αίσθημα της μιμησεως. Ο σαδισμός είναι η μεγαλύτερη εκδήλωση του εκφυλισμού. «Οι» οι άνθρωποι, οι οποίοι τσάκιαν τα νεύρα τους με τις καταχρήσεις, βρίσκουν μ' αυτόν την ευκαιρία να ικανοποιηθούν τα κτηνώδη ένστικτά τους θασανίζοντας άδωα πλάσματα. Έπειδή δε είναι πολυπρά γινέται διαλέγουν τα θύματά τους από τον εύθυμο κόσμο των παιδιών, τα οποία έχουν την ικανότητα να παρασούρουν μ' ένα σαρδ' υποσχέσεις. Συνήθως χύτοι οι άνθρωποι έχουν χάσει τον ανδρισμό τους. Κι' όλες τις άκατανόματες επιθυμίες τους που πλημμυρίζουν την καρδιά τους, κυττάζουν να τις ικανοποιήσουν, δολοφονώντας το θύμα τους κατά τον πιο ανατριχιαστικό τρόπο.

Κι' ο δόκτωρ Ζάν Κρουσέν έχει απόλυτο δίκιο. Το ανθρωπόμορφο τέρας, το οποίο επισχόλησε τους Γάλλους αστυνομικούς δώ κά λίγες μέρες, παρουσιάζει όλα τα συμπτώματα που αναφέραμε πιο πάνω: Είναι ανισόρροπος, έχει καταφανή λιγνή αποθλακώσεως και του είναι αδύνατο να κυριασθή οστά ενστικτά του. «Όταν κυριεύεται από το πάθος του, γίνεται υπερβολικά επικίνδυνος. Γι' αυτό κ' οι αστυνομικοί του έχουν παράσει τις χειροπέδες και δεν θά του τις βγάλουν, παρά μόνο τη στιγμή που θα τον παράδωσουν στο δήμιο.

Πριν όμως σάς διηγηθούμε το παρελθόν αυτού του άπαισιου ανθρώπου, ας σάς αναφέρουμε το τελευταίο εγκλήμα του, το οποίο ήταν κ' η άφορμή της σύλληψής του.

Την νύκτα της 23ης Απριλίου στη Μαρτίγκ, μία γραφική πόλι της Γαλλίας, ένας ηλικιωμένος άνθρωπος γύριζε ξαλλος από ένα σπίτι σ' άλλο και χτυπούσε τις πόρτες. Στους άπολους δέ χωρικούς που του άνοιγαν, έκανε πάντα την ακόλουθη έρώτηση:

—Μήπως είδατε το παιδί μου, τη μικρή Μαλού;

Έκείνοι κουνούσαν αρνητικά το κεφάλι. Βέβαια ήξεραν τ' όμορφο κοριτσάκι, μ'α δεν τ' είχαν δι' εκείνη τη μέρα να παίζει στο δρόμο με τις φίλες της.

Ο πατέρας της Μαλού, άφοι γύρισε σαν τρελλός σ' όλα τα σπίτια κλαίγοντας από την απελπισία του, κατέρρευε τέλος στην αστυνομία και αφηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια την εξαφάνισή της.

—Η κόρη μου, είπε στους αστυνομικούς, είχε πάει με τις δυο μικρότερες αδελφές της στον κινηματογράφο. Ήταν δώδεκα χρονών και τόσο έξυπνη, ώστε της είχαμε απόλυτη εμπιστοσύνη. Έπειτα στήν πολιτεία δηλ την άγαπούσαν και κανείς δεν θά ήθελε τ' ασκήσει. Γι' αυτό την άφινανε να θγαίνει μόνη και να διασκεδάζει. Σήμερα η μητέρα της τους είχε πη να πάνε μόνες η τρεις αδελφές στον κινηματογράφο, γιατί εκείνη ήταν άπασχολημένη. Η Μαλού συνάδεψε πράγματι τις αδελφές της και κάθισαν να δει το έργο. Στο θέατρο όμως βγήκε να πάρει λειμμα σ' ένα βήμα και πάραυτα καραμέλλες. Όταν γύρισε, φαινόταν αφηρημένη, σαν κάτι να την βασάνιζε. Οτώρα έμεινε ως το τέλος του έργου. Μά την ώρα που έβριζε ο κόσμος, η αδελφές της την έβγασαν. Νόμισαν τότε ότι γύρισε στο σπίτι. Αλλά η Μαλού δεν ήταν εκεί πέρα. Η μητέρα της ανησυχούσε, έψαξε στους δρό-

μους μήπως την βρή να χαζεύει σε καμιά θιτρίνα και τέλος γύρισε στενοχωρημένη στο σπίτι. Όταν έγώ επέστρεψα από τη δουλειά μου, θρήκα τη γυναίκα μου κατάκλημη να κλαίει. Έμαθα λοιπόν ότι η κόρη μας είχε εξαφανισθ'. Στην αρχή μου πέρασε η ιδέα ότι είχε πάει σε κανένα φιλικό σπίτι. Μά γύρισα παντού, χωρίς να τη βρώ. Έχω ένα προσέσθημα ότι της συνέβη κάτι κακό. Θά σάς παρακαλέσω λοιπόν να με βοηθήσετε.

Οι αστυνομικοί ζήτησαν μερικές συμπληρωματικές πληροφορίες για την Μαλού, κατόπιν δ' επιθεωρητής Μορτιέ διάταξε τους αστυφώλες να έρευνήσουν προσεχτικά τις όχθες του ποταμού και τα έξοχα σπίτια μήπως ανακαλύψουν το πτώμα της. Μά όλες η έρευνες των αστυνομικών πήγαν χαμένες.

Το πρωί όμως της άλλης μέρας δυο έργατικοί παροικίασθηκαν στον αστυνόμο της υπηρεσίας και του δήλωσαν ότι είχαν δι' ένα κοριτσάκι μ' αυτά τα χαρακτηριστικά.

—Το είδαμε, τού είπαν, στις δυο η ώρα της νύκτας, να βαδίζει συνοδευόμενο από έναν καλοντυμένο κύριο στο βουλεβάρτο Μονγκέν. Φαινόταν πολύ εύθυμο και σ'α χέρια του κρατούσε μία μεγάλη κούκλα!

Ο αστυνόμος τινάχτηκε από το γραφείο του.

—Εμπρός, φώναξε στο β' βοηθούς του. Δεν πρέπει να χάνουμε ούτε στιγμή. Γράψτε, στη λεωφόρο Μονγκέν.

Αυτή η λεωφόρος οδηγούσε σε μία μαγευτική τοποθεσία, σ' ένα προάστειο της Μαρτίγκ. Οι αστυνομικοί ήσαν βέβαιοι πειά ότι θ' ανακάλυπταν τ' αχνη της Μαλού. Και πράγματι, μετά δυο ώρες θρήκαν ένα λευκό μπερέ, το καπελλάκι της Μαλού. Ο πατέρας της τ' ά-

νεγνώρισε κ' άρχισε να κλαίει. Μά οι αστυνομικοί δεν είχαν καιρό για αίσθηματισμούς. Συνέχισαν θιαστικά τις έρευνές τους κ' ύστερα από λίγη ώρα θρήθηκαν μπροστά σ' ένα φρικιαστικό θέαμα. Πάνω σ'α χόρτα ήταν ξαπλωμένο ένα ήμισυμο κοριτσάκι. Το σώμα του ήταν γεμάτο από τραύματα και ο λαιμός του ήταν τυλιγμένος μ' ένα φουλάρι δειμένο τόσο, ώστε είχε προκαλέσει το θάνατο της άτυχης μικρούλας.

Ο αστυνόμος, μόλις εξήτασε το πτώμα άρχισε να θρίζει σαν κολασμένος.

—Είπε τρομερό, δήλωσε κατόπιν. Αυτός ο δολοφόνος έχει τη θηριωδία τίγρεως. Φαντασθήτε ότι είχε σφίξει στο λαιμό της μικρούλας το φουλάρι με τέτοιο τρόπο, ώστε ο θάνατός της να επέλθη άργα. Φαίνεται ότι ήθελε ν' απολαύσει το θέαμα του ψυχορραγιά της.

Η Ιατροδικαστική εξέταση απέδειξε κατόπιν ότι ο άπαισιος σαδιστής είχε κακοποιήσει το θύμα του, ενώ αυτό πάλευε και θασανιζόταν με το θάνατο.

Ο πατέρας της Μαλού ήταν αξιολύπητος! Γύριζε γύρω από το πτώμα του παιδιού του, ούρλιαζε και τ'α μάτια του ήσαν κόκκινα από τον πυρετό. Είχε χάσει τ'α λογικά του. Δυο αστυνομικοί αναγκάστηκαν να τον συνοδεύσουν στο σπίτι του.

Οι άλλοι συνέχισαν τις έρευνες για την ανακάλυψι του άπαισιου σαδιστού. Έξέταζαν όλα τ'α πρόσωπα που συναντούσαν. Ήσαν βέβαιοι ότι ο δολοφόνος δεν είχε ποφτάσει ν' απομακρυνθ'. Και πράγματι, το απόγευμα της ίδιας μέρας συνέλαβαν ενν πολύ παράδοξο άτομο. Ήταν ντυμένο με κομψότητα, αλλά τ'α ρούχα του ήσαν γεμάτα λάσπες.

—Έπιασα σ' ένα χαντάκι του δρόμου και λασπώθηκα, τούς εξήγησε.

—Και τί θές δώ πέρα; τον ρώτησαν οι αστυνομικοί.

—Ήθελα να κάνω ένα περίπατο.

Ο επιθεωρητής της αστυνομίας έβγαλε, χωρίς να πη τίποτε ένα φακό από την τσέπη του, έβρισε μία από τις λάσπες και κύτταξε προσεχτικά τ' όφασμα. Έπειτα είπε στους αστυνομικούς:

—Συλλάβετέ τον. Αιτός είναι ο δολοφόνος! Τ'α ρούχα του είναι γεμάτα κηλίδες αίματος, τις οποίες προσπαθεί να σκεπάσει με τη λάσπη.

Ο άπαισιος άνθρωπος θ'α ησε να αντισταθ'. Μά οι αστυνομικοί ήσαν τόσο εξαγριωμένοι από τ' αποτρόπαιο εγκλήμα του, ώστε τον τσάκισαν κυ-

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

Κ'.

Είπε δηλαδή επιβεβλημένος και στην περίπτωση αυτή ο χωρισμός. Κανένας δισταγμός δεν επιτρέπεται.

Επίσης δεν βρίσκω καθόλου λογική, καθόλου αξιοπρεπή και φρόνιμη τη λύσι που βρίσκουν μερικές γυναίκες στις περιπτώσεις αυτές.

Η γυναίκες αυτές σκεπτονται ή πολύ άφελως ή πολύ πονηρά:

—«Ο σύζυγός μου με άπατα. Πολύ καλά. Θά τον τιμωρήσω με τον ίδιο τρόπο: Θά τον άπατήσω κ' εγώ!

Ώρα! άπόφασις, μά την άλθθεια!

Είπε πάνω κάτω σαν να σκεπτιεται και να πράττει κανείς κατά τον εξής εξωφρενικό τρόπο:

—«Ο σύζυγός μου έβγαλε τ'ο μάτι του. Θά τον εκδικηθώ, θ'αζώντας κ' εγώ τ'ο δικό μου!»...

Πρός τί δλ' αυτά; Προς τί η τόσο ταπεινωτική και βδελυρότητα και θρωμερότητες;

Πρός τί λέγω έφ' όσον έπαρχει ή τόσο λογική λύσις τού χωρισμού;

Κι' όμως — πρέπει να τ'ο πω

ριολεκτικώς στο ξύλο. Έπειτα τον ώδήγησαν στο τιμήκι. Έκει ο δολοφόνος της Μαλού ώμολόγησε μ' άπάθεια τ'ο εγκλήμα του. Είχε παρασείρει τη μικρούλα ως τ'α μαγαζί και της είχε αγοράσει μία κούκλα για να την ξεγελήσει. Κατόπιν την πήγε στο σπίτι του και δέ! πησαν κ' ύστερα της είπε να την συνοδεύσει στο σπίτι της. Η μικρούλα τού είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Κι'έκείνος την ώδήγησε σ' αυτό τ'ο έξοχικό μέρος και την στραγγάλισε.

Ο στραγγαλιστής της Μαλού λέγεται Άντρε Σεμπόν κ' είναι ένας ψυχοπαθής. Πολύς φορές ο δικό του τόν είχαν κλείσει σε νευρολογικές κλινικές για να συνέλθι. Μά τ'ος κατάφερε πάντα να δραπέτευη. Η μοναδική επιθυμία του ήταν να θασανίσει. Κι' έν από τ'α θύματά του ήταν και τ' άτυχο κοριτσάκι τόν Ρομπέρ.

Ο Άντρε Σεμπόν είναι ο τύπος τού άπαισιου σαδιστού που αναφέρει ο δόκτωρ Ζάν Κρουσέν κ' έχει μία καταπληκτική ομοιότητα με τόν Λανδρ' και τόν Πέτερ Κιούρτεν. Και άσφαλώς γρήγορα θά 'χι και τ'ο τραγικό τέλος τους.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

πρός τιμήν των — υπάρχουν γυναίκες που υπομένουν αξιοπρεπώς τ'ος συζυγιάς άπιστίας. Είπε η γυναίκες εκείνες που ξέρουν να κρατούν ψηλά την συζυγική τιμή, η ενάρετες γυναίκες που δεν άφινουν νύ πέση έπάνω τους ή παραμικρά κηλίδ, που ζούν και πεθαίνουν λευκές σαν τ'ο χιόνι, υπομένοντας όλες τις δυστυχίες και τις συμφορές, με τις όποιες θά τις χτυπήσει ή ζωή, η πραγματική της, ο άταίριαστος γάμος.

Έγραφα τ'ο βιβλίο αυτό σιγά-σιγά.

Δεν έτήρησα—όπως θά είδατε—καμιά σειρά.

Θά μπορούσα να τ'ο τιλοφορήσω «Ερωτικοκοινωνικά Άτακτα».

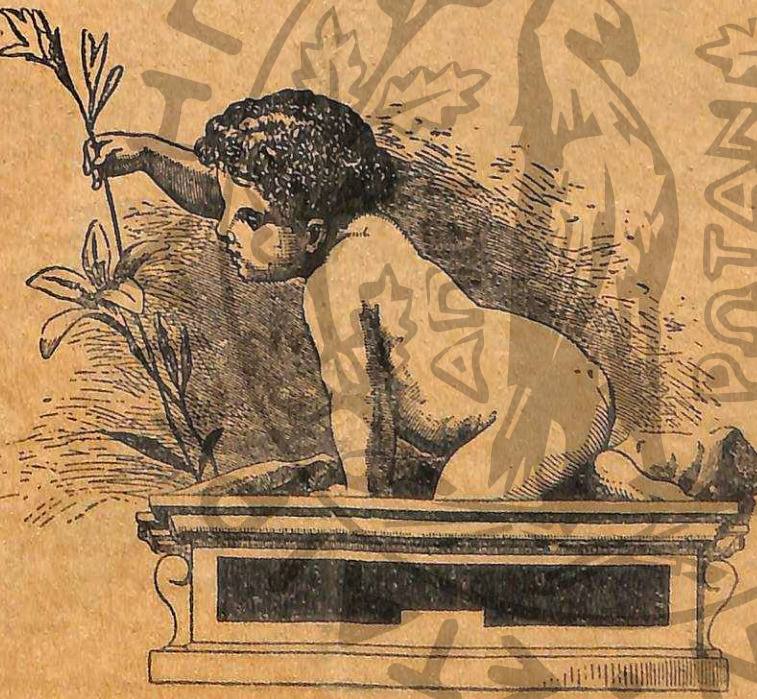
Τ'ο λέγω αυτό για τ'ους δυο τρόπους αναγνώστας που θά ήθελαν να τηρήσω κάποια σινοχή στα θέματα που με άπα σχολούν. Μά εγώ τ'ο βρίσκω έτσι καλύτερα. Η άταξία αυτή δίνει στο βιβλίο μου μία εύχρηστη ποικιλία.

Και τώρα, άς αφήσουμε επί τού παρόντος τ'ο γάμο κ' άς μιλήσουμε για τ'ο φιλή.

Θά σάς πω σχετικώς καταπληκτικά πράγματα.

Θά σάς πληροφορήσω ότι υπάρχουν άνθρωποι που άγνωστο τ'ο φιλήμα!

Μάλιστα. Δεν υπάρχει λόγος να ξαφνιάζεστε.

Αλλά τί είναι τ'ο φιλήμα;

Πριν απαντήσω στο έρώτημα αυτό, πρέπει να αναφέρω τ'α είδη των φιλημάτων: Υπάρχει τ'ο φιλήμα τού έρωτος, τ'ο πρώτο και καλύτερο, τ'ο φιλήμα τού χωρισμού, τ'ο φιλήμα τού ξανασυνατήματος και τ'ο φιλήμα τού Ιούδα, τ'ο φιλήμα δηλαδή της προδοσίας.

Υπάρχει τ'ο φιλήμα της έρωμένης και τ'ο φιλήμα της μάνας.

Τί είναι λοιπόν τ'ο φιλήμα. Τί είναι όλα αυτά τ'α φιλήματα;

Είπε η έπαφή της λεπτής κ' ευαίσθητης επιδερμίδος τών χειλέων, που διψούν να πούν χωρίς λόγια, ότι έχουμε στην καρδιά μας.

Άλλο τ'ο τριβούν τις μύτες τους.

Μά τ'ο πράγμα είναι τ'ο ίδιο ακριβώς.

Υπεράνω όλων των φιλημάτων υπάρχει τ'ο φιλή τού έρωτος. Είναι τ'ο διαρκέστερο και τ'ο γλυκύτερο. Είναι τ'ο φιλή που χει ούσια, που μεθα, που φέρνει παραζάλη και τιγγυ.

Κι' όμως, όπως είπα παραπάνω, υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι άγνωστο τ'ο φιλή τ'ο άγνωστον έτελως, όσο κ' άν φαίνεται αυτό περίεργο.

Κ' οι άνθρωποι αυτοί τ'ο φιλήμα!

Κ' οι άνθρωποι αυτοί τ'ο φιλήμα!

Μάλιστα. Δεν υπάρχει λόγος να ξαφνιάζεστε.

τα για σάς. Οι άνθρωποι αυτοί ανήκουν σ'α άσχημο φύλο. Ναι, η γυναίκες ξέρουν να φιλούν.

Έχουν ιδέα τού φιλήματος... δε άπαλόν δυνάων μάλιστα.

Ξέρουν καλά τη γλυκύτητα, την ήδονή τού φιλήματος και τ'ο διψούν.

Κι' έπειδή θ' αμφιβάλλετε άκόμα σχετικώς, θά σάς πω έδώ κάτι τ'ο καταπληκτικό:

Μία κυρία, άρκετά νόστιμη, σύζυγος ευλογητού, άρκετα χρόνια παντρεμένη, με δυο παιδιά, εκ των οποίων τ'ο μεγαλύτερο 12-13 έτών, εξεμυστοπρήθη κάποτε σε μία φίλη της, με θαύτατο παράπονο:

—Ξέρεις; ... Ο άνδρας μου δεν μ' έχει φιλήσει ούτε μία φορά!

Η φίλη της έμεινε κατάπληκτη. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς συνέβη αυτό τ'ο πράγμα σ' ένα άνδρόγυνο με δυο παιδιά.

Και τ'α παιδιά τότε πώς γεννήθηκαν;

Αλλά η αφοίλητη έγγαμος κυρία έξηγήθηκε καλύτερα. Και η φίλη της έπεισθη. Γιατί δεν της έλεγε παρά καθαρά την άλήθεια; Ο σύζυγός της δεν είχε άγγίξει τ'α χείλη του σ'α χείλη της, χρόνια και χρόνια.

Ούτε την περίοδο των έρώτων των.

Ούτε την περίοδο της μητέρας της.

Ούτε κατά τ'ο πολυετές διάστημα τού γάμου των.

Πώς συνέβη αυτό; θά ρωτήσετε.

Ο σύζυγός αυτός ήταν ένα κτηνός.

Δεν συνέκινε τ'ο με τόν έρωτα.

Όχι δά. Αντίστροφος ο άνθρωπος αυτός κινηούσε τόν έρωτα κ' έβω της συζυγικής στεγής.

Τότε; Μά σάς τ'ο είπα ήδη: Ήταν άπ' τ'ους ανθρώπους που άγνωστο τ'ο φιλήμα, τ'ο έρωτικό φιλήμα.

Στην περίπτωση αυτή υπάρχει βέβαια και η σχετική κτηνωδία. Γιατί τί είναι, σάς παρακαλώ, ο έρωτας χωρίς τ'α χείλη και τ'α φιλήματα;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Συνέχεια.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΧΗΡΑ ΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΟΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Δυο άπιστευτες περιπέτειες. Το πρώτο έρωτικό ρομάντσο τον μυστηριώδη «Λεγεωνάριο 13». Η ζωή του Πιέρ Ροντιέ. Η τραγωδία του Στανισλάου Λιπίνσκυ. Ο δεύτερος

ΣΦΑΛΛΩΣ ΔΕΝ υπάρχει τίποτα το πιο άπλοο και το πιο άπιστευτο από την πραγματική κόπια. Οποιος αμφισβάζει σχετικώς μπορεί να ζητήσει πληροφορίες από μια χαριτωμένη Ουγγαρέζα, την Πίρου Χατζούσκα, μια πασίγνωστη κοπέλλα δεκαεννιά χρόνων, που είναι σήμερα μαθήτριά της Δραματικής Ακαδημίας της Βουδαπέστης. Η Πίρου Χατζούσκα θ' ακολουθήσει την θεατρική «καριέρα», γιατί έχει μεγάλο ταλέντο ηθοποιού, και μία μεγάλη τύχη συγχρόνως. Πάνω πάρη ακόμα το δίδλωμά της, έχει γίνει κιόλας διάσημη στην Εύρώπη. Αυτή όμως την εκπληκτική φήμη της δεν την χωροστάει στο δραματικό ταλέντο της, αλλά σε δυο παράξενες και πρωτοφανείς περιπέτειές της, που σχολιάζονται με ευκίνησι απ' όλες τις ευρωπαϊκές εφημερίδες.

Η χαριτωμένη Πίρου Χατζούσκα δεν έχει παντρευτεί ακόμη κι' ωστόσο έχει χηρέψει δυο φορές! Δεν είναι άπιστευτο; Κι όμως είναι η απλή και αλήθινή...πραγματικότητα. Η όμορφη Ουγγαρέζα που έχει αναστατώσει την Εύρώπη, χηρέψε δυο φορές, δίχως νύχη παντρευτεί ούτε μία. Κι' έτσι είναι σήμερα πασίγνωστη ως «η χήρα της Λεγεώνας των Ξένων», ενώ δεν έχει στεφανωθεί με κανένα από αυτούς τους μυστηριώδεις και τυχοδιωκτικούς λεγεωνάριους!

Πώς τώρα συνέβησαν αυτά τα καταπληκτικά γεγονότα; Όπως εξήγησε η ίδια η Πίρου Χατζούσκα, το πρώτο έρωτικό ρομάντσο της άρχισε από τη μέρα που έτυχε να διαβάσει τις «Μικρές Αγγελίες για τους γάμους» μιας Παρισινής εφημερίδας. Ανάμεσα σ' αυτές βρήκε μία που της έκανε εντύπωση. «Ένας στρατιώτης της «Λεγεώνας των Ξένων», που υπέγραφε με το ψευδώνυμο «Λεγεωνάριος 23», έγραφε πως θρυσκόταν μονάχος σ' ένα έρημο κινδύνο φυλακείο στα βόρεια της ερήμου και πως επιθυμούσε να λάβει ένα γράμμα, από όποιον ή ποιον ήθελε να του γράψει «τι γινόταν στον άλλο κόσμο», γιατί εκείνος εκεί κάτω πέθανε από την πληγή και τη μονοτονία. Η Πίρου Χατζούσκα λοιπόν συγκινήθηκε από το απελπισμένο αυτό κάλεσμα του δύστυχου λεγεωνάριου και του έγραψε ένα μακροσκελές γράμμα για να τον παρηγορήσει. «Υστερ' από ένα μήνα, που είχε ξεχάσει πια αυτή την «τρέλλα» της, έλαβε ξαφνικά από τα βόρεια της ερήμου την απάντησή. Ο ανώ- νυμος στρατιώτης της «Λεγεώ- νας

μιας όμορφης Ουγγαρέζας. Πώς άρχισε να αλληλογραφεί με «Ένας γάμος «δι' αλληλογραφίας». Ο θάνατος του λεγεωνάριου» της Πίρου Χατζούσκα. Μία ξαφνική αυτοκτονία, κλπ.

λογραφίας», όταν άξαφνα ή ώμορφη Ουγγαρέζα έπαψε να λαμβάνει γράμματα από τον Πιέρ Ροντιέ. Η ανεξήγητη αυτή σιωπή κράτησε τρεις ολόκληρους μήνες! Η Πίρου Χατζούσκα πενούσε αγωνιώδεις μέρες κι' άρχισε να πιστεύει ότι την είχε ξεχάσει ο «σύζυγός» της, όταν μία μέρα έλαβε ένα μυστηριώδες γράμμα απ' το Μαρόκο. Μά δεν της έγραφε ο αγαπημένος της. Το γράμμα ήταν από κάποιον άλλο λεγεωνάριο, τον άγνωστό της Στανισλάου Λιπίνσκυ, ο οποίος με τη στρατιωτική του τραχύτητα την πληροφορούσε ότι ο φίλος του Πιέρ Ροντιέ είχε πεθάνει! Ο «σύζυγός» της παράξενης Ουγγαρέζας είχε διαγράψει στο πόδι και κατά τη διάρκεια μιας κουραστικής πορείας, προσεβλήθη από τέτανο και πέθανε μέσα σε 4 μέρες.

«Ποιόν όμως εξηγήσει, — συνέχισε ο Λιπίνσκυ, — ο φίλος μου μου έδωσε τη διεύθυνσή σας και με παρακάλεσε να σας αναγγείλω αυτή τη θλιβερή είδηση. Ο Πιέρ Ροντιέ ήταν κάτι περισσότερο από φίλος μου, ήταν σαν αδελφός μου. Δεν είχε μυστικά από μένα και τα τρυφερά γράμματα που του γράφατε, μου τα διάβαζε με συγκίνηση κι' έτσι ένοιωθα κι' εγώ λίγο χαρά σ' αυτή εδώ την τραγική ζωή μου. Γιατί λοιπόν να μην εξακολουθήσετε να γράφετε τώρα σε μένα, για την αγάπη του φίλου μας; Είμαι κι' εγώ μόνος και δυστυχισμένος, όπως ήταν κι' ο πολυαγαπημένος μας Πιέρ Ροντιέ...»

Κι' έπειτα, σε ύστερόγραφο, έπροσθετε: «Δεν σας έγραψα άμεσα μετά τον θάνατό του, γιατί πληγώθηκα σε μία μάχη με τους Ιθαγενείς κι' έμεινα τρεις ολόκληρους μήνες στο νοσοκομείο». Ο Στανισλάος Λιπίνσκυ ήταν ένας Πολωνός αρχιτέκτονας, που είχε παρτήσει τη Βαρσοβία κι' είχε αποτραβηχτεί εκεί

Τά έρωτικά γράμματά τους εξακολούθησαν κατόπιν να διασταυρώνονται κάθε δεκαπέντε μέρες, όταν άξαφνα, στο τέλος του χρόνου, η Πίρου Χατζούσκα πήδη από το μπαλκόνι του φάκελλο α- Τιλμί. Η προξενικός άρχες, με πληροφορούσαν ότι ο Λεγεωνάριος Στανισλάος Λιπίνσκυ είχε αυτοκτονήσει μία νύχτα, επάνω σε μία τρομερή νευρική κρίση. Στο γυμνάσιο του είχαν βρει το ακόλουθο γράμμα:

«Αγαπημένη μου, «Δεν μπορώ πια να υποφέρω από τον χωρισμό. Η μέρες μου με τρελαίνει. Φοβάμαι διαρκώς, ότι θα πεθάνω κι' εγώ σαν τον Πιέρ Ροντιέ. Κι' ωστόσο σ' αγαπώ κι' εγώ τη δύναμη της ψυχής μου και θέλω να ζήσω για σένα... Μά θα μπορούσα ν' αντέξω; Τό ματωμένο μου είναι απερίγραπτο... Α! Θα τρελλαθώ, αγαπημένη μου, θα τρελλαθώ από την αγά- νια...»

Απ' έξω, στο φάκελλο, το γράμμα αυτό που ήταν «ματωμένο», είχε τη διεύθυνσή της... Κι' έτσι, ή όμορφη Πίρου Χατζούσκα, χηρέψε για δεύτερη φορά, δίχως νύχη παντρευτεί «τ' αλήθεια κανένα από τους δυο «σύζυγούς» της.

Η όμορφη Ουγγαρέζα Πίρου Χατζούσκα και οι δυο σύζυγοί της. Άριστερά ο Πολωνός Στανισλάος Λιπίνσκυ και δεξιά ο Βέλγος Πιέρ Ροντιέ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΞΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τα καλλυντικά, ή μόδα, τ' σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

Ο έρεταινο κα- λοκαίρι μας παρουσιάζει τα όμορφατε- ρα φάρσικα, κα- θένα από τα δ- οκτώ έχει και τον προορισμό του. Άλλα είναι για βραδινές τουαλέτες, άλλα είναι γι' α- πογευματινά φο- ρήματα, άλλα για σπορτίφ και άλλα για πλάς.

Για δεξιώσεις υπαίθριες, το πιο ενδεδειγμένο ύφασμα είναι ή όμορφη γυναικίνα με άσπρο φόντο, τα μπρο- σά με χρωματιστές βούλες, τα έμ- ποιμα έλαμ και τα βουλά... Υπό- χουν επίσης άσθρονα κρέμ, έμποιμα και μονόχρωμα.

Για την πλάς συνήθιζονται πολύ οι πικίδες, τόσο οι λευκές, όσο και οι χρωματιστές, αλλά κι' οι μα- ροί, με μόνη τη διαφορά ότι το μαύρο χρώμα δεν παρουσιάζεται πο- τέ μόνο του, αλλά εν συνδυασμό πάντοτε με κάποιο άλλο.

Για σπορτίφ φορέματα θα χρησι- μοποιηθούν πολύ και τα λανάζ, που είναι πολύ λεπτά και τα λινά σε όλα τα χρώματα.

Άλλα κοστούμια καλοκαιρινά εί- ναι τα ταγιέρ από παπ' λευκό με κομψή ζακκετοίλα, που στανιόνει με δυο κομμάτια πενδένια και φού- στα απλή με μία κομψότητα μόνον έμποιμα.

Η μιλούζες που φοριούνται με τα πενδένια αυτά ταγιέρ, μπορούν να είναι χρωματιστές, ώστε ν' απο- τελούν αντίθετα με το άσπρο. Ως επί το πλείστον γίνονται από κρέμ κόκκινο ή πράσινο με λευκές βού- λες. Κάποτε όμως ο συνδυασμός εί- ναι πολύ διάφορος, δηλα- δή το άσπρο ενώματα με διάφορα σκοθρα χρώμα- τα και αποτελεί έτσι ένα όμορφο σύνολο. Α. χ. θα ενώσουμε μαρόν με λευκό, ή απλ' με λευκό, ή πράσινο με λευκό κλπ.

Άλλα φορέματα καλο- καιρινά από λινό στολί- ζονται με γαλόνα και κομψά κόκκινα, που το- ποθετούνται κατά μήκος του κομψώματος.

Όσο για τα φορέματα της πλάς, αυτά είναι ως επί το πλείστον λινά και γαυρίζονται με μία κό- κκινη θεματική ζώνη. Στη πλάς φορούμε επίσης κι- κέ λευκό με πλισσοειδή φούστα και κορσάζ με μπάσκα, επίσης πλισσέ. Η πλέτες της καταλήγουν σ' ένα πολύ ίσιο άμπε- σιάν, που σχηματίζει σχε- δόν πλάστρον. Τα φορέ- ματα αυτά δεν έχουν μα- νίκια και το μόνο τους στολισμα είναι ένα μπου-

καλή λιμά λεπτή από ατσάλι. Πο- τε δεν θα τα κόβετε με ψαλίδι. Μην αφήνετε ποτέ μεγάλα νύχια, διότι σπάζουν εύκολα. Όσο για τη μόδα, ή όμορφη. Μετά το λυ- μαρισμα βουτάτε τα άσπρα των δα- κτύλων σας μέσα σ' έσοτ' σαύου- νάδα και σπρώχνετε τα πέτσικια προς τα μέσα. Μην τα κόβετε δ- υμος, γιατί με το κόψιμο χονδρύν- νουν. Μετά βάζετε λίγη βαζελίνη κοκκινομένη, τα γυαλίζετε με μία σκ' ι και με το γλισσομα και έ- πεται τα βερνικιώνετε μ' ένα βερ- νίκι, που να έχει διαφανή χρώμα.

Αφού εφοδιασθούμε με όλα αυ- τά, τότε μπορούμε ν' αρχίσω με το σιδερώμα.

ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Αν ή άριστοκρατική εμφάνις και ή κομψότης στους τρόπους εί- ναι έμφυτα προσόντα σε μερικούς ανθρώπους, ή ευγένεια και οι καλοί τρόποι είναι προτερήματα που μά- ρται να τα αποκτήσει κάθε άνθρω- πος.

Ληγούνται ότι μία μέρα, όταν ο Λουδοβίκος 15ος ήταν ακόμη παι- δι, καθώς έβγαυε από τας Βερ- σαλλίας, συνοδευόμενος από τον παιδαγωγό του, τον είδε να χωρε- τά έναν ύπρετη που συνάντησαν στο δρόμο και του είπε με άπορία: — Πώς χαριέται έναν ύπρετη; — Γιατί όχι, Μεγαλειότητε, του απάντησε αυτός. Προτιμά να χα- ρετισω έναν ύπρετη, παρά να δια- σω το δικαίωμα σ' έναν ύπρετη να πη ότι είναι ευγενέστερος από έμένα.

Ο παιδαγωγός είχε δίκιο να σκέπτεται ότι ο κόσμος μάς κρίνει από το φέρσιμό μας, μόνο το δυσ- τύχημα είναι που δεν σκέπτονται ο- λοι με τον ίδιο τρόπο και κατά- τισαν να σπανίσουν κάθε μέρα το πολύ οι ευγενείς άνθρωποι.

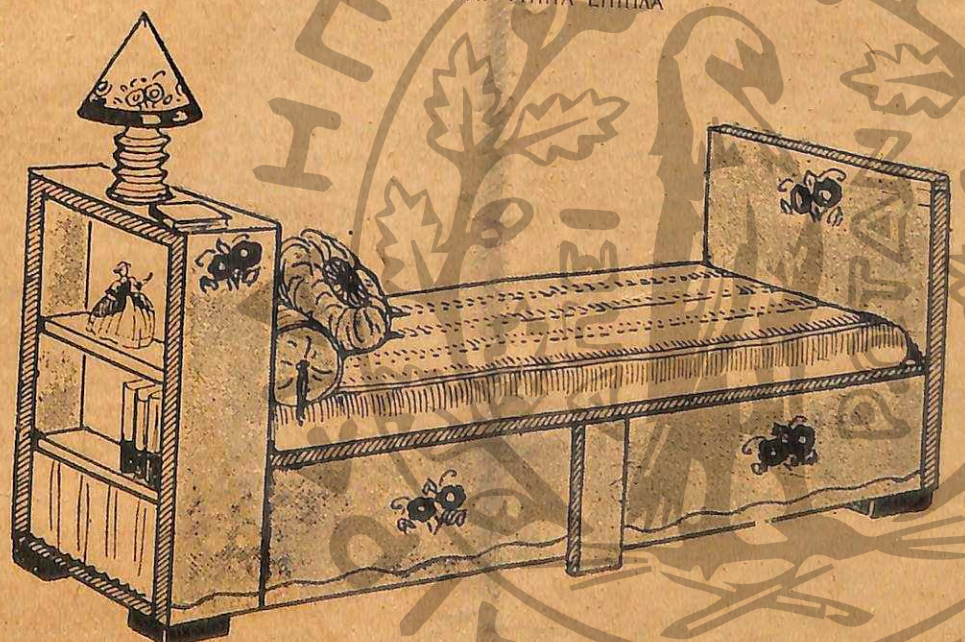
Παρατηρήστε τριγύρω σας, στο δρόμο που περπατάτε, στο ζαχα- ροπλαστείο που κάθιστε, σ' ένα θέα- τρο που θα πάτε, και θα ιδίτε ότι περιστοιχίζεστε από ανθρώπους ά- γενούς, που το δέχονται με τον τρό- πο με τον οποίο μιλούν, με τον τρό- πο που περπατούν, που κάθονται, που χειρονομούν, που τρώνε, που πίνουν.

Ο ένας κατίζει και σ' ασ' πετά τον καπνό του στο πρόσωπο, ή άλλη βά- ζει τα φαστάν της και σ' ασ' κατίζει από πάνω ως κάτω. Ο άλλος έχει σταματήσει και μιλάει με κάποιον στη μέση του πε- δοδρομίου και σ' ασ' έμπο- δει να περάσετε.

Πάντοι ή κοινωνία εί- ναι γεμάτη από κακοανα- θεμένους: στο δρόμο, στα κέντρα, στα τραί- να, στα σπίτια, στα μαγαζιά, στο σιδηρόδρομο, στις πλάς, ενώ θ' έταν τόσο εύκολο πράγμα να ζούμε και να υπακούουμε χωρίς να ενοχλούμε τον πλησίον μας. Η ΔΕ ΔΙΑΝΑ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Την παρελθούσαν Πέμπτην έτελεσθη εις τον ναόν του Αγίου Γεωργίου Κυψέλης το έργο των ηρώων υπέρ αναπαύσεως της ψυχής της άειμνήτου δεσποινίς αυ- τής και μητρός Ελένης Στεφάνου Λεοντίδου.

Αύτοσχέδιο κρεβάτι - ντιβάνι - βιβλιοθήκη, καμωμένο με σανίδες από κάσες

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗΣΤΑΥΡΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελ. 1309)
—Χμ!... Έγκοι χιλιάδες φράγκα!... Πού να τα βρώ!... Τό «Κεντρικό Ταμείο» του Κράτους να ψάξη κανέναν, ζήτημα εινε αν θα βρή παραπάνω από ξεή χιλιάδες!

Και γυρίζοντας σε μένα, μου είπε μελαγχολικά:

—Εσείς, δά, ξέρετε καλύτερα από κάθε άλλον την θλίψη οικονομική κατάστασις μας!

—Φίλατε μου εξοχώτατε, δεν εννοώ! το είπα μ' ειλικρίνεια. Δεν ξέρω τί σας συμβαίνει!... "Αν όμως μπορώ να σας φανώ χρήσιμος σε κάτι, θα ήμουν πολύ ευτυχής!...

—Ιδού, διαβάστε! μου είπε τότε ο υπουργός, και μουδωσε την επιστολή του λησάργου.

Κι' εγώ, με δυσκολία συγκρατώντας τα γέλια μου, διάβασα τα εξής απολαυστικώτατα:

«Κύριε υπουργέ,

»Κρατώ αιχμάλωτον, τον πολλή γνωστό σας φίλο Γκούργα, πρόεδρο των Προποδωτών της ποσειδωνίας... Φαντάζομαι, και εσθτε κι' εσείς ασφαλώς της γνώμης μου, ότι αν τον κρατήσω εδώ απάνω στα θοινά κανένα τσίμωτο, ή ύγεια του θα βελτιωθεί εξαιρετά!... Λοιπόν: Στείλτε μου είκοσι χιλιάδες φράγκα, για τις δαπάνες του... Αλλιώς, αν δεν μου στείλετε τίποτα, τον αφήνω άμεσως ελεύθερο, και ξεχάστε τον αυτό!

Ο «νοσην... νοήτω»...

Μετά τιμής

Αθ. Καλλιμάχης ή Μοχολίτης.

»Ω, ήταν σατανικός σε όφελιμες κι' επικερδείς πάρασες ο άλλόκοτος αυτός "Ελλην λησάργος.

Κι' αφού γέλασα πειά με την καρδιά μου, και με την... ε-δεια, εννοείται, του κυρίου υπουργού, το είπα κατόπιν πρόθυμα:

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΡΟΥΜΑΝΟΥ ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ

(Συνέχεια εκ της σελ. 1330)

Κι' αλήθεια, δεν το πρόσεξε κανείς. Η άμορφη δαμάσκηνα τον περίμενε στο βάθος ενός σκοτεινού διαδρόμου, όπου έγειρε με πάθος στην αγκαλιά του, κλαίοντας βουβά. Πά τον αναπόφευκτο χωρισμό τους. Ξεφάρνα όμως άκουσθηκε μία σιδηρένια πόρτα να κλείνει με δύναμη. Η Μαίρη Έκκαμποντζι είχε παρασύρει τον Μασουρόσκο μέσα στο κλουβί των τίγρεων και είχε γλιστροήσει έξω.

Ο Ρουμάνος Δών Ζουάν, μέσα στο σκοτάδι που φωτιζόταν μονάχα από τις αστραπές, είδε πως ήταν χαμένος και μ' ένα άποτομο πήδημα αποσπείχτηκε από το βάθος του κλουβιού και πέσσε στο δυνατό χρώσιμα, εκεί που αναπαύονταν τα θηρία. Μά ή προσπαθεία του αυτή ήταν ανώφελη, γιατί τα χάρμελλα του χωρίσματος αυτού σχημάτιζαν μεγάλα τετράγωνα. Μά από τις τίγρεις, μ' ένα τεράστιο κήδημα, γυρνώντας σ' αυτά τα χάρμελλα και με το ένα πόδι της τον χτύπησε στο κεφάλι και το ξέσπασε το πρόσωπο με τα νύχια της. Ο Μασουρόσκο, τραβήξ από τη φωνή και τον πόνο, έβγαλε το μαχαίρι του

—Είμαι στη διάθεσί σας, κύριε υπουργέ, γι' αυτό το μικρό ποσόν!... "Αν, εννοείται, ενδιαφέρεστε κι' εσείς για τίν... ύγεια του κ. προέδρου!...

—Σας ευχαριστώ θερμότατα, κύριε! μου αποκρίθηκε τότε με διάχυσι, ο υπουργός. Ξέρετε τι μεγάλη έκδουλεισι μου παρέχετε;

—Δεν θέλω να ξέρω τίποτα!... Σέβομαι τα μυστικά του... Κράτους! είπα χαμογελώντας πονηρά. Είμαι μόνον ευτυχής, γιατί διασώζω αυτό το μικρό ποσόν, και σας φαίνομαι έτσι χρήσιμος!

Ξεκίνησα άμέσως για το ξενοδοχείο μου, και σε λίγο ενάμψαινα στο υπουργικό γραφείο κοιμητής των είκοσι χιλιάδων φράγκων. Μ' αυτόν τον τρόπο, έκανα πολλούς ανθρώπους ευτυχείς:

Πρώτον, τον κ. Σαρόγλου... Δεύτερον, την θελκτική κυρία πρόεδρου... Τρίτον, τον ίδιο τον κύριο πόεδρο, ο οποίος επί τρεις μήνες ανέπνεε τον ζωογόνο αέρα των βουνών, παραθερίζοντας δωρεάν ανάμεσα στα έλατα... Τέταρτον, τον άπεριγάρπτο φίλο μου κ. Άθανάσιο Καλλιμάχη, ο οποίος έβγαλε ανέλπιστα... «ξύγκι» ελίας είκοσι χιλιάδων φράγκων, απ' τον «σκνιποειδή» αλγκών του... Πέμπτον, τον δ-μιλο των κεφαλασούχων, τους οποίους αντιπροσώπευα, γιατί απ' την ήμερα εκείνη τίποτα πειά δεν μου άρνιόταν ο κ. Σαρόγλου!

Κι' έκτον και καλύτερον τον έαυτό μου, γιατί... γιατί εισέπραξα τεράστια ποσοστά, εξ αιτίας των συμφερόντων δρων, με τους οποίους έκλεισα το δάνειο με τη Βουλγαρική Κυβέρνησι!

Αθάνατε «Έρωτα»!... Ο-λον τον κόσμo κυβερνάς.....

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

POZE PEZI

ΤΟ „ΞΑΦΡΙΣΜΑ" ΤΟΥ ΔΡΣΟΥΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΩΝΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελ. 1331)
Εκείνη φάνηκε πρόθυμη να ικανοποιήσει την περιέργειά μου.

—Είμαι, μου είπε, η Λόλα Μόριβαν, ένα από τα καλύτερα μοντέλλα του Παρισιού. "Ενα καιρό κέρδιζα πολλά λεφτά απ' άτελιέ των καλλιτεχνών, μά σήμερα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Οι καλλιτέχναι άκο-λασθον διάφορους έξωφρενι-σμούς κι' άποφεύγουν κάθε τι που εινε φυσικό κι' άληθινό. "Ε-πούν έξέπεσαν και τα μοντέλλα. Πάλεψα όσο μπορούσα με τη δυστυχία, μά δεν τα κατάφε-ρα να γλυτώσω απ' τον υπό-κόσμο. "Ετσι έξέπεσα σ' αυτό το σκυλλολόι και θά πληρώσω κι' εγώ με τη σειρά μου το φόρο των άποτυχημένων, θά μείνω λίγες μέρες στη φυλακή.

Η Μόριβαν μου έκανε τόσο έντύπωσι, ώστε θέλησα να τη βοηθήσω. Παρακάλεσα λοιπόν τον Έρβι να την άφήση ελεύθερη. Και την άφησε.

Η Λόλα έφυγε, χωρίς να μ' ευχαριστήσει. Η ελευθερία της δεν της έκανε καμιά έντύπω-σι. "Ολα τα είχε βαρεθή.

Το «Ξαφρίσμα» του Δάσου της Βουλώνης την νύχτα που σας άνάφερα, άπέδωσε ίκανο-ποιητικά άποτελέσματα. Οι ά-στυνομικοί συνέλαβαν όσους είχαν δουλοηφίες μαζί τους και τους άλλους τους άφησαν πάλι να ξεναγυρίσουν στη μαύρη κόλασι της δυστυχίας τους.

Μά τί τα θέλετε, αυτές η νυχτερινές περιπολίες των άστυ-νομικών έχουν ένα σωρό άπρό-σπαι κι' άξίζον τον κόπο να τις παρακολουθήση κανείς, έ-στα και με κίνδυνο της ζωής του.

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Μελαγχολία δυνατή μου δόσνει το (τσερβέλο, Και δεν μπορώ να στοχαστώ καλή (-καλά τί θέλω... Στόν κυκεώνα της ζωής οιδότερος (και μόνος, κυτώ τον ήλιο που άργός το δοό- (μο του τσαβά, κάθε στιγμή όπου περνά μου φαι- (νεται πόν χρόνος, κι' όλα ψυχρά κι' άνάποδα τι βλέ- (πω και στενά...

Ανασθητός πόν μαρμαρο το καθι- (τι κυτάζω, Και όταν για τους δανειστές μου (τύχη να διαβάσω, όποι με τον συμβιβασμό ειδοσκον- (ται σ' άνάτα, και μόνι τους τσαλίζονται τόσον (καιρό με μύς, πόν νάμουνα προηπονογός δεν δέ- (νω μία πεντάρα, και παραμύθια τα θαροό, πώς εινε (Χαλιμάς.

Δεν σκέπτομαι όπας και πόνιν να (φρώ ή να πώ, κι' αν ή Έλλάς κατάνησε να γίνη (σημαδιά, Τό νού μου, όπως άλλοτε για τοί- (το δεν σκοτάζω, και μόνον, όταν τις φωτιές κυτά (ζω εις τα δάση, χωρίς καθόλου ν' άκουστώ, μονά- (χος μουμουρίζω: — Δεν βρίσκει Ένας χριστιανός νη (κάκη και την πλάσι :

Κι' αν όλοι τώρα κλέβουνε χρηρά (και φανερά, Έγώ δεν δίνω σήμερα γι' αυτό έ- (ναν παρ...

Δεν κλέβω και αν πρόκειται άκούη (να με πιάξουν κι' αν Έξαρνα στο «Κεντρικό» με (τό σταυρό με ρέζουν. Σας βεβαίω πως τίποτα σ' αυτό (δεν θα έγγισω, κι' ό,τι βρεθή στην τσέπη μου, έ- (κεί θα το άφρώ!

Συχαίνομαι το κάθε τι στη γή έσο (ποτέ, αν δέ χιλιάδες γήγριανε μοντένοιν (ποητά, και παρόνιν όλοι ποσοστά, και με (τις δάφνες στεφονται, και βλέπω πως ή εποχή ζοντείνει (για να σβήσι.

Μονάχα με ποσοστά έλ' οι Ρο- (μιοι να τρέπονται, ούτε έαυθεώρησι έγω δεν θέλω (φτιάσει.

Όλος ό φεύτικός ντοινιάς ές πάει (στό καλό, μονάχος μου θα κάθονμαι και θή (μελαγχολώ, Αιτός δ' ό μέγας Ύψιστος ποι (κάθεται κει πάνω, και δίνωμ μου χορηγεί με τό στα- (νύ να ζήσω.

Όπως, πόνιν έοθει ό κινός άκούη να (πεδάνω, ΕΚΕΙΝΟΣ (περιπατής). — Σ' άσπώ πρελλά... θά σε άκολουθώ κι' ός τον τάφο άκούη! ΕΚΕΙΝΗ (πίο πρακτική). — Δεν με άκολουθείς καλύτερα ός τα άμωρικά!...

Κάτι πήγε να της πη ό Ζάν, συγχνημένος βαθεία... Μά εκείνη τολμήσε το στόμα, α' ένα πύλ ελληνικός λατρείας και μεταμελείας!...

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

Σατυρική Δελτία

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Μελαγχολία δυνατή μου δόσνει το (τσερβέλο, Και δεν μπορώ να στοχαστώ καλή (-καλά τί θέλω... Στόν κυκεώνα της ζωής οιδότερος (και μόνος, κυτώ τον ήλιο που άργός το δοό- (μο του τσαβά, κάθε στιγμή όπου περνά μου φαι- (νεται πόν χρόνος, κι' όλα ψυχρά κι' άνάποδα τι βλέ- (πω και στενά...

Ανασθητός πόν μαρμαρο το καθι- (τι κυτάζω, Και όταν για τους δανειστές μου (τύχη να διαβάσω, όποι με τον συμβιβασμό ειδοσκον- (ται σ' άνάτα, και μόνι τους τσαλίζονται τόσον (καιρό με μύς, πόν νάμουνα προηπονογός δεν δέ- (νω μία πεντάρα, και παραμύθια τα θαροό, πώς εινε (Χαλιμάς.

Δεν σκέπτομαι όπας και πόνιν να (φρώ ή να πώ, κι' αν ή Έλλάς κατάνησε να γίνη (σημαδιά, Τό νού μου, όπως άλλοτε για τοί- (το δεν σκοτάζω, και μόνον, όταν τις φωτιές κυτά (ζω εις τα δάση, χωρίς καθόλου ν' άκουστώ, μονά- (χος μουμουρίζω: — Δεν βρίσκει Ένας χριστιανός νη (κάκη και την πλάσι :

Κι' αν όλοι τώρα κλέβουνε χρηρά (και φανερά, Έγώ δεν δίνω σήμερα γι' αυτό έ- (ναν παρ...

Δεν κλέβω και αν πρόκειται άκούη (να με πιάξουν κι' αν Έξαρνα στο «Κεντρικό» με (τό σταυρό με ρέζουν. Σας βεβαίω πως τίποτα σ' αυτό (δεν θα έγγισω, κι' ό,τι βρεθή στην τσέπη μου, έ- (κεί θα το άφρώ!

Συχαίνομαι το κάθε τι στη γή έσο (ποτέ, αν δέ χιλιάδες γήγριανε μοντένοιν (ποητά, και παρόνιν όλοι ποσοστά, και με (τις δάφνες στεφονται, και βλέπω πως ή εποχή ζοντείνει (για να σβήσι.

Μονάχα με ποσοστά έλ' οι Ρο- (μιοι να τρέπονται, ούτε έαυθεώρησι έγω δεν θέλω (φτιάσει.

Όλος ό φεύτικός ντοινιάς ές πάει (στό καλό, μονάχος μου θα κάθονμαι και θή (μελαγχολώ, Αιτός δ' ό μέγας Ύψιστος ποι (κάθεται κει πάνω, και δίνωμ μου χορηγεί με τό στα- (νύ να ζήσω.

Όπως, πόνιν έοθει ό κινός άκούη να (πεδάνω, ΕΚΕΙΝΟΣ (περιπατής). — Σ' άσπώ πρελλά... θά σε άκολουθώ κι' ός τον τάφο άκούη! ΕΚΕΙΝΗ (πίο πρακτική). — Δεν με άκολουθείς καλύτερα ός τα άμωρικά!...

Κάτι πήγε να της πη ό Ζάν, συγχνημένος βαθεία... Μά εκείνη τολμήσε το στόμα, α' ένα πύλ ελληνικός λατρείας και μεταμελείας!...

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

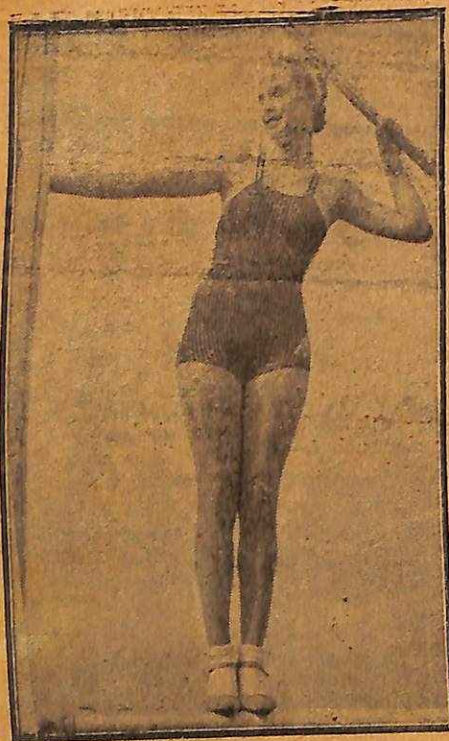
ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΜΑΥΡΙΣ ΛΕΒΛΑΝΚ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τας διαφόρους
ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τὴν
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, πᾶ-
ραπλευρῶς θεάτρου Κοκοπούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνητὰ λουτρά
τῶν διαφόρων λουτροπόλεων, Αἰδηψοῦ — Μεθάνων —
Λουτρακίου — Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικά
λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἱαματικῶν πηγῶν.
Ἱατρικὰ συμβουλὰ δωρεάν. Τελεία ἀνακρίσεις.
Ὁρὰ Εἰρήστιας 7 π. μ. — 8 μ. μ.

ΜΠΑΝΙΕΡΑ

ἀπὸ
ΜΑΛΛΙΑ ΑἴΓΙΑΣ
χρωματισμοὶ ἡγ-
χυμένοι.

ΣΧΕΔΙΑ ΜΟΔΕΡΝΑ

ἡ χάριν ρεκλάμας
ἀπὸ δρχ. 100 καὶ
ἄνω.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

14—Ἀγίου Μάρκου—14

ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΑ ΜΑΤΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ORELIA

Ἡ ORELIA σὺν ἐκασφαλίζει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον
πάντοτε ἐπιθυμοῦσατε, μεγάλα καὶ ἐκφραστικά
ματιόκλαδα. Ἐλαφρὰ ἐπάψεις κάθε πρῶτ καὶ
θράδου καὶ θὰ ἔχετε συντόμως μεγάλα καὶ γοη-
τευτικῶς καμπύλα ματιόκλαδα. Τὸ καλοκαίρι
δίδας διὰ τὸ θάψιμο τῶν ματιόκλαδων σας μετα-
χειρίζεσθε τὴν ὑγρὴν βαφὴν ORELIA, ἡ ὁποία
ἀντέχει εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά καὶ τὸν ἥλιον.
Γεν. Ἀντ. Ι. Συμεωνοῦλου Ἑμ. Μπενάκη 8.

ORELIA

SEVE CILIAIRE ET SOURCILIERE — FARD LIQUIDE

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ

ΚΑΤΙΝΑΣ ΙΩ. ΣΙΓΑΝΟΥ

Τέως Δευτεντρίτζ ἐπὶ ἐπιστάτιον τοῦ
Οἴκου Σουεῖν

ΒΟΥΛΗΣ 11Α

ἐντὸς τοῦ Καταστήματός

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΛΩΝ

(LES JOLIS CHAPEAUX)

ΚΟΥ Ι. Π. ΔΑΝΙΗΛΙΔΟΥ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΚΑΖΕ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

Θὰ θρῆτε τὰ ἀμετάβλητα ὁ-
λόμελλα μαγιὼ εἰς χρωματι-
σμοὺς (SOLIT), ἡς ἀπειρίαν
σχεδίων καὶ ἀπαρέμυλλο γού-
στο με τιμὰς ἀπὸ 90—225 δραχ.
Ἐπίσης σακκάκια Ζέρσεϋ ἑτοι-
μα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ.

Διὰ τὴν τελείαν καταστροφὴν
τῆς πιτυρίδος μεταχειρίζεσθε
τὸ ΥΔΡ ΚΙΝΙΝΗΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Πλατεία Παλ. Δημοπρατηρίου
ἀριθ. 103—104.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ὁ Οἶκος Καλλονῆς George, Ἀ-
καδημίας 5, εἰδοποιεῖ ὅτι τὸ ἐν
Κηφισίᾳ ὑποκατάστημα τοῦ εἰς τὸ
Ξενοδοχεῖον «Σέσιλ», ἀνακαινι-
σθέν, ἤρχισε τὰς ἐργασίας τοῦ τῆ
23ῃ Ἰουνίου. Ἐπίσης θὰ εὕρητε
κεῖ ὅλα τὰ Καλλυντικά George κα-
θὼς καὶ τὴν SUNBURN CREAM
καὶ εἰδικούς χρωματισμοὺς που-
δρας, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν τελει-
οτάταν λέξιν τῆς σαζῶν.

Ἐκτὸς τῆς διαρκoῦς ὀντυλασιὸν ἡ
ὁποία ἐκτελεῖται εἰς τὸ Κεντρικὸν
μας Κατάστημα Ἀκαδημίας 5 ὑπὸ
τὴν ἐπιθλευσιν τοῦ ἰδίου κ. George,
χρησιμοποιοῦμεν ἀπὸ ἐνὸς ἔτους
τὴν Perfection Permanente, ἥτις μετ-
ἀπέδωσε τὰ καλῶτερα ἀποτελέσμα-
τα.

Τιμὴ δι' ἐκτέλεσιν παρὰ προσα-
πικὸν ἐξησηκμημένου ἐπὶ ἐξαετιᾶν ὑπὸ
τὴν ἐπιθλευσιν τοῦ κ. George δρχ.
250. Τιμὴ δι' ἐκτέλεσιν παρὰ τοῦ κ.
George δρχ. 400.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἱατρός Μαιευτὴ Γυναικολόγος
Ὁδὸς Σκαλιστήρα 8α
(Λυσισατρείον, 8) 12—6

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ-ΓΕΩΡΓΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ—ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4—ΤΗΛ. 21.417

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ — ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

Τὸ μόνον συστηματικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κλάδου τοῦ

εἰς τὰ Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ: ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21—378

ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Ἡ μεγάλη πείρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι
ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαδέτει τὴν πλουσιωτέραν
συλλογὴν χάρτου ταπετσαρίας εἰς
τιμὰς ἐργοστασίου.

Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω τὸ τε-
τραγωνικὸν μέτρον μετὰ τοποδε-
τήσεως.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ἐξαιρετικὴ ποικιλία ἐμπριμὲ με ἀπο-
κλειστικότητά σχεδίων.

Κουκουλάρικα ἀπὸ καθαρὰν μετάξαν.
Σεμιζιὲ ὑποκαμίσων ὀλομέταξας.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεία Συντάγματος)

Τηλέφωνον 22—529

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,”

ΔΕΛΤΙΟΝ Ζ' ΒΙΒΛΙΟΥ
“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,”
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Με 4 τοιαῦτα δελτία μπορεῖτε νὰ πάρετε ἐκτὸς τοῦ δι-
ελίου «Ὁ Ἐρως θριαμβεύει» καὶ οἰονδήποτε ἄλλο διελίον
τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἐκλογῆς σας.

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Κυρίες μου

Όλων μας μιά είναι η προσπάθεια Πώς να
σαι υάμωμεν Ιά μαλλιά σου ωραιότατα
Αλλά... Δίχως Ιόν κινδύνον να Ιά απορίσεις.
να Ιά υάμεις σκληρά ἄλλα σλαχιά. Μιά να-
λή εργασία ἐπιτυχάνεται

μόνον μέ Ιά

καί μέ πείραν πολυετή Δύλά να εἶδες ἄ-
πολύωι πεπεισμένοι πῶι μόνον ἔμεϊς Ιά
διαδέλομεν

ἄριστα ὑλικά
ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ/
Στοά Δημ. Σταδίου 37
Ν. Παλ. ἡλ.ων
Τηλ. 23-208